

Değerli okuyucular,

Bu kitapta, soyumun ve ailemin 350 yıllık şeceresini, sosyal, ekonomik ve eğitim konularıyla ilgili faaliyetlerimi, siyasetçi büyüklerim ve dostlarımla olan hatıralarımı bulacaksınız.

Bir Anadolu çocuğu olarak bu eserde dolu dolu yaşam öykümü içten ifadelerle anlatmaya çalıştım.

*Orda bir köy var, uzakta,
O köy bizim köyümüzdür.
Gezmesek de, tozmasak da
O köy bizim köyümüzdür.*

Ahmet Kutsi Tezer

"Ne Mutlu Türküm Diyene!"

Mustafa Kemal Atatürk

Başak, Vaizoğulları firmamızın bakliyat ve tarım ürünleri ticaretinin ve ihracatının simgesidir.

2004

BABAM

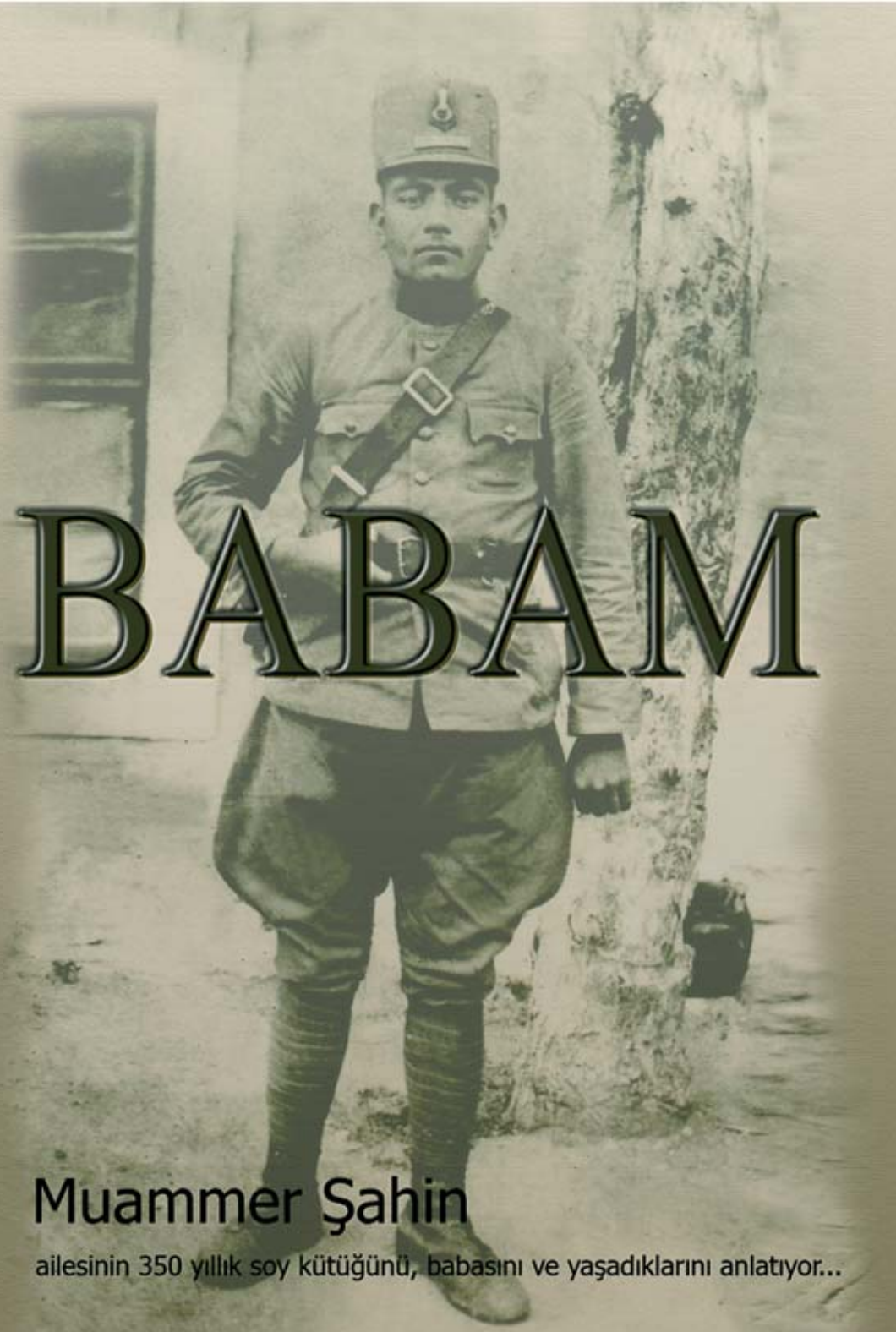
Muammer Şahin

ailesinin 350 yıllık soy kütüğünü, babasını ve yaşadıklarını anlatıyor...

BABAM

Muammer Şahin

ailesinin 350 yıllık soy kütüğünü, babasını ve yaşadıklarını anlatıyor...

BABAM

Muammer Şahin

İstanbul

Ağustos 2004

Vaizoğulları Şirketler Grubu
Unkapanı İMÇ 5. Blok. No: 5611 K. 2 Unkapanı-İstanbul
Tel: 0212 519 00 64 Faks: 0212 519 00 38

Annemin ve babamın aziz ruhlarına...

Yayın editörü
İbrahim Ethem Gören

Grafik tasarım ve uygulama
Süleyman Türkoğlu

Baskı hazırlık ve baskı
Cem Ofset
0212 423 23 63

Her hakkı mahfuzdur. Kaynak gösterilerek iktibas edilebilir.

Bu kitabın tüm geliri, kurucu üyesi olduğum Malatya Eğitim Vakfı'nın bursiyer öğrencilerine bağışlanmıştır.

Bağış yapmak isteyen hayırseverler, vakfın aşağıdaki banka hesap numarasına bağışlarını yatırabilirler.

Vakıflar Bankası Şişli Şubesi Hesap No: 2002414

Not: Sayın okuyucu, bu eseri okuduktan sonra, gelecek neslin de faydalanması amacıyla kütüphanenizde saklamanızı rica ediyorum.

Jandarma Sıhhiye Çavuşu babam Vaiz Şahin, Çanakkale, 1929

ÖZGEÇMİŞİM

1935 yılında Malatya'nın Doğanşehir ilçesinin Polat köyünde doğmuşum. Küçük yaşlarda ticaret hayatına atıldığım için ilkokuldan sonra okuyamadım. 1958 yılında Adile Mezin Hanım'la hayatımı birleştirdim. İki çocuğumuz dünyaya geldi. Büyük oğlum Enver Şahin, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra iş hayatına atıldı. Oğlum Enver'in, Başak ve Beril isimli iki kızı vardır. Küçük oğlum Önder Şahin, Boğaziçi Üniversitesi İşletme bölümü mezunu olup, tekstil ihracatı ile ticaret hayatına devam etmektedir. Emircan adında bir oğlu vardır.

1930 yılında babamın Doğanşehir'in Polat köyünde kurmuş olduğu 'Vaizoğulları Ticarethanesi'ni 1963 yılında İstanbul'a taşıdım. İstanbul'da bakliyat ihracatına ve ticaretine devam ederken, kardeşim Mahir Şahin ile birlikte 1978 yılında Mersin'de ikinci firmamı kurdum.

1995 yılına kadar İstanbul'daki ve Mersin'deki firmalarımın bakliyat ihracatını devam ettirdim. Bu dönemde memleketime 300 milyon doların üzerinde döviz girdişi kazandırdım. Türkiye'nin ihracatına ve dış ticaret hacmine yaptığım katkılardan dolayı 11 altın madalya ile ödüllendirildim, birçok takdirnameye lâyık görüldüm.

1976 yılından 2001 yılına kadar 25 yıl boyunca fasılasız olarak İstanbul Hububat ve Yağlı Tohumlar İhracatçılar Birliği'nin başkanlığını yaptım. Türkiye İhracatçılar Meclisi'nin kuruluşunda kurucu üye sıfatıyla bulundum.

İstanbul Ticaret Odası'ndaki meclis üyeliğim ve komite başkanlığım 28 yıldır devam ediyor. 1989 yılından bugüne kadar da Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nde delege olarak hizmet ediyorum.

İnsanın altyapısının gençlik olduğunun bilinci içerisindeyim. Bu sebeple eğitim ve öğretime önem veriyorum. Malatya Eğitim Vakfı'nın kurucu üyesi ve komite başkanıyım.

Doğduğum yer olan Doğanşehir'e iki adet meslek lisesi; üç adet de ilköğretim okulu yaptırdım.

Malatya Turgut Özal Tıp Fakültesi Vakfı'nın kurucu üyesiyim. Doğanşehirli Derneği'nin kurucu üyesi ve fahri başkanıyım. Malatyalı İşadamları Derneği'nin (MİAD) üyesiyim.

Aktif iş hayatım sayesinde bir çok iş adamı ve devlet adamıyla tanışma ve yakın çalışma imkanı elde ettim. İş ve ticaret hayatında gelenebilecek en üst seviye ulaştım. Kendimi, ticaret hayatından emekli ettim.

Firmamızın 74'üncü yılında üreticilerimize örnek olmak amacıyla tarım ve meyve üreticiliği yapmaktayım.

Hayatımın bundan sonraki döneminde bir tek idealim var: Malatya Eğitim Vakfı'na üniversite kazandırmak...

Muammer ŞAHİN
VAİZOĞULLARI ŞİRKETLER GRUBU
-Kuruluş Tarihi 1930-

ÖNSÖZ

Rahmetli babam Vaiz Şahin 1909 yılında Malatya'nın Doğanşehir ilçesinin Polat kasabasında doğmuş; askerliğini 1929 yılında Çanakkale'de jandarma sıhhiye çavuşu olarak yapmıştır.

Babam doğum yeri olan Polat kasabasında 1930 yılında ilk işleri olan değirmenciliğin yanında ticarethanesini kurarak, hayatını ticaretle geçirmiş olup; 1974 yılında vefat etmiştir.

Babamın, ailemizin şeceresinin, soy ağacının yazılması için büyük bir istek ve şevkle başlattığı çalışmalarının vefatı üzerine yarıda kalmasına gönlüm razı olmadı... Rahmetli babamın bu arzusunu yerine getirmek ve Şahin Ailesi'nin 350 yıllık geçmişine ışık tutmak amacıyla, babamın ölümünden bir yıl önce 1973 yılında, babamdan kalan bilgi ve belgeleri derleyip, topladım. Elde edilen münderecata 69 yıllık yaşam sürecimde şahit olduğum güzel olayları da ekledim. Eşin-dostun yardımı ve teşvikleriyle, toplumumuza mesaj olması amacı ile elinizdeki kitabı hazırladım.

İçindeki bilgi, belge ve fotoğraflarla aynı zamanda bir aile belgeseli niteliğinde olan bu kitabın tamamlanmasının, firmamızın 74'üncü yılını idrak ettiğimiz 2004 yılına rastlaması da benim açımdan mutlu ve anlamlı bir tesadüf olmuştur.

Dokuz bölümden oluşan kitabın birinci bölümünde, Horasan'dan gelip, Arapgir'in Horan köyüne yerleşen, oradan da Doğanşehir'in Polat köyüne geçen Şahin Ailesi'nin, müteakip yıllarda Doğanşehir'de, Malatya'da ve İstanbul'da devam eden yaşam öyküsü bulunmaktadır.

Kitapta, kendi iş ve sosyal hayatıma ait faaliyetlerime, dünyaya-olaylara bakış tarzıma, siyasetçi ve iş adamlarıyla olan dostluk ilişkilerime, Malatya Eğitim Vakfı'na yaptığım hizmetlerle, eğitime yönelik maddi-manevi katkılarıma değindim. Kitabın son bölümünde de bilgi ve belge niteliğindeki fotoğraf albümüne yer verdim.

İsmet PAŞA, Turgut ÖZAL, Süleyman DEMİREL, Vehbi KOÇ ve Sakıp SABANCI gibi toplum içinde yükselip, iş alemi piramidinin üst noktasına çıkan, kendi kulvarlarında topluma yön veren önemli siyasetçi ve iş adamlarımızla olan kıymetli anılarımı ve dolu dolu yaşamımı da kitabımda beğeninize sunmuş bulunmaktayım.

Hatıralarımda isimleri geçen büyüklerimden, aramızdan ayrılmış olanları rahmetle anar; hayatta olan dostlarıma da sağlıklı ve başarılı, nice uzun ömürler dilerim.

Kitabın hazırlanışında emekli bakanlık müfettişi, edebiyatçı dostum Sayın Fahri YAKAR'ın yoğun katkıları olmuştur. Malatyalı emekli tarih öğretmeni Sayın Mevlüt Oğuz da büyük emek harcamıştır.

Kitaba hizmeti geçen diğer bir araştırmacı yazar ve tarihçi, eşimin dayısı rahmetli Sayın Sabri Kelemaroğlu'na, 14 aylık süreç içerisinde elde ettiğim bilgileri tekrar gözden geçirerek, kitabın hazırlanmasına yardımcı olan arkadaşlarıma verdikleri desteklerden dolayı teşekkürlerimi sunarım.

Hatıralarımı uzun zamandan beri yazıya dökerek, sizlerle paylaşmak istiyordum. Bu eseri okurken, benim gibi herkesin de babasıyla ve annesiyle, soy kütükleri ile ilgili hatıralarının canlanacağına inanıyorum.

Kitabımı, her yaştaki okuyucunun kendini ilgilendiren konular bulacağına inanarak, ciddi bir araştırma sonucu ortaya çıkardık; ilginizi çekeceğine inanarak, bilgilerinize sunduk.

Saygılarımla,
Muammer ŞAHİN

İş adamı babam Vaiz Şahin 1909-1974

Annem Sultan Şahin 1919-1999

Ailem: Oturanlar; Kız kardeşim Müferra Türkes, annem Sultan Şahin. Ayaktakiler; Muzaffer, Mahir, Muammer ve Hüseyin Şahin. (1983)

Torunum Emircan'ın 1999 yılındaki sünnet töreninden bir hatıra. Muammer Şahin, Önder Şahin, Buket Şahin, Enver Şahin, Çiğdem Şahin, Adile Mezin Şahin, Başak Şahin, Emircan ve Beril Şahin.

Eşim ve ben... (2002)

İÇİNDEKİLER**1) ŞECEREMİZ**

• Özgeçmişim	6
• Önsöz	8
• Şeceremiz	24
• Atmalı Aşireti kimlerden oluşuyordu? Nereden gelmektedir?	28
• Soy kütüğümüzü araştırmak üzere babamın belirlediği komisyon üyeleri	28
• Soyumuzun tarihini teyit eden değerli bir belge	29
• Şecerede kısmen ulaşılan isimler	29
• 1560 yılında Polat'ın ilk yerleşimi	32
• Doğduğum kasaba 80 yıllık Polat Belediyesi	32
• Polat'ın geçmişteki kültürüne bakarak, sportif sosyal aktivitelerini hatırlayalım.	34
• Dedem Kelağa Hüseyin Efendi	35
• Ailemizin Şahin soyadı nasıl alındı?	36

2) BABAM VAİZ ŞAHİN

• Babam Vaiz Şahin	40
• Babam Vaiz Şahin'in kardeşleri	40
• Babam Vaiz Şahin'in çocukları	41
• Vaiz Şahin'in özellikleri ve zevkleri	41
• Yabancı bir iş adamı gözüyle, Babam Vaiz Şahin ticarete müteşebbis, örnek bir iş adamı ve bir dahi idi	42
• Akçadağ Köy Enstitüsü'nde okuyarak, öğretmen olmak istiyordum. Babam okuldan kaydımı sildirerek, 'hocan benim' dedi.	45
• Babamın, 100 yıllık çalışmayı, 35 yıla sığdırması	46
• Babam Vaiz Şahin'in ihracatçılık yılları ve ekonomik kaybı	47
• Doğanşehir ilçe oluyor	47
• İlçem Doğanşehir'in tarihçesi	48
• Babamın, Niğde'den ilk defa dermason fasulye tohumunu Doğanşehir'e getirmesi	49
• 1946 yılında Doğanşehir'in yeni ilçe olduğu dönemde caddelerin genişliği konusunda babamın önerisi	49
• Babamın yardım yapmamasının cezası	50
• Babamın insan sevgisi	51
• Babamdan dinlediğim ekonomik, gerçek ve espirili bir anı	52
• Bir numara olmak genlerimizde var	52

3) AİLEM

• Annem Sultan Şahin ve Dedem Hacı Hafız Efendi	56
• Annemin Harran Ovası rüyası	57
• Hayat arkadaşım, eşim Adile Mezin Şahin	58
• Eşimin 350 milyarlık jesti	58
• Oğullarım	59
• Kayınpederim Cezmi Emiroğlu	60
• Bacanaklarım	60
• Dünürlerim	61
• Annem, babam ve başarılarım	61
• Kardeşlerimle aramdaki tutumluluk farkı	62
• Eşimin tutumluluğu	63
• Kardeş sevgim	63
• Tarım ve meyvecilik çalışmalarım	64
• Başarının sırrı	65
• 2005 yılına girerken, başarılı olmak hususunda gençlere önerilerim	66
• Malatyalıların özellikleri ve ticari ahlaklılığı	67
• Türkiye'ye 7 bakan, başbakan ve cumhurbaşkanı yetiştiren Malatya'da örnek bir mahalle	67
• Hilton Oteli'nde atlı düğün	68

4) HATIRALARIM

• Yaşamımdan satırbaşları, günlük hayatım	73
• Bayramda el öpmeme rağmen para vermedikleri için çok üzülmüştüm	74
• Ticaret hayatına nasıl başladım?	74
• En büyük hayalim, öğretmen olmaktı	74
• İstanbul'a gelişim	75
• Ankara dönüşümde geçirdiğim trafik kazası	76
• Artık İstanbulluyuz, ama doğduğum yerden kopmadım	76
• Çok çalışmaktan tabanlarım çöktü, çelik tabanlıklarla yürüdüm	77
• 1970 yılında aile şirketimiz Şahinler Anonim Şirketi'nin kuruluşu	78
• Folklor sevgim	79
• İhracat Bankası'nı kurma teşebbüsümüz	79
• İhracattan altın madalyalarım	79

• Diğer ödülleri	80
• Vaizoğulları Limitet Şirketimizin Mersin'deki ihracat firması	80
• İstanbul eski valisi Ord. Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay'ın başkanlık yaptığı Eminönü Lions Kulübü'ne üye oldum	81
• Babamın kesilen elma ağaçlarının yerine yenisinin dikildiğini rüyamda gördüm	82
• Alternatif tarım ürünü kekik fidelerini örnek olarak, Çanakkale ve Doğanşehir çiftliklerime getirdim	83
• Malatya yöresinde Alevî-Sünnî iç içe yaşıyor	84
• "Loo, loo! Hekimo. Bu para, Türkçe de bilir, Kürtçe de bilir."	85
• Bizim ticaret simgemiz averya kantar	85
• Ekonomik krizleri yenmek, insanların elindedir. Moral bozmadan çalışmak, çalışmak	85
• Babamdan izinsiz, arkadaşlarımla boş vakit geçirdiğim için aldığım ceza sonucu, ekonomik yönden ilk ticari başarım	86
• Cemiyet hayatım	87
• Malatya-Elazığ ekonomik rekabeti	87
• Kurucusu olduğum İstanbul'daki Doğanşehir Derneği	88
• Oğlum Enver'in siyaset hayatına ilk adımı	88
• Bizde enflasyon artışı nüfus artışından kaynaklanmaktadır. Enflasyonla mücadelede caydırıcı önerilerim	89
• Hemşehrilerimin sevgi gösterisi	90
• İstanbul Ticaret Odası'ndaki hizmetlerim	90
• İstanbul İhracatçılar Birliği'ndeki hizmetlerim	91
• Malatya Valisi Kutlu Aktaş'ın Malatya Beyler Deresi'ne köprü projesi	91
• Malatya kayısının ihracatı konusunda Turgut Özal'la sohbetimiz	92
• Malatya kayısı kanseri yendi	92
• ABD'deki tedavisi esnasında Özal da kayısından şifa bulmuştu.	93
• Malatya plakasının 44 olmasının esprisi	94
• Örnek bir yardımlaşma	94
• Yağ tenekesindeki kum	95
• Otelimizde ekonomik nedenlerle yatağımızı müşteriye vererek, babamla birlikte hasır yatağa yatmamız	95
• Müşteri kapma yarışı	96
• Antalya Han Turizm Oteli'nin kuruluşu	97
• Doğanşehir Merkez Camii'nin temelinin atılması	98
• Davul-zurnanın okul isteği (28 Mayıs 2003)	100
• Kıyafetiniz, kişiliğinizi ele verir	102

5) UNUTULMAZ ANILAR**a) İSMET PAŞA İLE GEÇMİŞE DAİR**

- İsmet Paşa ile Beyaz Tren'de ilk tanışmam 106
- ABD Başkanı Lyndon Johnson'un İsmet Paşa'ya rektörlük önerisi 107
- Prof. Dr. Turan Güneş'in gözü ile İsmet İnönü 107
- İsmet Paşa'nın Lozan Antlaşması'nı imzaladığı salonu ziyaretim 108
- Tarafsızlık örneği Başbakan İsmet Paşa 109
- İsmet Paşa'nın Malatyalıların eğitimine verdiği önem 110
- İsmet Paşa'nın makama saygısı 111
- Fanatik bir Malatyalı 111
- Boğaz köprüsü hayırdır, hayır 112
- Kasım Gülek ile çiftlik sohbeti 112

b) DEMİREL İLE ANILAR

- Demirel ile anılar 113
- 9. Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel ile Hindistan ve Malezya seyahatlerimiz 114

c) İŞ ADAMLARI İLE ANILAR

- Vehbi Koç ile tanışmamız 115
- Vehbi Koç'un anneme saygısı 116
- 1978 yılında, bugünkü hipermarket fikirlerimi uygulamaya geçiremediğim anılarım 117
- Rahmi Koç ile kadim dostluğumuz 117
- Yazlık komşum Aydın Doğan 118
- Sakıp Sabancı'nın bana, "aileniz geçmişte hangi işlerle meşguldü?" sorusu 118

6) TURGUT ÖZAL İLE ANILAR

- Müsteşar Turgut Özal'ın bakliyat ihracatının teşvik sistemi kapsamına alınması önerisi 122
- 1982 yılında Turgut Özal'ın İhracatçılar Birliği başkanlarının ve üyelerinin teşvikiyle politikaya girmesi 122
- ANAP doğarken, Turgut Özal'ın bana görev teklifi 125
- Turgut Özal'ın Mehmet Özcan ve Yaşar Ünal'ı partisinde görmek istedi 125

- ANAP ilçe başkanlıkları için önerdiğim isimler 126
- Nüvit Yetkin'in Turgut Özal ile görüşmesi 127
- Bedrettin Dalan'ın Nüvit Yetkin'e belediye seçimlerinde meclis üyeliği teklifi 127
- Mustafa Kaftan ile Özal'ın görüşmelerinde bulunmam 127
- Anadolu'da il ve ilçelere partili olarak yardımlarımız 128
- İstanbul ilçe belediye başkanlıkları seçimleri 129
- Naci Ekşi'nin ilçe başkanlığına ve ilçe belediye başkanlığına seçilmesi 129
- Semra Özal ile seçim bahsi 130
- Başbakan Özal'ın uykusuz geceleri 130
- Özal'ın, İsmet Paşa'yı eleştirmesine karşı duyarlılığım 132
- Özal'ın Malatyalı iş adamları ile ilgili düşünceleri 133
- Başbakan Özal'ın Malatyalı işadamlarına yatırım için teşviki 134
- Turgut Özal'la Çin seyahatim ve 50 bin ton pirinç ithalatımdan büyük ekonomik kaybım 135
- Turgut Özal'ın bayramda içli köfte sevgisi 137
- Ahmet Özal'ın firmamıza yatırım projesi teklifi 137
- Turgut Özal'la umre ziyaretim 138
- Suudi Arabistan'da at koşusu 138
- Suudi Arabistan'da atış poligonu 138
- Bedrettin Dalan ile işyerimin istimlak pazarlığı 139
- Malatya'daki Turgut Özal Hastanesi'nin kuruluşu ile ilgili Pera Palas'taki anım 140
- Malatya Eğitim Vakfı'ndan milletvekilliğine ve meclis üyeliklerine aday olanlar 140
- Turgut Özal'ın Malatya ile ilgili proje beklentisi 141
- Türkmenistan Cumhurbaşkanı'na iş yapmak için referans mektubu 142
- Yabancı iş adamlarının Başbakan Özal'a ihracat ile ilgili önerileri 142
- Türkiye İhracatçılar Birlikleri'nin kapatılmasını nasıl önledim? 142
- Malatya-Gaziantep karayolu üzerindeki Erkenek kasabasının deve kaypıtma hikayesi 144
- Turgut Özal'ın bir milletvekili adayına "deve kaypıtma da yoksun, payda varsın" diyerek, benden dinlediği bir hikayeyi nakletmesi 145
- Malatya'nın Sürgü nahiyesinin Takas mesire yerinin turizm alanına dönüştürülme projesi 145
- Arnavutluk'tan mesaj: Cuma namazında Kemal Atatürk! 146
- Sayın Özal'ın çok sevdiği Beyti Restorant 147
- Turgut Özal'ın dostları 147
- Tarih 21.04.1993: Özal ile son beraberliğimiz 148

7) DOĞDUĞUM YER OLAN MALATYA DOĞANŞEHİR'DE POLAT BARAJI'NIN ÖYKÜSÜ

- Özal'ın 1983 seçim gezisi ve doğduğum yer Polat kasabası 152
- Polatlı çiftçi Zülbiye Hanım'ın şiirinden etkilenecek, baraj yapımının takibini üzerime aldım 153
- Polat baraj projesi ile ilgili olarak, bürokrasiyi nasıl ikna ettim 154
- Baraj projesine karşı çıkan Polatlı hemşehrilerim 156
- Barajın ihale safhası 157
- Barajın zamanında bitirilip, Cumhurbaşkanımız Turgut Özal tarafından açılışı ve ANAP'ın Polat'ta seçimleri kaybedişi 157
- Polat'ın sayfiye yeri Beypınar'ın turizme açılması önerim 158
- Doğanşehir ve Polat belediye başkanları 158
- Aldığım en güzel takdir belgesi 159

8) MALATYA EĞİTİM VAKFI

- Malatya Eğitim Vakfı, Okumuşu Çoğaltma Derneği'nden ilham alınarak, Kayısı Gecelerinde vücut bulmuştur 162
- İstanbul Ticaret Odası'nın İnönü Üniversitesi'ndeki yarım kalan 36 derslikli okulu tamamlaması 163
- Vakıftaki çalışmalarım sırasında karşılaştığım zorluklar ve kaybettiğimiz iki adet gayrimenkul 163
- Vakıf ve Malatya aşığı müteahhit Reşit Şahin 164
- Kemal Derinkök'e Malatya Eğitim Vakfı'na 63 dönümlük arsa bağışı yapması için teşvikim 165
- Malatyaspor Başkanı Metin Kaya Çağlayan'ın Malatya Eğitim Vakfı'na yardımları 166
- Saniye Samanlı Hanımefendi'nin Malatya Eğitim Vakfı'na daire bağışı 167
- Balater Yalman Hanımefendi'nin Malatya Eğitim Vakfı'na daire bağışı 167
- Vakfımıza kendi arzuları ile bağış yapan Handan ve Hayrettin Yelkinkanat ailesi 168
- Hayırsever üyemiz Selami Akbarut'un vakfımıza kız talebe yurdu bağışı 168
- Vakfımızın kurucu üyelerinden Yaşar Öncan'ın, Ankara'daki vakıf şube binasının tapusunu vererek, vakfımıza bağışlaması 169
- Dr. Rahime Batu'nun bağışı esnasında yaşadıklarım ve bağışın hazin sonu 170

- Malatya Valisi Kutlu Aktaş'ın vakıf yararına çalışmaları ve vakfın merkez binasının alımı 170
- Vakıf kurucu üye ve başkanlarımızdan eski milletvekili Mustafa Kaftan'ın politik esprili bir hikayesi 172
- Tekstil uzmanı Çalıklar: Mahmut Çalık ve Ahmet Çalık 172
- Taha Holding'in ve LC Waikiki'nin kurucularından, baba dostum Vahap Küçük 173
- Malatya Eğitim Vakfı'ndaki çalışmalarımda kimlerden destek gördüm? 173
- Sosyal yönlerini takdir ettiğim büyük insan Mevlüt Aslanoğlu 174
- Malatya'ya toplu geziler ve vakfın yemek ziyaretleri 175
- İlçem Doğanşehir'e yaptırdığım ve katkıda bulunduğum okullar 175
- 5'inci okulu babam Vaiz Şahin adına yaptırmayı taahhüt ettim 176
- Malatya'nın Akçadağ ilçesinde inşaatı yarım kalan okula çok üzüldüm 177
- Bir eğitimcinin çocukları için benden burs talebi 178
- Doğanşehir kaymakamının ilçemize yatırım yapmam için önerileri 179
- Malatyalılar tekstilde ve dayanışmada neden öncüler? 179
- Malatya Eğitim Vakfı'na üniversite kazandırma idealim 180
- Sevgili Malatyama sıra özlemi 185
- 23 Nisan 2004 tarihinde Doğanşehir Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu'nu ziyaretimde öğrencilerden şiirli teşekkür... 186
- Orda bir köy var uzakta 187

9) TARİHİ BELGE VE FOTOĞRAFLAR

189-285

1) ŞECEREMİZ

- Şeceremiz
- Atmalı Aşireti kimlerden oluşuyordu? Nereden gelmektedir?
- Soy kütüğümüzü araştırmak üzere babamın belirlediği komisyon üyeleri
- Soyumuzun tarihini teyit eden değerli bir belge
- Şecerede kısmen ulaşılan isimler
- 1560 yılında Polat'ın ilk yerleşimi
- Doğduğum kasaba 80 yıllık Polat Belediyesi
- Polat'ın geçmişteki kültürüne bakarak, sportif sosyal aktivitelerini hatırlayalım.
- Dedem Kelağa Hüseyin Efendi
- Ailemizin Şahin soyadı nasıl alındı?

Şeceremiz

Babam Vaiz Şahin, aile toplantılarımızda zaman zaman bizlere anılarından söz ederdi. Yine, bir aile toplantısında anılarını anlatırken, gözleri uzakta sabit bir noktaya daldı... Çok derinlere gittiği belliydi. Uzunca bir süre durduktan sonra bana döndü ve anlatmaya devam etti: “Ben daha o zamanlar 15-16 yaşındaydım. Amcalarımın yanında, babam Kelağa Hüseyin Efendi, benden aile geçmişimizi araştırmamı istemişti. Bana demişti ki: Oğlum Vaiz, sen oldukça zeki ve çalışkan bir gençsin. Ailemizin geçmişini de merak ediyorsun. Aynı zamanda tarihe de meraklısın. Şeceremizi bir araştır bakalım. Bu işi, en iyi senin başaracağına inanıyorum”. Babam, dedemden bizlere naklettiği bu sözlerle, babasının vasiyetini bizlere de aktarmış oldu.

Babam, bunları anlattıktan sonra, bana “Oğlum Muammer, ömür bir kuş gibi çabucak gelip geçiyor. Elim eriyor, dilim dönüyorken bir an evvel, babamın (dedem Kelağa Hüseyin Efendi'nin) vasiyetini yerine getirmek için harekete geçelim. Bu yıl sonbaharda Arapgir'e gidelim. Bu arada, hem hısım akrabayı ziyaret ederiz, hem de şeceremizi sorup araştırırız.” dedi.

1972 yılında İstanbul Aksaray'daki evimizde babam, annem, eşim, Avni Emiroğlu (eşimin amcası ve Arapgir'in sayılı tüccarlarından) ve Yalçın Emiroğlu (eşimin amcasının oğlu) bir akşam, hep beraber sohbet ederken, Arapgir'e gitmeye karar verdik.

Lakin, Arapgir'e gitmek için, ancak bir sonraki sonbaharda vakit bulabildik. İki arabayla, Malatya üzerinden Arapgir'e gitmek üzere yola koyulduk. O tarihte yollar bozuk olduğu için, Malatya'dan ancak altı saatte Arapgir'e varabildik. Kayınpederimin kardeşi Avni Emiroğlu güzel bir program hazırlamıştı. Babam Arapgir'e iner inmez, şeceremizi araştırmaya başlamıştı. Bu iş için üç gün boyunca, Arapgir nüfus idaresinde ve tapuda kayıtları inceledi. Avni Bey'in yardımıyla ciddi araştırmalar yaptı.

Biz yedi-sekiz kişi olmamıza rağmen Arapgir'de akrabalarda kalıyorduk. Doğrusu, rahatımız iyi, izzet-i ikram ise fevkalade denecek derecede idi. Krallar gibi ağırlandık. Bir kısmımız da, kız kardeşimin eşi Hikmet Türkeş'in amcasında misafir olmuştu.

Babam, Arapgir'deki üçüncü günümüzde bana: “Oğlum, araştırmalar işe yaradı. Nüfus müdürü ve tapu müdürünün çok yardımlarını gördüm. Onların sayesinde soyumuzun izlerini buldum. Allah razı olsun! Çok yararlı oldular.” diyerek, duyduğu memnuniyeti ve sevinci dile getirmişti.

Soyumuzun geçmişinin Arapgir'in Horan ve Deregezen mevkilerinde yaşadıklarını ve şu anda da soyumuza mensup olanların soyadlarının “Bölükbaşı” olduğunu tespit ettik. Atmalı Aşireti'nden olduğumuzu, bunların da Aşağı ve Yukarı Atmalı diye ikiye ayrıldığını, Bölükbaşı'ların,

Aşağı Atmalı Aşireti'nden ve Türkmen Boylarından olduğunu teyit eden bilgilere ulaştık. Ertesi gün, eşimin amcası olan Ziya Bölükbaşı, bizleri Horan'ın Deregezen köyüne davet etti. Biz de bu davete icabet ettik. Araştırmalarımıza orada devam etmeye karar verdik...

Araştırmalarımızın dördüncü gününde, heyet halinde Arapgir'e yakın olan Deregezen köyüne gittik. Bizlere bu seyahatimizde ev sahipliği yapan Ziya Bölükbaşı bizi kalabalık bir köylü grubu ve kurbanlarla karşıladı.

Vakit, sonbahar ikindisi idi. Damların üzerine minderler ve kilimler atılmış olduğu halde herkes bizi bekliyordu. Yörükler, geleneklerine bağlı insanlardı. Atalarından kendilerine miras kalan gelenekleri aynen yaşatıyorlardı. Babam, bu karşılamadan ve yöre halkının göstermiş olduğu saygıdan dolayı çok etkilenmiş, bundan mutlu olmuştu.

Babamın, elde ettiğimiz araştırmalar neticesinde kendi soyunun kökenlerine yaklaştıkça, tıpkı çocuklar gibi sevindiğini görüyordum.

45-50 kişiyi ağırlayacak şekilde yemekler hazırlanmış, sofralar, masalar kurulmuştu. Sanki düğün evinde gibiydik. Ev sahibi Ziya Bölükbaşı, Avni Emiroğlu, annem, eşim, eşimin annesi ile babam, akrabaları ve ataları ile ilgili uzun uzun sohbete koyuldular. Babam, “Aynı soydan kız almışız, kız vermişiz, birbirlerimizle içli-dışlı olmuşuz. Bu, bizler için ne kadar gurur verici bir durumdur.” dedi. Köyün muhtarına dönerek, yapacağı araştırmayla ilgili açıklamalarda bulundu: “Edindiğim bilgilere göre ailemiz, 1650 yılına kadar burada yaşamışlar ve daha sonra ayrılmışlar. Acaba, bu hususta içinde bilginiz var mı?” diye sordu.

Bu soruya yanıt olarak köylülerden biri, bu köyde 350 yıl önce bir takım olaylar nedeniyle göçer olduğunu aktardı. Sohbete katılan muhtar ise, “Bunu, Bölükbaşı'lardan 85-90 yaşlarındaki Elif Ana daha iyi bilir. Kendisi, buraya yakın bir mezrada oturmaktadır. İsterseniz, geçmişe ait olayları, bir de onun ağzından dinleyelim.” dedi. Bunun üzerine Elif Ana çağırıldı.

Geniş çehreli, ak benizli Elif Ana'nın, yaşlılıktan beli bükülmüştü... Ama yine de görünüş itibarıyla sağlığı da, konuşması da yerindeydi. Tanışma faslından sonra, Elif Ana, arkasını dönerek, kendisine gösterilen yere oturdu... Anadolu insanına has bir saygı içinde, bize konuyla ilgili duyduklarını ve bildiklerini şöyle hikaye etti: “1650 yıllarında, bu bölgeye her yıl Diyarbakır Sancağı'ndan, kırk kişilik süvari grubu gelir ve sancak beyliğine öşür toplarlardı. Öşür vermek, köylülere ve ağalara ağır gelirdi, çok zorlarına giderdi. Çünkü, onlar bunu, haraç vermek gibi görüyorlardı. Köylüler, o yıl mevsim kurak gittiğinden, sancak beyliği adına gelen gruba, yılın kurak geçtiğini, kazançlarının kendilerine göre olduğunu ve öşür vere-

meyceklerini bildirirler. Süvari grubunun başı ise: “Biz, öşrümüzü almadan gitmeyiz. Size, yarın sabaha kadar mühlet veriyoruz. En azından evinizde, ambarlarınızda bulunan yiyeceklerinizden verin. Aksi takdirde, ya malınızı, ya canınızı, ya da çocuklarınızı alırız.” diye tehdit dolu sözler savururlar. Bu insanlar, çok acımasız ve gaddardılar. Gelen 40 kişilik grup, buna rağmen, bir de o akşam köylülerin evlerinde misafir olarak kalırlar.

Köylüler ise, hava iyice karardıktan sonra, köy meydanında toplanarak, bir plan yaparlar. Plana göre, süvari grubu ile kıran kırana çatışmaya girilecek ve onlar buradan elleri boş gönderilecekti. Köy halkı böyle bir karar almıştı.

Köyün ileri gelenlerinden sayılan üç kardeş, bu çatışmayı önlemeye çalışmışlar ise de, bu mümkün olmamış; çok korkunç ve kanlı bir çatışma sonucunda, köye gelen kırk kişilik süvari grubundan otuz dokuzu ölmüş ve köylülerden de bir kaç kayıp verilmiş.

Köyün ileri gelenlerinden olan üç kardeşten Kelağa Hüseyin, Kelağa Mulla ve Kelağa Veli, bu çatışmadan sonra, büyük bir üzüntü içinde, yakınlarını da alarak, köyü terk etmek zorunda kalmışlar. Onların bu şekilde hareket etmelerine, süvari grubundan bir kişinin kurtulup, kaçması neden olmuş. Kaçıp kurtulan kişinin durumunun, Diyarbakır sancağına bildirilmesi halinde, akıbetlerinin iyi olmayacağını hesap etmişler, bu yüzden, apar topar köyden uzaklaşarak, izlerini kaybettirmişler. Bunun dışında, bir kısım köylü de aynı şekilde hareket etmiş, kendi yakınlarını da alarak, Deregezen’i ve Horan’ı terk etmişler”.

Bunun üzerine babam, Elif Ana’ya sordu: “Üç kardeşin meslekleri nelerdi? Ne iş yaparlarmış?” Elif Ana: “Su değirmenciligi, ustalık ve marangoz işleri yaptıklarını ve köyün ileri gelen kişileri olduklarını, zamanında büyüklerinden duymuştum.” dedi. Ve şöyle devam etti. “Aynı zamanda da şahin kuşu besleyip, atla avcılık yaparlarmış. Hatta, duyduğuma göre, köyümüzün yakınlarında onlardan kalan iki değirmen var. Biri çalışır durumdadır, diğeri harap haldedir. Kalıntıları hâlâ durmaktadır. Gidip, bakabilirsiniz.”

Babam sevinçle, araya girerek: “Bizim sülalede, hâlâ değirmencilik- le meşgul olanlar var. Demek ki değirmencilik bizde ata mesleği olarak devam etmektedir.” diye, ekledi.

Babam, Elif Ana’ya: “Üç kardeşin, nerelere yerleştikleri hakkında da bir bilgin var mı?” diye sordu. Elif Ana, “Büyüklerimin anlattıklarına göre; Kelağa Hüseyin Malatya üzerinden Polat deresini geçerek Polat köyüne, Kelağa Veli Malatya üzerinden Çırmıklı’ya, (Yeşilyurt), Kelağa Mulla ise Antakya üzerinden Halep’e ya da Şam’a doğru gitmiş” dedi.

Elif Ana’nın ilerleyen yaşına rağmen hafızası hâlâ canlıydı, olayları iyi hatırlıyordu. Elif Ana, dedelerimin aradan geçen iki yıldan sonra,

yakınlarına buldukları yerleri bildiklerini; fakat kimseye söylememelerini sıkı sıkı tembih ettiklerini de söyledi.

Tam bu sırada babam yerinden kalkarak, Elif Ana’nın elini öptü ve şunları söyledi: “Sen, benim atalarımın kökeninin tamamını anlattın. Biz de, senin sayende 350 yıldan beri, su değirmenciligi yaptığımızı, ustalıkla meşgul olduğumuzu ve şahin kuşu beslediğimizi öğrendik. Şimdi de aşağı yukarı atalarımızın iş kollarını devam ettiriyoruz. Hatta, benim babamın göbek adı, Kelağa Hüseyin Efendi ve benim büyük oğlumun adı Kelağa Hüseyin Şahin’dir. Demek oluyor ki “Kelağa” Horasan’dan gelen bir lakap imiş biz de Bölükbaşı ailelerinin soyuna mensubuz.

Babam çok sevinçliydi. Sözlerini: “Elif Ana, muhtar, avukat ve şahitler huzurunda, köklerimin bu şekilde olduğunu bir yazı ile tevsik ve tasdik edersek, elimizde yazılı bir belge olur” diyerek, sözünü bitirdi.

Bunun üzerine ev sahibi, eşimin amcası Ziya Bölükbaşı ayağa kalkarak, “Vaiz Bey, iyi güzel de, lakin sizin ailenizin buralardan o tarihlerde gittiği anlaşılıyor. Bunu ben de duymuştum. Sizlerin Bölükbaşılar ile bir ‘akrabalık’ bağınızın olacağını zannetmiyorum.” diye serzenişte bulundu.

Ziya Bölükbaşı’nın bu sözlerinden sonra babam sinirlenerek ve daha evvel hiç görmediğim bir öfkeyle: “Ziya Bey, siz ne demek istiyorsunuz? Siz, benim gelinimin amcasısınız. En azından bu nedenle akrababa oluyorsunuz. Bizden şeref duymalısınız. Ben, buraya sadece atalarımın köklerini araştırmak için geldim. Yoksa sen, Bölükbaşılardan miras talebinde bulunmak için geldiğimizi mi sanıyorsun? Yazıklar olsun!... Benim mal varlığım, sizin köylerinizin ölçülerine bin katar. Benim, tek amacım var. O da, babamın vasiyeti üzerine soyumu ve akrabalarımı arayıp, bulmaktır, soy ağacını ortaya çıkarmaktır.” dedi. Babam, sözlerini tamamlayınca, ev sahibinin hazırlamış olduğu yemeği de yemeyerek, hırsıyla ayağa kalktı. “Beni akraba olarak kabul etmeyen kişinin yemeği de yenmez” diyerek, bize döndü ve: “Haydi kalkın, gidiyoruz” dedi.

Bütün köylü ısrar etti, hatta Ziya Bölükbaşı: “Beni yanlış anladın Vaiz Bey, neden bu kadar sinirlendin? Niye böyle davranıyorsun? Yapma, etme!” diyerek, özür dileyince de, babamın o öfkesi üzerine, annemi de yanımıza alarak, oradan ayrıldık. Eşim ise orada kaldı. 6 saatlik dönüş yolculuğundan sonra Malatya’ya vardık. Malatya’dan da İstanbul’a hareket ettik. Ziya Bölükbaşı halen sağdır, bizleri sevip, sayar... Allah, kendisine hayırlı ömürler versin.

Babam, daha sonra Polat Köyü’nde ilkokul müdürü olan eniştemiz Vahap Tüzün’ü bularak, ailemizin şecerelerini araştırma görevini ona verip, bizim soyumuzun köye geliş tarihi itibarıyla incelenmesini; hayatta olanlar ve olmayanlar konusunda da araştırma yapması için ricada bulundu. Vahap Bey de, bu görevi seve seve kabul edeceğini söyledi. Bunun üze-

rine, on iki kaynak kişiden oluşan bir komisyon kuruldu. Bundan sonraki çalışmaları, eğitimci Vahap Tüzün komisyonla birlikte yürüttü ve şecereyi hazırlayarak, rahmetli babama 1973 yılında teslim etti.

Ben de babamın vasiyeti üzerine şecereyi/soyağacımızı kitap haline getirmiş bulunuyorum.

Atmalı Aşireti kimlerden oluşuyordu? Nereden gelmektedir?

Benim talebim üzerine, Malatyalı hemşehrimiz tarihçi, araştırmacı yazar Sayın Mevlüt Oğuz yaptığı araştırmalarla, soyumuzun atalarının Aşağı Atmalı Aşireti'nden ve Türkmen boylarından geldiğini, tarihi vesikalara dayanarak aktardı.

Atmalı Aşireti, Aşağı Atmalı ve Yukarı Atmalı olarak kendi içerisinde ikiye ayrılmaktadır.

Aşağı Atmalı Aşireti'nin yerleşim yeri, 1838 yılında göçebe olarak yaşadıkları, Arapgir, Belveren ile Pazarcık ovasında kurulmuştur.

Aşağı Atmalı Aşireti'nin yaşadığı ovalarda, çadırlardan oluşan küçük yerleşim yerlerinden başka herhangi bir yerleşim yeri yoktur. Yalnız, bu ovalar üzerinde Atmalı Aşireti'nden başka; yine Atmalılar gibi Türkmen boylarından gelen, Kılıçlı ve Siniminiler de konaklıyordu. Bu üç aşiretin insanları, yaklaşık 2000 çadırda oturuyor ve geçimlerini, çiftçilik ve hayvancılıktan sağlıyorlardı. Hayvancılıkla uğraşanlar, yazları dağlara çıkıyor, kışları ise kışlıklarına geri dönüyorlardı. Bu üç Türkmen aşireti de, devlete bağlılıklarını ve sevgilerini bildirerek, senede 400 keselik akçe vergi ödüyorlarmış. Bu üç aşiret, yıllar sonra, 1864 yılında devrin padişahından gelen emir üzerine, göçebelikten kurtularak, yerleşik düzene geçmişler; Türkiye'nin birçok bölgesine yerleşmişlerdir.

Soy kütüğümüzü/şeceremizi araştırmak üzere, babamın belirlediği komisyon üyeleri

- Mustafa Şahin (Kara Mustafa, babamın amcası)
- Giritli Mustafa (Mustafa Özkan)
- Tıllız Halil
- Lafo Mehmet
- Hacı Hasan
- Vahap Tüzün
- Mustafa Çete Şahin
- Nuri Usta Şahin
- Tarla Mustafa Şahin
- Ali Paşa
- Mahmut Erdoğan
- Ahmet Şahin
- Yusuf Han Erdoğan

Bu komisyon, atalarımızdan hayatta kalanlar ve kalmayanlarla birlikte 213 aile reisine ulaşmışlardır. Titiz bir çalışmanın eseri olan bu listeye kitabımda yer verdim. Listede sadece erkeklere yer verilmiştir.

Soyumuzun tarihini teyit eden değerli bir belge

Soyumuz, 350 yıl önce Arapgir Horan'ı terk eden aşağıda isimlerini yazdığım üç kardeşten devam etmiştir:

- Kelağa Hüseyin Efendi (Polat'a gelen)
- Kelağa Molla (Halep ve Şam'a giden)
- Kelağa Velioğlu (Malatya Çırmıklı'ya giden)

Seçere araştırmaları neticesinde, şeceremize ait çok önemli tarihi vesikalar da elde edilmiştir. Bunu da belirtmeden geçemeyeceğim.

Tarihçi, yazar Sabri Kelemaroğlu tarihi eserlerden alıntı yaparak, şeceremizi teyit etmektedir. Aynı zamanda, eşimin de dayısı olan Sabri Bey, mümtaz bir kişidir. Bu kitap yazılırken, vefat etmiş olduğundan, kendisini bir kez daha rahmetle anıyoruz.

Arapgirli olan merhum Sabri Kelemaroğlu, Arapgir Postası gazetesinde çıkan bir yazısında şöyle demektedir: "Arapgir Sancağı'nda köy kuran aşiretler, bir öykü anlatırlar. Bu öykü, Diyarbakır Sancak Beyi ile üç kardeşin hatırası olup, son derece ilginç bir rastlantıdır. Horanlılar, İran Horasan'dan ve Orta Asya'dan gelmişlerdir. Köyün adı Horan'dır. Köyün kuruluş tarihi miladi 1335'tir." Yazarımıza ait, çok değerli kitaplar bulunmaktadır. Sabri Kelemaroğlu mezkur makalesinde Kelağa Hüseyin Efendi, Kelağa Molla ve Kelağa Velioğlu'na da değinir.

Bu araştırmacının Arapgir Postası'nda 1994 yılında yazdığı tarihi vesika, rahmetli babam Vaiz Şahin'in 1973 yılındaki araştırmalarında ne kadar haklı olduğunu ve araştırmalarımızın yüzde yüz doğru olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Şecerede kısmen ulaşılan isimler

- 1) Molla
- 2) Velioğlu (Kelağa)
- 3) Kelağa Hüseyin

1-Velioğlu Molla
Molla oğlu İbrahim

A) İbrahim oğlu Çatalbaş Mustafa

- a) Çatalbaş Mustafa oğlu Mustafa (yaşamıyor)
- b) Çatalbaş Mustafa oğlu Hasan

Hasan oğlu Muhsin
Hasan oğlu Abit

Hasan oğlu Tahsin
Hasan oğlu Mehmet

c) Çatalbaş Mustafa oğlu Mahmut
Mahmut oğlu Battal
Battal oğlu Ünal

d) Çatalbaş Mustafa oğlu Ali (Yaşamıyor)

B) İbrahim oğlu Eşir Ali

a) Eşir Ali oğlu uzun Hüseyin

-Uzun Hüseyin oğlu Kadir
-Uzun Hüseyin oğlu Vahap
-Vahap oğlu Hasan
-Vahap oğlu Hüseyin
-Hüseyin oğlu Mehmet
-Hüseyin oğlu Adil
-Vahap oğlu Yusuf
-Yusuf oğlu ...
-Yusuf oğlu Cemal
-Yusuf oğlu Yusuf
-Uzun Hüseyin oğlu Kara
-Kara oğlu Mustafa
-Hasan oğlu Memet
-Hasan oğlu Mevlüt
-Şeyh Ali Halil oğlu Ali
-Ali oğlu H. Ömer (Yaşamıyor)
-Eşir Ali oğlu Mehmet (Yaşamıyor)
-Eşir Ali oğlu Bekir
-Bekir oğlu Tıllız Halil
-Tıllız Halil oğlu Mahmut
-Tıllız Halil oğlu Saim
-Bekir oğlu Ceren Mustafa
-Ceren Mustafa oğlu İbrahim
-Ceren Mustafa oğlu Nevzat
-Bekir oğlu Dirgen Ali
-Dirgen Ali oğlu ...
-Kelveli Hasan oğlu Kübüş
-Kübüş oğlu Mevlüt
-Kübüş oğlu Hamit
-Kübüş oğlu İbrahim
-İbrahim oğlu Mahmut
-Kübüş oğlu Hüseyin
-Hüseyin oğlu Mesut
-Hüseyin oğlu Nazmi
-Hamdi oğlu Molla
-Molla oğlu Vahit
-Molla oğlu Mahmut

-Molla oğlu Hasan
-Hamdi oğlu Ali
-Ali oğlu Vahap
-Hamdi oğlu Fikri
-Fikri oğlu Turgut
-Fikri oğlu Coşkun
-Kelağa oğlu Aziz
-Aziz oğlu Mehmet
-Kelağa oğlu H. Molla
-H. Molla oğlu Mustafa
-Kelağa oğlu Mehmet
-Mehmet oğlu Erdal
-İbrahim oğlu Eco Memet
-Eco Memet oğlu İsmail
-İsmail oğlu Ali Paşa
-Ali Paşa oğlu Yusuf
-Yusuf oğlu Yaşar
-Ali Paşa oğlu Yaşar (Yaşamıyor)
-Ali Paşa oğlu Celal
-Eco Memet oğlu Osman (Şehit)
-Eco Memet oğlu Memet (Şehit)
-Eco Memet oğlu Mustafa (Şehit)
-Eco Memet oğlu Molla (Şehit)
-Velioğlu oğlu Kel Ali
-Kel Ali oğlu Kel Hüseyin
-Kel Hüseyin oğlu Eşir Ali
-Eşir Ali oğlu Aycı Memo
-Aycı Memo oğlu Faik
-Faik oğlu Mustafa
-Mustafa oğlu Hulusi
-Mustafa oğlu Yaşar
-Faik oğlu Memo
-Memo oğlu Vahap
-Faik oğlu Halil
-Halil oğlu Muhsin
-Halil oğlu Dursun
-Aycı Memo oğlu Aşık Ahmet
-Aşık Ahmet oğlu Tahsin
-Aşık Ahmet oğlu Memo
-Memo oğlu Sinan
-Memo oğlu Saim
-Aycı Memo oğlu Memiş (Yaşamıyor)
-Aycı Memo oğlu Mustafa (Yaşamıyor)
-Eşir Ali oğlu Geniş Mustafa
-Geniş Mustafa oğlu Ali
-Ali oğlu Memet (Yaşamıyor)
-Ali oğlu Mahmut

- Mahmut oğlu Yusuf
- Mahmut oğlu Yaşar
- Ali oğlu Mustafa (Yaşamıyor)
- Ali oğlu Osman
- Osman oğlu Mustafa
- Mustafa oğlu Murat
- Osman oğlu Vahap
- Vahap oğlu Nihat
- Eşir Ali oğlu Şeyh Ali Halil
- Şeyh Ali Halil oğlu Memet
- Şeyh Ali Halil oğlu Hasan

1560 yılında Polat'ın ilk yerleşimi

Babam Vaiz Şahin'in soyunun, Horan'dan gelip yerleştiği Polat Kasabası, 1560 yılında Kanuni Sultan Süleyman devrinde, tarih defterine geçirilmiştir. Bu tarihi kayıta şimdiki Polat Kasabası, o dönemin Subadra nahiyesine bağlı bir köydür. 1560 yılında bu köyde 109 hane bulunmaktaymış. Her evde 5 aile ferdi hesap edilecek olursa, Polat köyü o tarihte toplam 545-550 nüfusa sahip bir yerleşim merkeziymiş. Erkek nüfusun sayısı 103'müş. Bunlar da askerlik çağına girmiş, devlete vergi veren insanlarmış.

Köyde o zamanlar, buğday, arpa ve mısır tarımı yapılır ve üzüm bağları yetiştirilirmiş. Köy halkı, kendilerinin yol üzerinde oturduklarını, vergi vermemek için "derbent" yazılmalarını istemişler, bunun için ellerinde bir hükm-ü şerif bulunduğunu göstermişler. Bununla birlikte köy, yol üzerinde olmadığı ve Türkmenlerin yaylaya ve kışlığa giderken bu köye uğradıkları için köylülerin "derbent"lik talepleri yerine getirilmemiştir. Böylelikle köy halkı vergi vermeye devam etmiştir. Böylece, "defter-i cedîde"ye köyün kaydı yapılmıştır. Nitekim, 1990 yılında 8'inci Cumhurbaşkanımız Turgut Özal, Polat Barajı'nın açılışı için Polat'a geldiğinde: "Muammer, Polat köyünün adetlerine, geleneklerine ve folkloruna bakınca, buranın Türkmen köyü olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü, gösteri oyununu oynayan insanların tiplerini, şişikleri ve karacaları, bu köyün tamamen Türkmen boyu olduğunun bir ispatıdır." diyerek, zikrettiğimiz tarihi belgeyi resmen teyit etmiştir.

Doğduğum kasaba 80 yıllık Polat Belediyesi

Polat Kasabası, Atatürk'ün, 1923 yılında kurduğunu olduğu ilk belediyelerdendir.

Kasaba, 2000 yılı sayımına göre, halen 6500 nüfusa ve 1250 haneye sahiptir. Ayrıca, 20 bini aşkın hemşehrımızın de başta Adana, Mersin, İstanbul ve İzmir olmak üzere memleketimizin diğer illerinde ve yurt dışında yaşadıkları bilinmektedir.

Polat, 1946 yılına kadar Akçadağ ilçesine bağlı bulunmaktaydı. Polat'ın ilçe olamamasının nedeni, coğrafi konumunun müsait olmasıdır. Polat'ın bağlı bulunduğu Doğanşehir, konumu itibarıyla ilçe olmuş; böylelikle Polat, Akçadağ'dan ayrılarak, Doğanşehir'e bağlanmıştır.

Polat ile Doğanşehir arasında 10 kilometre mesafe vardır.

Polat, 1920-1950 yılları arasında bölgede ilkokulu olan tek kasabaydı. Çevredeki 50-60 köyün çocukları burada okumaktaydı. İlkokulun öğrencilerini köyün ileri gelenleri evlerinde misafir ederdi. Hatta, hatırlıyorum, bizde de 4 öğrenci misafir olarak kalırdı.

O dönemde evimizde kalmış olan Polat Dere köyünden, şu an hayatta olan sadık dost Tevfik Yıldırım ve Balyan Köyü'nden müteahhit Ali Şahin, bizleri her yıl telefonla arayarak, vefa duygularını iletmektedir.

O dönemde, okulun öğretmenleri son derece yetenekli olduğu için, bölgedeki okullar arasında Polat İlkokulu tercih edilirdi. Babam ve amcalarım da bu okuldan mezun olmuştur. Polat İlkokulu'ndan mezun olanlar arasından çok sayıda yüksek tahsilli hemşehrimizin bulunması da bu okulun eğitim kalitesini teyit etmektedir. Babamın sevdiği ve takdir ettiği Polat İlkokulu'nda tahsil görmüş kişilerden bazıları şunlardır: Hukukçu, emekli hava albayı Ahmet Çelik, İzmir'de oturmasına rağmen, benim gibi köyünü seven ve her yıl ziyaret eden bir ağabeyimizdir. Sürgü kasabasının emekli hukukçu, eski milletvekillerimizden Mehmet Delikaya, emekli avukat dayım Mahmut Nedim Kuru, emekli veteriner dayım Mehmet Demiralp, yine Sürgü kasabasının emekli hakim Hacı Türker ve emekli albay Osman Türker.

1940 ve 1950'li yıllarda bu okuldan mezun olanların birçok kısmı Akçadağ Köy Enstitüsü'nü bitirip, öğretmen olmuşlardır. Ben, ilkokul 1'inci ve 2'inci sınıfları bu okulda okudum... Öğretmenlerimiz, ahalimizdeki meşhur hocalardan Abdurrahman Hoca, Şekip Hoca ve Ekrem Hoca'ydı.

Köyümüz Polat ticari yönden de o tarihlerde bölgenin en büyük alışveriş merkeziydi. Köyümüzde çok sayıda toptancı, manifaturacı ve iş adamı vardı. Polat civarındaki 50-60 köyün müşterilerinin dışında, Elbistan'ın ilçelerinden ve köylerinden de köyümüze alışveriş yapmaya gelenler olurdu.

Aynı zamanda köyümüzün Akpınar ve Ülger çeşmeleri, mimari yapıları ve suyu bakımından ünlü olup; köyümüzün içli köftesi, yörenin milli yemeği olarak tanınmaktadır.

Polat kasabası, folklor yönünden de çok zengindir. Benim de çocukluğum folklor oyunları ile geçti. Bundan dolayı bu kültürü çok sevmekteyim. Köyümüze ait olan birçok bestede, Arguvan ilçemiz kaynak gösterilerek, ortak kültürümüze aktarılmıştır.

Kime Ne Restorant'ın sahibi Mümtaz Yıldırım'ın şiir ve esprileri, köyümüze ayrı bir renk katmaktadır.

Halkı çok çalışkan olan kasabamızın ekonomisi, tarım ve hayvancılığa dayanmaktadır. Şirin ve modern bir görünümü olan turistik ilçemizde, aynı zamanda nefes darlığına ve birçok hastalığa şifa olacak değerde Sulu Mağara ismiyle meşhur bir mağara da bulunmaktadır. Kasabaya 6 kilometrelik bir mesafede bulunan bu mağaranın görülmesini mutlaka tavsiye ederim.

Polat'ın geçmişteki kültürüne bakarak, sosyal ve sportif aktivitelerini hatırlayalım

Gençliğimde köyümüzde çok değişik sportif oyunlar oynanırdı. O tarihlerde köyümün ileri gelen kişilerine bu oyunları sorduğumda, yüz yıllardan beri bu sportif faaliyetlerin yapıldığını dedelerimiz de söylerlerdi, diye bana anlatmışlardı.

Kültür mirası olan folklor ve sosyal aktivitelerin 1960 yılından beri yapılmayışi beni üzmektedir. Gelenek ve göreneklerimizi yaşatmalarını istediğim gençlerimize ışık tutması amacıyla bu konuyla ilgili hatıralarımı kitabıma yazıyorum. İşte, bazı örnekler:

- Köyümüzde düğünlerde atlarla cirit ve yarış oyunları oynanırdı.
- Gençler, köy meydanında koşarak, tura vurma yarışı yaparlardı.
- Çok eskilerden gelme bir gelenek olarak, köy, Aşağı Oba ve Yukarı Oba diye iki kısma ayrılır, sonra taraflar arasında sapanla kayalaşma yapılırdı. (Kayalaşma: Sapanla iki grubun birbirine küçük çakıl taşları atması.) Hatta bir defasında ben de bu oyuna iştirak etmiştim. Oyunumuz sonucunda başıma gelen bir taş yüzünden açılan yaranın izini, şu an bile taşımaktayım.
- Köy meydanında kıyıcığa binerek, düşüp düşmeme yarışı yapılırdı.
- Köyümüzün gençleri, damların üzerinde bilhassa sonbahar aylarında hokoku oynarlardı. (Hokoku: Kişilerin birbirlerine ayakla belden aşağı vurmaları. Bugünkü Japonların karate oyununa benzer bir oyun.)
- Damlarda bilye, misket atma yarışı yapılırdı. Bugünkü, golf oyununa benzer bir oyun.
- Gül çalılarında ok yapılarak, ok atma yarışı yapılırdı. Bu oyun, çok sevdiğim bir oyundu. Bu oyunla ilgili unutamadığım birçok anım bulunmaktadır.
- Çelik çomak ve eş gördüm oyunları oynanırdı.
- Düğünler 3 gün 3 gece yapılırdı. Düğünün birinci günü kız evinde, geriye kalan iki günü ise erkek evinde geçerdi. Düğünlerde yemek ziyafetleri verilir, bütün köy halkı ve diğer komşu köylerden kişiler davet edilirdi.

- Köy meydanında gençler güreş karşılaşmaları yaparlardı.
- Folkloru ile zengin olan köyümüzün bestekârları ve halk ozanları, İnce Mehmet'in türkülerıyla düğünlere zenginlik katarlardı. Ayrıca, halay başı gelin ağaları, şişikleri, karacaları ve hanım elbisesi giyen erkek köçeklerin oyun ve halayları son derece güzel ambiyanslar oluştururdu.

Malatya'nın Arguvan ilçesinin beste ve yorumları, Polat kültürü ve Türkmen kültürlerinin bir karışımı olarak görülebilir.

Yukarıda anlatmaya çalıştığım oyunlar bilhassa şenlik ve düğünlerde oynanırdı. Köylülerimiz, örf ve adetlerimize sıkıca bağlıydı.

Anılarda saklanan bu güzel hatıraların imkan dahilinde, günümüzde de yaşatılmasını arzu ettiğimden gençlerin, kültürlerini, gelenek ve göreneklerini unutmamalarını, bu güzelliklere sahip çıkmalarını tavsiye ediyorum.

Dedem Kelağa Hüseyin Efendi

Babamın ve köylülerimin anlattığına göre, Polat Köyü'nün eşrafından olan dedem Kelağa Hüseyin Efendi, oldukça iyiliksever bir insandır.

Marangozluk ve duvar ustalığıyla şöhret kazanan dedem, bölgenin en büyük mimarı sayılmış. Hatta, komşu ilçelerden Elbistan, Besni, Akçadağ ve Darende'de büyük konaklar ve camiler yapmış. Yaptığı bu eserlerin bir kısmı, bugün hâlâ ayakta ve yıllara meydan okumaktadır. Aynı zamanda, iyi bir değirmen ustası olan dedemin ve kardeşlerinin Polat'ta dört adet su değirmeni varmış.

Kelağa Hüseyin Efendi'nin eşi, büyükannem Safiye Hanım'dan doğma, Vaiz Şahin (babam), Mahmut Şahin, Mevlüt Şahin ve Mehmet Şahin adında dört evladı vardır. Büyükannem Safiye Hanım, o tarihte köyümüzde hayırseverliğiyle nâm salmış olan, tam bir Osmanlı kadını ve hanım ağasıymış.

Rahmetli dedem Kelağa Hüseyin Efendi, 1930 yılında bir arazi anlaşmazlığı yüzünden, kendisine ait Değirmendere Mevkii'nde su kanalında, abdest alırken, haince arkasından bıçaklanarak yaralanmış. Üç aylık bir tedavinin ardından kurtarılamayarak, Akçadağ'da vefat etmiştir.

Dedemin bu hazin ölümünden dolayı babam kan davası olmaması için, yakınlarının kana kan alınması ısrarlarına karşılık, onların bu isteklerini reddederek, zalimleri adalete ve Allah'a havale ettiğini ifade edip, düşmanlık olayını bu şekilde önlemiştir.

Dedemin mezarı Akçadağ'da bulunmaktadır. Dedem Kelağa Hüseyin Efendi, Polat'ta o tarihte soyunun en tanınmış kişilerindendir.

Babamın, Kibir Ali, Kara Mustafa ve Hasan Hüseyin Gürses isimleriyle tanınan üç amcası vardır. Kara Mustafa amcamın üç oğlu, beş kızı vardı. Oğullarından Mustafa Şahin'in mesleği marangozluktu. Mustafa Şahin rahmetli olmuştur. Diğer oğullarından Dursun Şahin ise, yüksek sağlık meslek okulundan mezun olup, mesleğini icra edip, emekli olduktan sonra, bakliyat ticaretine başlamıştır. Dursun Şahin birleştirici ve dostluğu seven bir kişidir; şu anda Mersin'de, bakliyat ticaretiyle uğraşmaktadır. Dursun Şahin'in üç oğlu olup, oğullarından Orhan Şahin uluslararası bakliyat ticareti yapan başarılı iş adamı olarak, kardeşleri ile birlikte çalışmaktadır. Orhan Şahin'in aynı zamanda Romanya'da da ofisi bulunmaktadır.

Dursun Şahin'in diğer kardeşi Rıza Şahin, marangozluk mesleğini seçmiş ve mesleğini en iyi şekilde yapmaktadır.

Kara Mustafa amcamın torunlarından, Necati Şahin kendi mesleğinde birinci sınıf mobilyacılık yapmış; kardeşi Nami Şahin ise ticaretle uğraşmıştır. Şu anda her ikisi de emeklilik hayatlarını Mersin'de sürdürmektedirler.

Ailemizin Şahin soyadı nasıl alındı?

1934 yılında Soyadı Kanunu yürürlüğe girmezden önce ailemiz, mahlas olarak Kelağalar, Kelveliler ve Mollalar lakaplarını kullanmışlardır. Soyadı Kanunu çıkınca, ailemizin büyüğü olarak, babamın amcazadesi Kübüş Amca, Akçadağ ilçe nüfus memurluğuna davet edilmiş. Nüfus müdürü, babamın amcazadesinin önüne soyadı listesi koyarak, hangi soyadını beğendiğini sormuş. Kübüş Amcamız, "Şahin, Dağ, Ova, Demir, Kartal, Aslan" ve diğer pek çok isim arasından "Şahin" soyadını tercih etmiş. Nüfus müdürü ona, "Bu kadar çok ismin içinden neden Şahin'i seçtin?" diye sormuş. Kübüş Amca, bu soruya şöyle cevap vermiş:

"Bizim aile, avcılığı sever. Şahin veya atmaca gibi avcı kuşlarla ava çıkarız. Ailemizde birkaç hanede bu kuşlardan yetiştirilir."

Sonuçta, Şahin soyadı, nüfus kütüğümüze bu şekilde yazılmış; yakın akrabalarımız da bu soyadını beğenip, kabullenmişlerdir.

Babam Vaiz Efendi'nin soyları önce, Arapgir'in Horan köyünden 180 kilometre geçerek, Polatderesi köyünde 15 gün konaklamışlar, buradan da Polatderesi istikametine doğru 5 kilometre daha göçüp, Polat köyüne yerleşmişlerdir. Babamın ataları bu köyde yerleşik hayata devam etmiş; daha önce göçtükleri Horan Köyü'ndeki yaşam biçimlerini devam ettirerek Türkmen adetlerine göre yaşamlarını devam ettirmişlerdir.

Soyumuzun, avcılık konusunda çok becerikli olduğunu, çocuklarını da bu konuda bilgilendirdiklerini görüyoruz. Bu merak, babadan oğula geçerek, günümüze kadar devam etmiştir.

Atalarımız, Polat'a gelmeden önce zanaat olarak, atalarının köyü olan Arapgir ilçesine bağlı Horan köyünde değirmencilik, marangozluk ve duvarcılıkla uğraşmışlar; değirmene getirilen buğdaylardan, öğütme hizmeti karşılığında aldıkları ücretlerle geçimlerini sürdürmüşlerdir.

Atalarımız, Polat köyüne yerleştikten sonra da yine atalarından gördükleri, tarım, hayvancılık ve ticaret ile uğraşmışlardır.

Babam ve diğer aile fertlerimizle birlikte 1973 yılında şecere araştırması yaparken, atalarımızın köyü olan Horan'ı ziyaret ettiğimizde, atalarımızın son yerleşim yeri olan Polat köyünde, değirmencilikle işgal etme tarihinin 350 yıl öncesine dayandığını gördük.

2) BABAM VAİZ ŞAHİN

- Babam Vaiz Şahin
- Babam Vaiz Şahin'in kardeşleri
- Babam Vaiz Şahin'in çocukları
- Vaiz Şahin'in özellikleri ve zevkleri
- Yabancı bir iş adamı gözüyle, Babam Vaiz Şahin ticarete müteşebbis, örnek bir iş adamı ve bir dahi idi.
- Akçadağ Köy Enstitüsü'nde okuyarak, öğretmen olmak istiyordum. Babam okuldan kaydımı sildirerek, 'hocan benim' dedi.
- Babamın, 100 yıllık çalışmayı, 35 yıla sığdırması
- Babam Vaiz Şahin'in ihracatçılık yılları ve ekonomik kaybı
- Doğanşehir ilçe oluyor
- İlçem Doğanşehir'in tarihçesi
- Babamın, Niğde'den ilk defa dermason fasulye tohumunu Doğanşehir'e getirmesi
- 1946 yılında Doğanşehir'in yeni ilçe olduğu dönemde caddelerin genişliği konusunda babamın önerisi
- Babamın yardım yapmamasının cezası
- Babamın insan sevgisi
- Babamdan dinlediğim ekonomik, gerçek ve espirili bir anı
- Bir numara olmak genlerimizde var

Babam Vaiz Şahin

1909 yılında Malatya'nın Polat kasabasında doğan babam Vaiz Şahin, ilkokul mezunu olup, askerliğini Çanakkale'de sıhhiye çavuşu olarak yapmış ve o birlikte bulunan rüştiye okulunun (askeri okul) hocalarından ticari dersler almıştır.

Babam, yenilikten hoşlanan, çok yönlü, çizgi üstü bir kişiliğe sahipti. Cennetmekan pederimin, atalarımızdan bu yana, son kuşak değirmencilik işini yapan tek kişi olduğunu belirtmeliyim.

Vaiz Şahin'in, Mahmut, Mevlüt ve Mehmet adında üç kardeşi vardır. Babam, 1935 yılından 1955 yılına kadar kardeşleriyle ticari ortaklıklarını devam ettirmiştir. Babamın ticari, sosyal ve diğer özellikleriyle ilgili bilgilere, kitabımızın ilerideki sayfalarında yer vereceğim.

Annem Sultan Hanım, babam Vaiz Şahin'e dördü erkek biri de kız olmak üzere toplam beş evlat vermiştir. Bunlar: Kelağa Hüseyin Şahin, Muammer Şahin, Mahir Şahin, Muzaffer Şahin ve Müferra Şahin Türkes'tir.

Babam Vaiz Şahin'in kardeşleri

Dedem Kelağa Hüseyin Efendi'nin, eşi Safiye Hanım'dan doğma 4 çocuğu vardır. Babam Vaiz Şahin'in diğer kardeşlerinden Mevlüt Şahin, başarılı bir işadamı olarak, bakliyat ticaretini devam ettirmiş ve şu anda emeklilik döneminde huzurlu bir yaşam sürdürmektedir. Amcamın, eşi Saadet Şahin'den Nurdal ve Safiye Güldal adlarında iki kızı, Erdal ve Serdar adında da iki oğlu bulunmaktadır.

Diğer amcam Mahmut Şahin ise 1941 yılında vefat etmiştir. Çok yakışıklı olan Mahmut Şahin, birinci sınıf bir marangozdu. Amcam Mahmut Şahin'in eşi Emine Hanım'dan Enise Demir isminde bir kızı vardır.

En küçük amcam Mehmet Şahin, 1950 yılında Malatya'dan İstanbul'a göç ederek, burada ticarete başlamıştır. Kısa sürede, başarılı bir iş adamı olarak çevresinde isim yapan amcam, Şahin Triko firmasını kurarak, ailesinin diğer fertlerinin de İstanbul'a yerleşmesine öncülük etmiştir. Amcam Mehmet Şahin, diğer akraba ve hemşehrilerinin de İstanbul'a gelmelerine ve bu şehirde başarılı bir iş hayatına atılmalarına yardımcı olmuştur.

Mehmet Şahin, kapasitesi oldukça yüksek olan bir şahsiyettir. İhracata gönül veren bir kişi olduğundan İstanbul Yaş Meyve Sebze İhracatçıları Birliği'nin ikinci başkanlığı görevine ilave olarak, İstanbul Ticaret Odası meclis üyeliği hizmetini de devam ettirmektedir. Amcam Mehmet

Şahin'in, eşi Neriman Şahin'den Doğan Şahin adında bir oğlu Figen ve Yeşim adlarında iki kızı bulunmaktadır.

Babam Vaiz Şahin'in çocukları

Babam Vaiz Şahin'in dört oğlu, bir kızı vardır. Rahmetli ağabeyim Hüseyin Şahin son derece titiz, yakışıklı, dostluğu seven ve hemen her konuda projeler üreten bir insandı. Babam, disiplinli olmasından ötürü, rahmetli ağabeyimi çok severdi. Ona, babasının adı olan Hüseyin adını, lakabı Kelağa ile birlikte vermişti. Hüseyin ağabeyim 1983 yılında vefat etmiştir. Sevgili ağabeyimin eşi Nazire Şahin'den olma Ergün Şahin isimli bir oğlu ve Nilgün Sayda isimli bir kızı vardır.

Babam Vaiz Şahin'in sıralamaya göre diğer bir oğlu ise benim. Eşim Adile Mezin Şahin'den doğma Enver ve Önder isimli iki oğlum vardır.

Babamın üçüncü oğlu Mahir Şahin, Mersin'de ticaretle uğraşmaktadır. Mahir Şahin'in ise, eşi Nejla Şahin'den Vaiz Şahin ile Atilla Şahin adında iki oğlu ve Çiğdem Şahin adında bir kızı vardır.

Babam Vaiz Şahin'in en küçük oğlu Muzaffer Şahin, kardeşler içinde okumuş, yüksek tahsilli olan tek kişidir.

Kardeşim Muzaffer Şahin ile İstanbul'a beraber gelip, bakliyat ticaretine başladık. Kardeşim Muzaffer Şahin, şu anda ailemizde bakliyat ticaretini Öz Şahin Gıda adı altında (Rami Gıda Pazarı'nda) sürdüren tek kişidir. Kardeşim Muzaffer Şahin'in eşi Asuman Hanım'dan olma, Burak Şahin ve Burcu Şahin adında iki çocuğu vardır.

En küçük kardeşimiz olan Müferra Türkes, Arapgirli işadamı ve turizmcisi Hikmet Türkes ile evlidir. Eniştem Hikmet Türkes, ailece saygı duyduğumuz bir kişidir. Eniştemin Arapgirli olmasından dolayı, bu ilçeden bir kız aldık (eşim) ve bir kız verdik (kardeşim). Kız kardeşimizin Elif ve Galip adında iki çocuğu vardır.

Vaiz Şahin'in özellikleri ve zevkleri

Rahmetli pederimin ismi, babaannem Safiye Hanım tarafından, Malatya'daki Vaiz Hoca yatırını ziyareti sırasında "Oğlum olursa, adını Vaiz koyacağım" diye adak adaması sonucu konulmuştur. Bu zat, Battal Gazi'nin savaş komutanlarından şehit olan büyük bir askermiş.

Babamın manevi yönü son derece kuvvetliydi. Ölümünden önce vasiyetinde, 64 yıllık ömründe, işlerinin yoğun olduğu dönemlerde sadece 10 veya 15 vakit namazını kılamadığını ve bunları bilahare kaza olarak edâ ettiğini itiraf etmiştir.

Babam, tutucu değildi. Atatürk'ü ve İsmet İnönü'yü çok severdi, en büyük özelliği çok çalışmaktı; gece yarısına kadar çalışır, sabah beşte hepimizi uyandırır ve herkese yaşına göre iş taksimi yapardı.

Onun hayatta en büyük zevki atlarla uğraşmak ve ata binmekti. Hatırladığım kadarıyla babama ve amcalarıma ait üç atımız vardı.

Düğünlerde cirit oynamaktan zevk alır; atlara olan büyük sevgisinden dolayı İstanbul'da Veliefendi Hipodromu'na gider, at yarışlarını seyrederdi. Muhterem babamın at sevgisi o kadar büyüktü ki "Muammer, torunum Enver'in düğününü, atlı düğün yaparsın" demişti. Rahmetlinin bu vasiyetini yerine getirdim. Oğlum Enver'in atlı düğünü ile ilgili anılarıma kitabımın ilerleyen bölümlerde değineceğim.

Pederim, yenilikçiydi ve daima yeni projeler üretmekteydi. Bölgede, her hangi bir vatandaşın yaptırdığı konut inşaatını denetler; eksikleri varsa, onlara yardımcı olurdu. Marangozluk ve inşaatçılık babamın mayasında vardı, bahçe meyveciliğini de çok severdi, sağlığında Doğanşehir'de büyük elma bahçesi yetiştirmişti.

Babam Vaiz Şahin, insanları çok severdi. Bu yüzden, insanları 'dört köşe'ye ayırırdı. Herhangi bir insanın üç köşesi kötü olsa bile, mutlaka bir köşesinin iyi olduğunu söyler ve her zaman insanların iyi köşelerini arardı.

O, ortaklıkları ve paylaşmayı çok severdi, insanlara eğitim konusunda devamlı tavsiyelerde bulunurdu. Bugün bile, Doğanşehir ve bölgesindeki iş adamlarının %80'i, babamı örnek aldıklarını belirterek, merhuma gösterdikleri saygıyı bana da gösterirler.

İnsanlara, hayır olsun diye yedirmeyi-içirmeyi çok severdi. Bunun için lokanta ve kahvehanesinde fakir ve fukarayı ağırlamayı adet edinmişti. Çocuklara çok önem verirdi. Hayatı boyunca içki, sigara kullanmamıştı ve kimsenin de kullanmasından hoşlanmazdı. Kahvelere gidip, oyun oynamayı sevmezdi. folklor oyunlarını seyretmekten hoşlanırdı. Disiplin sahibi olan pederim, çok şık ve temiz giyinirdi. Babam, hayatını, askerliğindeki jandarma sıhhiye çavuşluğu disiplini içerisinde yaşamış ve çevresindeki insanlara örnek olmuştur.

Ailesine, kardeşlerine düşkünlüğü ile tanınan, fedakâr ve müşfik bir şahsiyet olan babam, hac ibadetini annemle birlikte yerine getirmiştir.

Yabancı bir iş adamı gözüyle babam Vaiz Şahin ticarete müteşebbis, örnek bir iş adamı ve bir dahi idi.

Babam Vaiz Şahin, Malatya'nın Doğanşehir ilçesinin Polat kasabasına, 1930-1960 yılları arasında, 30 yıllık müteşebbis olarak, bölgenin ihtiyaç duyduğu birçok iş sahası açmıştır. Babam daha çok, insan-

ların ekonomik gelişmelerine imkan vermek ve birçok kişiye iş olanağı sağlamak amacıyla, aşağıdaki iş alanlarında çevresine örnek bir müteşebbis olmuştur.

Mersin Eski Belediye Başkanı rahmetli Okan Merzeci'nin babası ve aynı zamanda babamın arkadaşı olan Malatya'da müteahhitlik yapan, rahmetli Sait Merzeci, babamla ilgili olarak "O kendi çapında bir dahiydi" teşhisini koymuştur.

Örnek olarak, aşağıda verilecek olan iş kolları, babamın ve ailemizin çalışma hayatına atılıp, ekonomik yönden gelişmesini sağlamıştır. Sıralamaya göre, 1930 yılında ata mesleği olan değirmencilikle işe başlayan babam, duvar ustalığı ve marangozluk yapmıştır.

Babam, ticari faaliyetlerine ise manifaturacılık, Sümerbank bayiliği, Tekel baş bayiliği, gaz, tuz ve şeker bayiliği ile devam etmiştir.

1935 yılından sonra, değirmencilik geçmişinden dolayı askeriye bulgur ve unla birlikte, kavurma, et ve diğer hayvancılık ürünlerini satmıştır. Babam, hayvan besiciliğine ilave olarak, bölgenin en sevilen ürünü olan meşhur bal armudu ve alıç meyvelerini Akçadağ, Elbistan ve diğer bölgelerimizin dağlık köylerinden toplatıp, ambalajlayarak, demiryolu ile Mersin'e, Adana'ya göndererek, bu meyvelerin çok samimi dostu olan, tüccar ve komisyoncu Abdullah Günaydın tarafından pazarlanmasını sağlamıştı. Babam ayrıca, bölgemizin ikinci ürünü olan bakliyatın ticaretine de el atmış; bu ticari faaliyetlerde bulunabilmek için 1930 yılında Malatya Ticaret Odası'nın kuruluşunda 7 numaralı kurucu üye olarak yer almıştır.

Babam, 1940 yılından sonra işlerini Doğanşehir'e naklederek, yukarıdaki iş konularını aynen orada da devam ettirip, o bölgenin insanlarına da iş imkanları açmıştır.

O tarihlerde insanların ticari bilgileri ve çalışma koşulları gelişmemişti. Babam ise, para kazanmaktan ziyade, iş hayatından zevk almayı amaçlayan ve paylaşmayı bilen kolektif çalışan bir insandı.

Yeniliğe açıktı. O tarihlerde iki kamyon, bir jeep ve iki motosikletimiz vardı. -Bunlarla birlikte atlarımız da vardı, ata binmeyi çok severdi. Babam, bu araçları nahiyelere ve köylere Tekel ve diğer mamullerin naklini sağlamak için almıştı. Babamın başkanlığındaki çalışma ekibi 3 kardeş, 4 oğul ve 50-60 daimi personelden oluşmaktaydı. Şirket, ortak yürüttüğü işlerde %30 hisse ortaklara, %70'i de Vaiz Şahin ve oğullarına ait olmak üzere örgütlenmişti.

Babamın 1945-1946 yıllarında kurmuş olduğu elektrikli değirmen, elektrikli hızar ve doğrama atölyesi bulunmaktaydı. Otel, lokanta, fırın, bakkaliye ve lokal gibi sosyal tesislerimizin çalıştırılması için, elektrige

ihtiyaç vardı. Babam, askerlik dönüşü İstanbul'da gördüğü rüzgarlı elektrik enerjisi tesisini satın alarak, Doğanşehir'deki iş yerlerinin yanına 20 metrelik sütun üzerine kurdu ve rüzgar gücüyle elektrik üreterek, müesseselerini kendi ürettiği enerjiyle çalıştırmıştır.

Babam, asıl ana işi olan bakliyat ticaretini, İskenderun'daki ortaklarından Hüseyin Güvençler, Doğanşehir Belediye Başkanı Esat Doğan ve Yaşar Doğan ile birlikte devam ettirmiştir. Babam bu ortaklıktan bakliyat ambarlarındaki yangın nedeniyle büyük zarar etmiştir.

Babamın diğer işlerle ilgili kısa vadeli ortakları ise Malatya'dan Emin Yakın, Kemal Yakın, Celal Yakın, Niğdeli Tüccar Enver Selvi, Hacı Kuddusi Doğru, Hacı Osman Kangallı, Musa Bingöl, Fahri Oral, Halit Ziya Özkan, İdris Korkmaz, Muharrem Kendirci ve Mustafa Topal Amca'dır. Ayrıca, babamın kadim dostlarından Maraşlı Ökkeş Zülkadiroğlu gibi büyük iş adamlarından ortakları ve dostları vardı.

Babam, Malatya'da paketleme tuz üretimi de yaparak, yangın sebebiyle kaybetmiş olduğu ekonomik varlığını, 6 yıl içinde yeniden geri kazanmıştı. Ne var ki, babam bu sefer de astım-bronşit hastalığına yakalanmıştı. Doktorlar, babamın sağlığı için Adana'da istirahat etmesini tavsiye ettiler. Babam, doktorların tavsiyelerine uyararak Adana'ya yerleşti. Buna rağmen, orada da boş durmadı. Adana'da, Darendelilerin çoğunlukta olduğu Melek Girmez Çarşısı'nda bir iş yeri olarak, burada toptan bakliyat ticaretini devam ettirdi.

Darendeli hemşehrimiz, fabrikatör sanayici Mehmet Nuri Sabuncu, babamın en büyük müşterisiydi. Babam, Mehmet Nuri Sabuncu'nun fabrikalardaki işçilerin gıda ihtiyacını, kardeşim Mahir Şahin ile birlikte karşıladı.

Merhum fabrikatör Mehmet Nuri Sabuncu'nun oğlu, sanayici Nuri Sabuncu ile aile dostluğumuz hâlen devam etmektedir. Kendisi, her konuda takdir ettiğimiz bir kişidir.

1957-1960 yıllarında, yazın bakliyat işi olmadığı için, mevcut işlerimize ilave olarak çimento, tuğla ve kiremit ticareti yaptım. O tarihlerde 20 yaşlarındaydım. Kiremit ve tuğla işlerinde rahmetli İbrahim Türkmen'le ortaklık yaptım.

İbrahim Türkmen, çalışkan, dürüst ve çok müstesna bir insandı. Kendisini rahmetle anmaktayım. Çocukları Adil ve Yusuf Türkmen de babaları gibi ticarete dürüst ve çalışkan kişiler olup, kendileriyle olan dostluklarımız da devam etmektedir.

Malatya Devlet Su İşlerinin o tarihteki Bölge Müdürü Korkut Özal ve Başmühendis Sami Kayahan döneminde, Malatya ve Doğanşehir'in su kanallarının yapımına çimento tedarik ettim. Ayrıca, bu işlere ilave olarak

Sürgü Barajı'nın yapımında çimento ihtiyacını, pazarlık suretiyle 6 sene boyunca ben karşıladım.

Sürgü Barajı'nı, Azizoğlu Grubu ve ortağı Doğu Holding'ten Ayhan Şahenk yapmışlardı. Kendilerini o dönemde tanıma fırsatım olmuştu. Daha sonraki ticari hayatımda da Ayhan Şahenk ile olan dostluğumuz devam etmiştir. Kendisini rahmetle anmaktayım.

Babam, bakliyat ticaretine ilaveten 3'üncü otelini de Adana'da Malatya Palas Otel'i olarak kurmuş, insanlarla iş ilişkileri ve yeni dostluklar tesis etmek için otelciliğe önem verdiğini söylemişti.

Babam, bakliyatçı olması nedeniyle, Türkiye'nin her bölgesinden mal alımı yapardı, gelen misafirlerini de Adana, Malatya ve Doğanşehir'deki otellerinde ağırlayarak, böyle bir hizmetten dolayı mutlu olurdu.

Babam, bu iş yoğunluğunu 1963 yılına kadar sürdürdü. Bu tarihten sonra, şahsına ait bütün işleri tasfiye ederek, işlerini çocuklarına devretti. En ağır mesuliyeti bana verdi. 1963 yılında İstanbul'a geldiğimde diğer bakliyat şirketi olan Vaizoğulları Şirketi'ni bana bırakırken "Oğlum Muammer, 33 yıllık ticaretimizin bayrağını sana ve kardeşin Muzaffer'e bırakıyorum. Dilerim ki, sizler de uzun yıllar sonra çocuklarınıza bu ticari bayrağı tertemiz bir şekilde teslim edersiniz" dedi. Ben de bu tarihten 35 yıl sonra, babamın vasiyetini yerine getirerek, babamdan aldığım ticari bayrağı 1995 yılında oğullarım Enver ve Önder Şahin'e teslim ettim. Oğullarım bugün bu bayrağı, şerefle taşımaktadırlar. İnşallah 4'üncü kuşak olan torunlarım da bizleri örnek alarak, babalarından bu bayrağı teslim alırlar.

İstanbul'a yerleşmemizden yedi yıl sonra, babam bana "Oğlum Muammer, ben işsiz durmam; beni işsiz bırakmayın, aksi halde beni ölüme terk etmiş olursunuz. Ben, çalışmayı sağlıklı yaşamaktan dolayı seviyorum. Bana acentelik veya bayilik açın." demişti. Ama biz, çocukları olarak, rahatsızlığından dolayı babamın bu talebine pek sıcak bakmadık. Çünkü kendisi, senelerdir çok çalışmış ve yorulmuştu.

Kendisi rahatsızlığına rağmen yorgunluğunu, hiçbir zaman kabul etmedi. Ama haklıymış... Bu tarihten 6 ay sonra 1974 yılında, Fatih'teki evinde hayata gözlerini yumdu... Şimdilerde kendisine iş kurmadığımız için pişmanız. Allah, gani gani rahmet eylesin.

Akçadağ Köy Enstitüsü'nde okuyarak, öğretmen olmak istiyordum. Babam okuldan kaydımı sildirerek, 'hocan benim' dedi.

Babamın iş konusundaki baskısından kurtulmak için ve öğretmenliğe karşı olan ilgimden dolayı, Akçadağ Köy Enstitüsü'ne kayıt yaptırmıştım. Babam, durumu kaymakamlıktan öğrenmiş ve okulla ilişiyimi kestirerek bana,

“Oğlum okul, benim iş yerlerimdir. Hocan da benim. Çünkü oğullarım arasında en güvendiğim sensin, okuldaki kaydını sildirdim” demişti.

Babam, 7 kişilik merkez kadrosu ile 1950 yılında Malatya-Gaziantep karayolunun yapımı nedeniyle, karayolunda çalışan işçilerin bütün yiyecek, içecek, giyim kuşam ve ihtiyaç ihalesini almıştı.

Babam, bunun yanında Malatya’da Gaziantep Otel’ini kurmuş; Gaziantep otobüs işletmeciliğini yapmıştır.

Babamın, 100 yıllık çalışmayı 35 yıla sığdırması

Babamın, 100 yıla bile sığması zor olan, yoğun ve hummalı çalışma hayatını, 35 yıla sığdırması, insan üstü bir efor gerektirmektedir. Bugünkü holdinglerin yaptığı işleri, 1930’lu yıllarda kendisinin yapmış olması, ne kadar ileri görüşlü ve çalışkan bir kişiliğe sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Babam pek çok iş kolunda firmalar açmıştır. O zamanki piyasa şartlarında hangi iş ve ticaret kolları revaçta ise babam bu işler içerisinde yer almıştır.

Bu sebeple kitabıma isim koyarken çok düşündüm ve neticede “Babam” ismini uygun buldum.

Onun yaptığı işler, kitaplara sığmaz; dostlarıyla ve dostlarımla bu hatıralarımı paylaşmaktan mutluyum. Babamın hatırasını, her zaman minnet ve şükranla anmaktayız.

Babamdan bana, hırs ve çok çalışmak miras kalmış olmalı ki, ben de çok çalışmaktan asla yılmam ve yılmadım. İstanbul’daki 40 yıllık iş hayatımda, tarım ürünleri pazarlamasına ilaveten, ayrı ayrı konularda 15 iş yeri açtığımı biliyorum. Şu anda bunu 5’e düşürdüm. Bu işlerimin içinde ekonomik yönden en başarılı iş kolu olarak, gayrimenkul işlerimi görmekteydim. 1989’dan 2001 yılına kadar işlerime ilaveten Yenikapı’da 7 bin metrekare alan üzerine kurmuş olduğum Balkan Pazarı olarak bilinen çarşuyu, valiz turizmi hizmetinde kullandık. Bizlere ekonomik katkıları bulunan ve kendi mülkümüz olan bu çarşı, daha sonra İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından metro alanı olarak istimlak edilmiştir.

Bakliyat işinde birlikte çalıştığım en önemli kişi Malatyalı iş adamı Sırrı Çaparoğlu’dur. Kendisiyle 1970 ve 1980 yılları arasında çok güzel ticari münasebetlerimiz olmuştur. Kendisi, çok dürüst ve iyi bir tacirdir. Çocukları da babaları gibi son derece başarılıdır.

Elbette ki, yıllar süren çalışma hayatım, bir kitaba sığmayacak kadar uzundur. Anılarımı, geniş bir şekilde anlatmamamın sebebi, bir ticaret deyimi olan “yumurtaları aynı sepete koyma” mantığından hareketle, bu kitaba sıkıştırmak istemememdir.

Allah nasip ederse, dolu dolu ticari yaşam öykümü ve hatıralarımı ikinci bir kitap halinde beğeninize sunacağım. Eğer bana nasip olmazsa, benden sonra çocuklarımın böylesine değerli bir eseri yazacaklarına inanıyorum.

Babam Vaiz Şahin’in ihracatçılık yılları ve ekonomik kaybı

1946 ve 1950 yılları arasında mevcut işlerinin yanında, babamın bir diğer işi de bakliyat ticareti ve ihracatıydı. O yıllarda ihracat yaptıkları ülke Yunanistan’dı. Doğanşehir Belediye Başkanı Esat Doğan ile oğlu Yaşar Doğan, babamın ortaklarıydı.

Babam, İskenderunlu ortağı Hüseyin Güvenç ile de ağırlıklı olarak bakliyat ticareti yapar; bölgenin ünlü dermason fasulyesini ve diğer birçok tarım ürününü, demiryolu ile İskenderun’a göndererek, Yunanistan’a ihracat yapardı. Şu anda, 2004 yılı itibarıyla, İskenderun sahil yolu üzerindeki İş Bankası’nın olduğu yer, şirketimizin yazıhanesiydi.

Hüseyin Güvenç ile ortaklığımızın 3’üncü senesi olan 1949 yılında, bilinmeyen bir sebepten dolayı İskenderun’daki depolarımızda büyük bir yangın çıkmıştı. Yangın sonucunda babamın o zamanın parasıyla 300 bin lira; ortağı Esat Doğan’ın da 80 bin lira zararı olmuştu.

Bu ekonomik sarsıntıdan sonra, babam Vaiz Şahin, aile olarak verdiğimiz destekle birlikte, birden çok iş kolunda azimle çalışarak, 6 sene gibi kısa bir süre içinde; 1955 yılında durumunu düzeltmiş ve eski itibarını yeniden kazanmıştı.

Rahmetli babam, çalışmaktan hiç yılmazdı, bir işte yorulduğunda, yorgunluğunu başka bir iş üzerinden çıkartırdı. Bizlere her zaman “Çalışın, yeni baştan canlanın, kendinize gelin, aksi halde silinip gidersiniz” derdi.

Doğanşehir ilçe oluyor

Doğanşehir’in ilçe haline getirilmesinde babamın büyük katkıları olmuştur. 1944 yılında Malatya Valisi Ahmet Kınık, Doğanşehir’i ziyaret ediyor. Doğanşehir’in ileri gelenlerini toplayarak, Doğanşehir’i ilçe yapacağını söylüyor. Bu arada, konuşmalar yapılırken, Doğanşehir Belediye Başkanı Esat Doğan, Vali Bey’den bir tarih verilmesini istiyor.

Malatya Valisi Ahmet Kınık ise; “Güzel ve şirin bir kasabanız var. Burası büyük bir karayolu bağlantısına sahip, demiryolu güzergahı ve istasyonu olan, coğrafi ve ekonomik yönden istikbal vadeden bir belde. Sayın Cumhurbaşkanımız İsmet Paşa’dan yetki aldım. Yakında ilçe ilan edileceksiniz” demiş.

O tarihte, Doğanşehir’de Nahiye Müdürü olarak Fahri Esin Bey vardı. Çalışkan ve disiplinli bir müdüdü. Yaklaşık 150 hane ve 600 kadar

nüfusa sahip olan Doğanşehir'in ilçe olması için elinden gelen yardımı esirgemiyordu. 1946 yılına kadar Akçadağ ilçesine, nahiye olarak bağlı kalan Doğanşehir'in ilçe olmaması için önünde hiç bir engel yoktu.

Vali Bey'in "Bir tereddüdüm var. Burası ilçe olduğunda tayin edilecek memurlarımızın kalacakları yer yok. Lokanta yok, otel yok, fırın yok, lokal yok ve alış veriş yapabilecekleri bakkaliye dükkanları yok." demesi üzerine toplantıda hazır bulunan iş adamı babam Vaiz Şahin, Vali Bey'e: "Siz burayı ilçe yapın, 1946 yılına kadar, iki yıl içinde buranın ilçe olması için bana düşen ne gibi bir yatırım varsa yapacağım. Bahsettiğiniz tesisleri kendi başıma yapmaya söz veriyorum. İki-üç yıl boyunca, memurlar evlerini ilçemize getirinceye kadar onlardan hiçbir ücret almayacağım" demiş. Babam, söz verdiği şekilde ihtiyaç duyulan tesisleri yaparak, ilçe halkının hizmetine sunmuştur.

Doğanşehir'in 1946 yılında ilçe oluşu, yöre halkının da iştirak etmesiyle, büyük coşku içinde kurbanlar kesilerek, kutlanmıştır.

Doğanşehir ilçe olduktan sonra nahiye müdürümüz Fahri Esin Bey'i de, halkın memnuniyet gösterileriyle birlikte büyük bir coşku içinde uğurladık. Fahri Bey'in oğlu Avni Esin Bey, benim ilkokulda sınıf öğretmenimdi. İstanbul'da Akbank şube müdürlüğünden emekli olan Avni Esin Bey ile dostluğumuz ve samimiyetimiz halen İstanbul'da devam etmektedir.

İlçem Doğanşehir'in tarihçesi

Doğanşehir'in Bizanslılar zamanındaki ismi Zapatra imiş. 1877'de Kars'tan ve yörelerinden buraya göç edenler olmuştur. Halk arasında bunlara muhacir adı verilmiştir.

Bu arada, Cumhuriyet döneminde Doğanşehir ilçesinin tarihiyle ilgili belirtilmesi gereken önemli bir husus var: Doğanşehir'in adı 1946'dan önce 'Viranşehir' olarak bilinirdi. İlçeye 1946 yılında İsmet Paşa tarafından Doğanşehir ismi verilmiştir.

Doğanşehir ilçesi, demiryolu ve karayolu güzergahı üzerinde olması nedeniyle ticari yönden gelişmiştir. İlçede tarım ve hayvancılık yaygındır. 2001 yılı nüfus sayımı verilerine göre Doğanşehir 18 bin 500 nüfusuyla, Malatya ilimizin en büyük ilçesi durumundadır.

Doğanşehir'e 1995 yılından beri iki dönem Belediye Başkanlığı yapan Cengiz Özdemir, sosyal yönden aktif ve sempatik bir başkandı.

2004 yılı ilçe belediye başkanı olarak Hanifi Bayram seçilmiş olup, ilçemiz için yapacağı çalışmalardan dolayı kendisine şimdiden başarılar dileriz.

Babamın, Niğde'den ilk defa dermason fasulye tohumunu Doğanşehir'e getirmesi

Babamın, Doğanşehir köylerinde ilk kez dermason fasulyesi yetiştirdiği ve ticaretini yaptığı Malatya'daki kayıtlarda görülmektedir.

1930 yılında Polat köyünde manifaturacılıkla ticarete başlayan Vaiz Efendi, bakliyat ticaretine de girerek, köyünün hatırı sayılır bakliyat tüccarı olarak bölgede nâm salmıştır.

1942 yılında zamanın Malatya Valisi olan zat, Doğanşehir'e gelir. Vatandaşların burada tombul fasulye üretimi yapıldığını görür. Bunun üzerine "Bizim oradaki çiftçiler dermason fasulye üretmektedirler. Burada dermason fasulye neden üretilmiyor." diye sorar. Vali Bey, dermason fasulyesinin hem daha kaliteli olduğunu hem de üreticiye daha fazla kâr ve verim sağlayacağını söyler. Duruma vâkıf olan Belediye Başkanı Esat Doğan, Vali Bey'e; "Fasulye ticareti ile daha çok Polatlı Tüccar Vaiz Şahin uğraşır. Dermason fasulyenin tohumunu temin etmekte bize yardımcı olur" der.

Babam, Vali Bey'den, bu tohumu nereden temin edebileceğini sorar. Vali Bey, kendisinin Niğdeli olduğunu, bu fasulyeyi, Niğde'nin Dermason köyünden temin edebileceğini söyler ve Niğde valisine vermek üzere kartını verir.

Ticarette yeni ufuklar arayan babam vakit kaybetmeden Niğde'ye gider. Buradan 200 kilogram dermason fasulye tohumu satın alır ve bunları Doğanşehir'e trenle getirir. Babam, tohumları öncelikli olarak kendi tarlasında üretmeye başlar ve böylelikle bütün bölgede dermason fasulyesi ekimi yayılır.

Vaiz Efendi, 1942 yılında yaptığı bu öncülüğünden dolayı hem isim bırakmış, hem de kaliteli bir ürünün öncüsü olmuştur. Şöyle ki, 1995 yılında Tarım Orman ve Köy İşleri Bakanlığı, babamın fasulye tarımına yaptığı hizmetlerden dolayı, horoz fasulyesi türünün ismini "şahin fasulyesi" olarak değiştirmiş ve durumu bizlere bildirmiştir.

1946 yılında Doğanşehir'in yeni ilçe olduğu dönemde cadelerin genişliği konusunda babamın önerisi

Doğanşehir halkı, Kars, Erzurum ve Ardahan'dan gelen, 1877 yılı muhacirlerinden olup, buralara da kağrı arabalarıyla gelip, hükümet tarafından yerleştirilmişlerdir.

1946 yılında 11 yaşındaydım. Okuldan sonra dükkanımıza giderek, orada çalışıyordum. Bir gün, Belediye Başkanı dükkanımıza geldi. Babamla oturup konuştular. Babam, "Muammer, Esat Bey Amca'na ve

bana iki çay söyle!" dedi. Ben de çayları söyledim. Çaylar geldi. Bu arada sohbet koyulaşmıştı.

Babam, konuşmalarında Doğanşehir'in istikbali, gelişmesi ve caddelerinin genişliği konusunda Belediye Başkanı Esat Bey'e açıklamalarda bulunuyordu. Esat Amca babama sordu: "Vaiz Bey, senin iş adamlığın yanında, inşaatçılığın ve mimari yönün de iyidir. Doğanşehir'in caddelerin genişliği nasıl, yeterli mi? Genişlemesi veya yenilerinin açılması konusundaki görüşün nedir?" dedi. Bu sohbet devam ederken, Doğanşehir'in ileri gelenlerinden 8-10 kişi de dükkanımıza geldiler ve onlar da bu sohbeta dahil oldular. O tarihte, Doğanşehir Merkez Camii'nden istasyona kadar, inşaat yok denecek kadar azdı.

Babam, "Sayın Başkan, bu konunun gündeme gelmesi isabetli oldu" dedi ve sözlerine şöyle devam etti. "Belediye olarak bu konuda bizlerin fikirlerini sorduğunuz için size teşekkür ediyoruz. Bundan sonra açılacak caddelerin en az 4 kağı arabasının yan yana gidiş ve gelişlerine elverecek ölçülere sahip olması gerekir. Ona göre yolları imara açınız."

O tarihlerde bölgede nakliye işleri, kağı arabaları ile sağlanmaktaydı. Bölgede halkın %90'ında bu arabalardan mevcuttu, motorlu araç yoktu. Bu işlerde kağı arabalarından istifade ediliyordu. Babamın cadde genişliği ile ilgili bu teklifi başkan ve diğer kişiler tarafından da beğenildi.

Doğanşehir'in bugünkü geniş caddeleri, 1946 yılında Belediye Başkanı Esat Doğan ve babamın görüşü sonucunda yapılmıştır.

Bu konuyu 2003 yılında Doğanşehir'e gittiğimde, Doğanşehir Parkı'nda dinlenen yaşlı bir kişiden de dinlemiştim. Bu yaşlı zat da aynı şekilde anlatıyordu: "Doğanşehir'deki birkaç cadde 1946 yılında Belediye Başkanı Esat Doğan ve Vaiz Şahin'in kararı ile açılmıştır. Caddelerin geniş açılmasına ait kararlar alınırken ben de oradaydım. İlçemiz, Esat Doğan'a ve babana çok şeyler borçludur. Allah, her ikisine de rahmet eylesin" dedi.

Ben de, bu hatıramı hemşehrilerimle paylaşmak istedim.

Babamın yardım yapmamasının cezası

Babamın anlattığına göre, 1948 yılında İzmir'den Doğanşehir'e götürmek üzere şeker ve gazyağı yüklemek için vagon bekliyormuş. Yükleme işi, bayrama rastlamış. Bayram namazı çıkışında bir ihtiyaç babamdan sadaka istemiş. Babam, bayramda evinde bulunamamasının da verdiği sıkıntıyla, sadaka vermekte o an için tereddüt etmiş. Bir saniye için geri döndüğünde, sadaka isteyen şahıs yok olmuş. Bu hadiseden üç ay sonra da İskenderun'daki depolarımız yanmış. Yangın sonucu babam büyük zarara uğramış. Bu olaydan kendince bir ders çıkarmış ve edindiği tecrübe sonucu daha sonra kim gelirse gelsin boş çevirmemiş.

Babam, sadaka vermekte tereddüt gösterdiğinden, yangınla imtihan edildiğine inanıyordu. Bize de ders olması amacıyla "Sadaka isteyen kişinin kimliğini veya kişiliğini bilemezsiniz. O anda Cenab-ı Allah, verdiği varlıkların hayrını yapıp yapmadığımızı kontrol edebilir. Ben, şahsen bu hatamdan dolayı bu cezaya uğradığımı düşünmekteyim" derdi.

Babamın bu sözleri, bize de büyük bir örnek ve hayat dersi olmuştur. Ben ve ailem, her zaman imkanlarımız el verdiğince, ihtiyacı olan kişilere, maddi ve manevi olarak yardımcı olmaya çalışmışızdır.

Ayrıca, okullara ve camilere yardımlar yapmaktayım. Üniversite öğrencilerine Malatya Eğitim Vakfı kanalıyla burs vermekteyim.

Şimdiye kadar yüzlerce kişiye iş konusunda yardımcı oldum. Turgut Özal döneminde referans vererek, 160 kişiye devlet sektöründe; 200 kişiye de özel sektörde iş imkanı temin ettim.

İnsanların hayır duaları, benim için çok önemlidir. Halen, bu tip yardımlarda bulunmaya gayret ediyorum.

Babamın insan sevgisi

*"Eğer bir mü'minin kalbin kırarsan
Hakk'a eylediğin secde değildir."*

Yunus Emre

Babamın başka bir yönü daha vardı. Babam, insanları severdi. Onlara, maddi ve manevi yardım etmeye çalışır; insanlara olan sevgisinden dolayı, kendini onlara karşı sorumlu hissedirdi. Dinimizin önde tuttuğu şeylerden biri de insan sevgisi değil midir?

Babam, kendi mantığında insanları 4 köşeye ayırmıştı. Bize derdi ki: "Size lazım olan köşeyi kullanın ve insanları sevin. İlişki kuracağınız kişiler, medeni cesaret sahibi, dürüst, sır saklamasını bilen kişiler olmalıdır. İnsanların size gerekli olan yönlerini değerlendirin."

Babam bizi büyütürken, yüreğimize öyle sevgi yüklemişti ki, ben de insanları daha çok sevmek için 4 değil; 8 köşeye ayırıyorum, öyle değerlendiriyorum. "Her insanın illâ ki iyi bir yanı vardır" diye düşünüyorum. İnsanların tavırlarına bakıp, bu iyi, bu kötü diye ayırmaya kalkarsak, işin içinden çıkamayız.

Hayatı dolu dolu yaşamak için, yüreğimizin insan sevgisi ile dolu olması gerekir. Bir bilginin deyişi ile, "Bir insan için en gerekli varlık, öteki insandır." Toplum olarak barışı, huzuru, selameti kavgada değil; sevgide ve hoşgöründe aramalıyız.

Sevgi, bütün duygulardan daha güçlüdür. Sevginin gücünü göz ardı etmemek gerek. İnsanları severseniz, onların zaman zaman yaptıkları yanlışlara daha kolay katlandığınızı göreceksiniz.

Seven insan, hiç bir zaman kırıcı ol(a)maz, yapıcı olur. Zira, sevgi olan yerde, anlayış, hoşgörü ve tolerans vardır. Sevgi olmayan yerde, hiçbir şeyin tadı kalmaz, hayatın büyü bozulur.

Babamdan dinlediğim ekonomik, gerçek ve esprili bir anı

Babam, köyümüzde cereyan eden esprili bir vakıa anlatmıştı. Şöyle ki: Bizim Polat köyünde, Hatice Teyze adlı yaşlı bir nine ve onun da Kucur Ali diye çağırılan bir torunu varmış.

Yaşlı nine, torununun varlıklı olabilmesi için, o dönemde tasarruf kurallarını çok zorlamış ve olağanüstü bir tutumluluk göstermiş. Hatice Nine, her yıl kazancı ve tarlalarının geliriyle, torununa tarla almakta imiş. Bir yılbaşı gününde torunu Kucur Ali'nin, kahvede kumar oynadığını duymuş ve buna çok kızmış, torununa ders vermek istemiş. Onu, zarara sokmak için, diğer çocuklarını başına toplamış. "Oradan 2 yumurta getirin! Küle gömelim. Pişirip pişirip yiyelim. Kucur Ali denen adamın evini, başına yıkalım da görsün gününü." demiş. Hatice Teyze torunu Kucur Ali'nin bu sorumsuz davranışına çok kızmış. Misafirler için sakladığı yumurtaları, onun davranışından ötürü pişirip, afiyetle yemiş ve etrafındakilere ikram etmiş. Böylece torununa ekonomik zarar verdiğini düşünmüş.

Bir numara olmak genlerimizde var

1955 yılının Şubat ayında babamla birlikte Doğanşehir'de terzi Nuri Karyağar'ın dükkanına prova için gitmiştik. Babam, elbiseyi prova amacıyla giydi ve terzi babama sordu: "Vaiz Amca, elbise güzel olmuş mu?"

Babam da "Tabi güzel olmuş, eline sağlık, sanatında daima birinci olmalısın. Bununla birlikte kişiliğin de mükemmel olmalı" dedi. Terzi Nuri'nin dükkanının yanında Berber İbrahim Erol'un dükkanı vardı.

Berber İbrahim babama, "Dayı, peki ben nasılım?" dedi. Babam da "Sen de aynı şekilde işinde iyisin... Muhitinde bir numara olmalısın" dedi. Bu esnada, orada alkolik bir şahıs da vardı. Konuşulanları duymuştu. Bu şahıs "Peki, ben nasılım?" diye sordu. Babam, "Sen de yaptığın işte bir numara olmalısın. Vaktini, kötü işlerle tüketme! Alkolü bırak, iyi bir iş tut ve işinin peşini de bırakma! Her şeyi, usul ve erkanına göre yap" dedi.

Demek ki, Malatyalıların genlerinde hep birinci olma azmi mevcut. Babamın, terzisine yaptığı tavsiye de bunu göstermektedir. Babam, çalışmanın feyzine, faziletine inanırdı. Bizim de çok çalışmamızı, işimizde en iyi ve bir numara olmamızı isterdi.

Babam, yaptığımız işlerde "Neye el atarsanız, bütün çabanızla yapınız. Hayat, rol verir insanlar da oynar. Her oynayan başarılı olamaz; ancak rolünü iyi oynayanlar başarır" derdi.

Doğanşehir'de diğer işlerimizin yanında 30 yıllık tekel baş bayiliği yapmıştık. Rahmetli babam alkole ve sigaraya karşıydı. Cennetmekan annemden öğrenmiştik. Babam, bizler uyuduktan sonra, amcalarımızın ve bizim ceplerimizi kontrol edermiş. Kim bilir, belki de, sigara kullanmayalım diye, vaktinde önüne geçmek istiyordu. O, prensip sahibi bir insandı.

3) AİLEM

- Annem Sultan Şahin ve Dedem Hacı Hafız Efendi
- Annemin Harran Ovası rüyası
- Hayat arkadaşım, eşim Adile Mezin Şahin
- Eşimin 350 milyarlık jesti
- Oğullarım
- Kayınpederim Cezmi Emiroğlu
- Bacanaklarım
- Dünürlerim
- Annem, babam ve başarılarım
- Kardeşlerimle aramdaki tutumluluk farkı
- Eşimin tutumluluğu
- Kardeş sevgim
- Tarım ve meyvecilik çalışmalarım
- Başarının sırrı
- 2005 yılına girerken, başarılı olmak hususunda gençlere önerilerim.
- Malatyalıların özellikleri ve ticari ahlaklılığı
- Türkiye'ye 7 bakan, başbakan ve cumhurbaşkanı yetiştiren Malatya'da örnek bir mahalle
- Hilton Oteli'nde atlı düğün

Annem Sultan Şahin ve Dedem Hacı Hafız Efendi

1930 yılında Dedem Hacı Hafız Efendi Polat'ın tanınmış eşrafından olup, aynı zamanda yağ tüccarlığı ve hayvancılıkla isim yapmış, bölgenin en büyük tacirleri arasında sayılan, varlıklı bir kişiymiş.

Eşi büyükannem Meryem Hanım bizim ciciannemiz idi. Kendisi, torunlarına son derece düşkündü. Süt hayvanları yetiştirmeyi çok sever, sağdığı sütleri komşularına ikram etmeyi kendisine vazife edinirdi. Bir oğlu ve üç kızı vardı. Oğlu Mehmet Kurukafa dayım olup, Polat'ta hatırı sayılır, tanınmış bir çiftçi idi. Onun da Ayşe Kurukafa'dan olma beş oğlu bir kızı vardır. Oğulları (dayılarım olup): Hafız Mehmet Kurukafa, Mustafa Kurukafa, Hasan Kurukafa, Avukat Mahmut Nedim Kuru, Sait Kurukafa'dır. Kızları Saadet Şahin ise amcam Mevlüt Şahin'in hanımıdır.

Ciciannemiz Meryem Hanım'ın üç kızının isimleri ise Ayşe Kurukafa, Hatice Güner ve Sultan Şahin'dir.

Tezsem Ayşe Kurukafa'nın eşi Halil Efendi lakabıyla tanınan Halil Doğan'dır. Halil Doğan, Doğanşehir'in Yıldız Mahallesi'nde hatırı sayılır ve hayır sever bir çiftçi idi. Ayşe Kurukafa bizim ikinci annemiz gibiydi, bize büyük emekleri geçmiştir.

Tezsem Hatice Güner'in eşi Hasan Güner çalışkan, başarılı bir çiftçi ve ticaret adamıdır. Dört oğlu, bir kızı vardır. Oğulları: Mehmet Güner, Tahsin Güner, Abid Güner ve Muhsin Güner'dir. Kızı ise Fadime Doğan'dır.

Sevgili annem Sultan Şahin 1919 yılında Polat'ta doğmuş ve 1999 yılında, 80 yaşında İstanbul'da vefat etmiştir.

Annem de babam gibi çok disiplinli, çalışkan ve hayırseverdi. Çok iyi ata binerdi. Rahmetli annem, Değirmenderesi mevkiinden geçen çayda, eliyle yılan ve balık tutardı, son derece cesaretli bir Osmanlı kadınıydı. Ailesini ve yakınlarını -mübalâğa olmasın- her gün telefonla bir kaç kez arardı. Akrabalarının ve yakınlarının hâl ve gidişlerini merak eder; sıkıntılı günlerinde, onlara yardımcı olmaya çalışırdı. Birkaç kere hac farızasını yerine getirmişti. Annem okula gitmemişti, okuma yazması yoktu. Bununla birlikte annem çok zeki bir insandı. Annemin elinden Kur'an-ı Kerim; dilinden de dualar düşmezdi. Ölümünden birkaç yıl önce, bana telefon defterine numaralar yazdırdı. Zaman zaman, deftere bakıp, bu numaraları arardı. Ben oldukça şaşırırdım. Çünkü, okuma yazması yoktu. Fakat, çok zeki bir kadındı, son derece keskin bir hafızası vardı. Telefon defterine 100'ün üzerinde telefon numarası ve isim yazdım. Bana, bunları birkaç kez tekrarlattı. İsimlerin kime ait olduğunu, harflerden tanıyarak, öğrenmişti.

Babamın vefatından sonra anneme Florya'da bir daire tahsis etmeme rağmen o, 15 yıl boyunca Fatih Yeşil Tekke sokaktaki evinde kaldı. Çünkü orada yakınları, arkadaşları vardı ve orda oturmaktan da çok mutluydu.

1999 yılında ölümünden 1 hafta önce "Oğlum, beni bir hastaneye yatır. Ben artık yolcuym" diyerek, kendisini ahiret hayatına ruhen hazırlamıştı. Ben de "Anne, evinde, yatağında yat. Burada daha rahat edersin. Yeter ki sen rahatsız olma, ben doktorların eve gelmesini de sağlarım" dedimse de, "Sizlere fazla yük olmak istemiyorum" diyerek, ısrarlarımızı boşa çıkarırdı.

Bu kadar hassas bir kişiliğe sahipti.

Sonunda, annemi çok sevdiği Esnaf Hastanesi'ne yatırdık. Annemin bu hastaneye karşı bir aşinalığı vardı. 30 yıl önce de annem, beyin kanaması geçirdiğinde, bu hastanede tedavi görmüş ve şifa bulmuştu. Annem, hastaneye yattığının üçüncü gününde hayata gözlerini yumdu. Allah rahmet eylesin. Çocukları olarak, kendisinin çok hayır dualarını almışızdır. Annemizi her an, her zaman saygıyla anmaktayız ve kalbimizin baş köşesinde yaşatmaktayız.

Annemin Harran Ovası rüyası

Annemin geniş ufkundan bir örnek vermek istiyorum.

Annem, 1980 yılında otobüsle Hicaz'a giderken, Urfa'nın Harran Ovası'nı görünce, bu arazilerin tarıma ne kadar elverişli olduğunu görmüş olacak ki, dönüşünde buranın suya kavuşturulması için şunları söyledi:

"Oğlum, sen Cumhurbaşkanımız Kenan Evren Paşa'yı tanıyorsun. Görüşme imkanın olursa, söyle! Harran Ovası'nın mutlaka suya kavuşturulmasının gerektiğini ona anlat! Buralarda sulu tarım yapılırsa, ne kadar gelir elde edileceğini ve bunun ülke ekonomisine getireceği katkıyı bildir" dedi.

Bu hadiseden 3 yıl sonra, ben, annemin bu talebini ve ileri görüşlülüğünü Başbakan Turgut Özal'a anlattığımda Sayın Özal, annemin ileri görüşlülüğünü teyit ederek bana şöyle dedi "Annenin bu ileri görüşlülüğünden dolayı ellerinden öptüğümü ona söyle, zaten bu proje programımızda var, mutlaka bu projeyi önümüzdeki yıllarda hayata geçireceğiz, annen müsterih olsun!" Bu hadiseden 8 yıl sonra annemin hayallerini süsleyen GAP Projesi'ni ANAP hayata geçirdi. Annem de bir turizm grubuyla Harran Ovası'na giderek, buraları gördü ve: "Bunu yapanlardan Allah razı olsun" dedi.

Ülkesine karşı yüreğinde büyük bir sevgi taşıyan annem, her namazdan sonra bu projeyi Türkiye'ye kazandıranlara dua ederdi.

Annem yardımsever bir insandı. Fakir ve fukarayı her zaman gözetir; hayır işlerine koşturmaktan zevk alırdı. Tek cümle ile annem, yüreği sevgi dolu bir insandı.

Hayat arkadaşım, eşim Adile Mezin Şahin

Eşim Mezin Hanım'la 1958 yılında evlendim. Yarım asra yaklaşan evlilik hayatımızda eşimle mutlu bir beraberliğimiz bulunmaktadır.

Mezin Hanım'la tanışmamız, mutlu bir tesadüf sonucu olmuştur. Mezin Hanım'ı bir gün, Malatya'nın tanınmış Saltoğlu mağazasında gördüm, beğendim, takip ettim ve araştırdım. Arapgirli tanınmış tüccarlardan Cezmi Emiroğlu'nun kızı olduğunu öğrendim. Ailelerin tanışması ile beraber, mutlu sona ermiş olduk. Çok huzurlu bir aile yapımız vardır.

Bana, Allah'ın izni ile Enver ve Önder isminde iki erkek evlat verdi ve onları en iyi şekilde yetiştirdi.

Eşim, milli eğitim eski bakanlarından Metin Emiroğlu'nun ablasıdır.

Benim, en yakın hayat arkadaşım ve yardımcım olan sevgili eşim Mezin Şahin, sosyal yönleri olan, son derece duyarlı, müşfik ve anlayışlı bir ev hanımıdır. Malatya Eğitim Vakfı'nın kadınlar kolunda, dört yıl başkanlık görevinde bulunmuştur. Eşim aynı zamanda vakfın mütevelli heyeti üyesidir.

Eşimin, rahmetli anneme, rahmetli babama, akrabalarım, bütün yakınlarıma ve kendi anne-babasıyla akrabalarına büyük hizmetleri olmuştur. Hakkını hiçbir zaman ödeyemem.

Kıymetli eşim, başında bulunduğum tüm şirketlerime kuruluşlarından beri ortaktır. Şimdi ise, daha çok, torunları ve dostları ile meşguldür.

Eşimin 350 milyarlık jesti

Firmamızın 2001 yılında, bir firmadan eşimin adına 350 milyarlık alacağı vardı. Alacaklı olduğumuz Anadolu'daki bu firma, alacağımızı ödeyemedi. Bunun üzerine avukatlarımız, borçlu firmanın çalıştığı on bankadan, yasal yollardan icra takibi yapmışlardı. Dokuz banka bu takibe cevaben, borçlu firma hakkında ilişikimiz yok yanıtını verirken; onuncu banka, memurlarının ihmali sonucu, kanuni süre içerisinde tarafımıza olumlu veya olumsuz bir cevap bildirmede. Böylece, hukuken alacağımız kesinleşti. Banka, 350 milyarlık alacağımızı ödeme mecburiyetinde kaldı. Bu miktar, bankada bloke edildikten sonra, banka genel müdürlüğü

eşimden 15 gün mühlet istedi. Eşim de iyi niyetle bu zamanı verdi. Sonuç olarak banka, olayda ihmali bulunan 6 memurunu geçici olarak görevden uzaklaştırarak, paranın icra yoluyla memurlardan tahsil edilmesi yolunda çalışmalarına başladı. İhmalleri nedeniyle zor durumda kalan ve işlerini kaybetmek üzere olan memurlar, genel müdür vasıtasıyla eşimden, benden ve avukatlarımdan paranın blokesinin kaldırılması ve eşimin parayı bağışlaması yönünde ricalarda bulundular.

Bu ricalar sonucunda, 2001 yılının Ramazan ayında (bu tarihte memurlar hakkında icra takibatı devam ediyordu) bir iftar vakti, eşimle konuyu müzakere ettik. Hukuken haklı olsak da, gerçekte bu insanların mağdur olduklarını, büyük sıkıntılara düştüklerini, zor günler geçirdiklerini düşünerek, bankadan alacağımız paradan vazgeçtik ve durumu gece vakti telefonla genel müdürlüğe ilettik. Ertesi sabah, banka genel müdürüne, memurların görevlerine döndürülmesi şartıyla teklifimizin geçerli olacağını; aksi taktirde alacağımızı tahsil edeceğimizi beyan ettik.

Genel müdür de bu jestimize karşılık, işten atılan memurları geri aldı. Eşim Adile Mezin Şahin'e teşekkür ederek, kendisini banka müşterileri arasında 2001 yılının en dürüst ve hayırsever hanımı seçip, takdir belgesi ile onurlandırdı.

Oğullarım

Çocuklarıma gelince...

Büyük oğlum Enver, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi mezunudur. 1995 yılından beri, şirketlerimizin ithalat ve ihracat işleriyle ilgilenmektedir. Oğlum Enver'in, eşi Çiğdem Şahin'den Başak ve Beril adında iki kızı vardır.

Küçük oğlum Önder, Boğaziçi Üniversitesi İİBF İşletme bölümünden mezundur. Sahibi olduğu SAS şirketinde tekstil ihracatıyla uğraşmaktadır. Oğlum Önder'in, eşi Buket Şahin'den Emircan adında bir oğlu vardır.

Her üç torunumuzun sevgisi de, bizlerde ayrı ayrıdır. Bizden sonra, ailemizin ticari bayrağını daha iyi yerlere taşıyacaklardır inşaallah. Buna inanıyorum ve onlara güveniyorum.

Cenab-ı Allah diyor ki, "Kulum, öbür dünyada hayır defterinin açık olmasını istiyorsa, hayırlı evlatlar ve meyveli ağaçlar yetiştirmelidir".

Ben de oğullarım Enver ve Önder ile iftihar etmekteyim. Bize karşı saygıda kusurlarını hiç görmedim. Annesine, babasına ve diğer insanlara karşı vecibelerini yerine getirmekte hiç tereddüt etmezler. Hayatımın en büyük ve kalıcı mutluluğu, böyle hayırlı evlatlara sahip olmaktır. Onlar, benim üzerlerine titrediğim, en değerli varlıklarımdır.

Başarılı olmaları için Cenab-ı Allah'a her zaman duacıyım.

Kısacası, eşim ve ben hayırlı evlatlar yetiştirdiğimize inanıyoruz. İnşallah onlar da bizim gibi, evlatlarından aynı saygıyı ve sevgiyi görürler.

Kayınpederim Cezmi Emiroğlu

Yöre halkı tarafından "Cezmi Efendi" diye tanınan rahmetli kayınpederim Cezmi Emiroğlu, Arapgir'in tanınmış tüccarlarından. Merhum kayınpederim uzun yıllar Malatya'da manifaturacılık yapmıştır.

Kayınpederimin, eşi Müzeyyen Hanım'dan, Müjgan, Adile Mezin, Mübin adında üç kızı ve Metin adında bir oğlu vardır.

Kayınbiraderim Metin Emiroğlu hukuk ve işletme tahsili yapmıştır. Devlet Planlama Müsteşarlığı'nda Sosyal İşler Daire Başkanlığı görevinden sonra Turgut Özal'ın talebi üzerine siyaset hayatına atılmıştır.

Metin Bey, ANAP iktidarı döneminde TBMM Bütçe ve Plan Komisyon Başkanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı yapmıştır. Kayınbiraderim, Malatya'dan dört dönem milletvekilliği hizmetinde bulunduktan sonra aktif siyaset hayatını bırakmıştır.

Metin Bey, 1999 yılından bu yana Tekstil İşveren Sendikası Genel Sekreterliği görevini devam ettirmektedir. Metin Bey'in, Malatya ve ilçelerine her yönden büyük hizmetleri olmuştur. Bulduğu her görevde başarılı olmuştur. Kayınbiraderim, vatan ve millet sevgisiyle dolu devlet adamlığı vasfına sahiptir. Kendisiyle her zaman iftihar etmişimdir. Çevresinde, sevilip-sayılan, müstesna bir insan olarak bilinmektedir. Metin Emiroğlu'nun, eşi İnci Hanım'dan 'Barış' ve 'Pınar' adında iki çocuğu vardır.

Bacanaklarım

Ahmet Eryılmaz ve Dr. Kemal Özmansur isminde iki bacanağım vardır.

Ahmet Eryılmaz emekli albaydır; eşi Müjgan Eryılmaz Hanım'dan Murat ve Nihat isimli iki oğlu vardır. Bacanağımın büyük oğlu Murat, gıda toptancılığıyla uğraşan başarılı bir iş adamıdır. Küçük oğlu Nihat da halen orduda albaylık hizmetini sürdürmektedir.

Diğer bacanağım Malatya halkının çok iyi tanıdığı müstesna bir insan olan Dr. Kemal Özmansur'un, eşi Mübin Özmansur Hanım'dan Lale, Leyla ve Derya adında 3 kız çocuğu vardır. Bacanaklarımla ve çocuklarıyla çok iyi aile münasebetlerimiz vardır.

Dünürlerim

İki dünürüm var. Her ikisiyle de iyi görüşürüz.

Büyük oğlum Enver'in kayınpederi, avukat Erdoğan Köksal'dır. Erdoğan Bey'in babası Türk Silahlı Kuvvetleri'nin muhtelif kademelerinde başarılı hizmetlerde bulunduktan sonra tümgeneralliğe terfi etmiş ve ataşelik yapmıştır. Erdoğan Bey'in, eşi (merhume) Aysin Hanım'dan Yeşim Yavuz ve Çiğdem Şahin isminde iki kızı vardır.

Gelinim Çiğdem Şahin, Güzel Sanatlar Fakültesi'nde okumuştur. Sanat ve estetiğe yatkın olan gelinim, oldukça kültürlü bir kişiliğe sahiptir. Başak ve Beril ismindeki torunlarımın annesidir.

Küçük oğlum Önder'in kayınpederi Recep Genç'er'dir. Recep Bey, Bandırma Gübre Sanayii ve Ege Gübre Sanayii fabrikalarının yönetim kurullarının başkanıdır. Recep Bey'in, eşi Neriman Hanım'dan Kemal ve Ahmet isminde iki oğlu; Buket isminde bir de kızı vardır.

Kemal Genç'er, Bağfaş'ın üst düzey yöneticisidir. Ahmet Genç'er de Ege Gübre'nin üst düzey idarecisidir.

Oğlum Önder'in eşi Buket Şahin iktisat fakültesi mezunu olup, Almanya'da master yapmıştır. Gelinim, ortağı ve yönetim kurulu üyesi olduğu Bağfaş'ın İstanbul ofisinde pazarlama direktörü olarak çalışmaktadır. Torunum Emircan'ın annesidir. Emircan, Üsküdar Amerikan Lisesi'nde okumaktadır.

Her iki gelinimden de çok memnunum. Torunlarımızla birlikte huzurlu bir yaşam sürdürmekteyiz.

Annem, babam ve başarılarım

Babamızı çok severdik. Kendisi son derece çalışkan, bilinçli, programlı, yardımsever, yenilikçi ve ileri görüşlü bir kişiliğe sahipti. Babam, amcalarımın ve kardeşlerimin ticaret hocasıydı. Bugünkü ticari başarılarımızın ardında babam vardır.

Vaiz Efendi, 1930 yılında Polat köyünde 'Vaiz Şahin ve Oğulları Ticarethanesi'ni kurduğunda, "Dilerim ki bundan sonra kuracağımız şirketler birden fazla olur" demiştir.

Babamın, 33 yıllık aktif ticaret hayatı olmuştur. Babam, ticaret bayrağını 1963 yılında kardeşime ve bana teslim ederken, "Muammer ve Muzaffer! Bu ticaret bayrağını sizlere devrediyorum. Dilerim ki ticari bayrağımızı, daha yükseklerle çıkarırsınız" demişti. Böylelikle, 1963 yılında

Vaizoğulları Kolektif Şirketi'ni kurduk. Bu tarihten 10 sene sonra yeni şirketler kurduk.

Babamın vasiyet ettiği gibi ticaret bayrağımızı, her geçen gün, daha yükseklere çıkarmaya gayret ettik. Amcalarımla birlikte Şahinler A.Ş.'yi kurduk. Sonra, eşim ve çocuklarımla birlikte Vaizler A.Ş.'yi ve Vaizhan A.Ş.'yi kurduk. Daha sonra da, baba mesleğimiz olan unculukla ilgili Değirmenciler A.Ş.'yi kurduk.

Ticaret hayatımızı sürdürürken, ülkemizde son yıllarda ihmal edilen tarım sektörüyle de ilgilendik. Bu cümleden olmak üzere Çanakkale'de ve Doğanşehir'de çiftlikler kurduk. Baba sevgimden dolayı bu çiftliklere babamın ismini verdim.

Malatya'da eğitim ordumuza teslim ettiğim okullarımıza da rahmetli babamın ismini verdim. Bundan dolayı çok mutlu ve huzurluyum.

Üzerimde, annemin ve babamın çok büyük emekleri ve hayır duaları vardır; beni, hayata, güçlüklerle, sıkıntılara ve zorluklara karşı çok iyi hazırladılar. Onlar, aynı zamanda, benim ve tüm ailemizin hocaları idi.

Başarıya giden her yolun başında güçlükler, sıkıntılar ve engeller vardır. Ben, şahsen güçlüklerle, sıkıntılarla mücadele ederek, büyüdüm. Bundan dolayı da, kendimi manen çok donanımlı ve de şanslı sayıyorum.

Babam, dostluğa ve insanlığa çok önem verirdi. Babamın, dürüstlüğü, yiğitliği, hoşgörüsü ve hayata bakış tarzı, yöre insanları tarafından takdirle karşılanırdı. Ben de, babamdan gördüğüm bu özellikleri, hayatımın temel ilkesi yaptım. Sevgiyi ve saygıyı, yardımlaşmayı, günlük hayatımın vazgeçilmezleri haline getirdim.

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) "İnsanları sevin ve onlara değer verin" diyor. Bunun hikmeti, bana göre şudur: "Sevgi ile dolu bir yürek, her zaman sevgiyle ve iyilikle çarpar. Sevgi ise, insanları birbirlerine bağlayan altın bir zincir gibidir."

Bizim yüreğimizi, sevgiyle donattıkları için, bize bu yolda iyi örnek oldukları için annemi de, babamı da, minnet, şükran ve saygı ile anıyorum.

Gönülümüzün bütün köşelerine silinmez izler bırakıp gittiler. Mekânları cennet olsun. Amin.

Kardeşlerimle aramdaki tutumluluk farkı

Malatya'daki Gaziantep otelimizde kardeşlerimle birlikte ben de çalıştım. O sıralar 15-16 yaşlarındaydım. Babam, otelde çalışmamızın

karşılığı olarak hepimize haftalık verirdi. Ben ise, parayı sever ve tasarrufla çok önem verirdim.

Evimiz Doğanşehir'de bulunduğu için yemekleri dışarıda yedik. Kardeşlerim, harçlıklarıyla komşumuz Kebapçı Mehmet Amca'dan kebab yerdik. Ben ise yemeklerimi, helva ve ekmek ile geçiştirir, paramın geri kalanını da kumbarama atardım.

Kardeşlerim zaman zaman kumbaramı sakladığım yeri arayıp, bulur, kumbaramı kırarak, içindeki paralarımı alırlardı. Bundan dolayı da çok üzüldüm. Bu hadiselerden sonra, birikimlerimi bankaya yatırmaya karar verdim. Bu da, tasarruf için güzel bir örnektir.

Babam, bazen acil ihtiyaç durumlarında "Sende para vardır, sen kirlili çıkısın" derdi. Babam, beni korkutmak için bir gün, "Oğlum, devamlı helva ve ekmek yersen uyuz olursun" demişti... Ne zaman babamın bu sözleri hatırıma düşer, o zaman yüzümde keyifli bir tebessüm belirir.

Ticari hayatımdaki başarımın yüzde ellisi tasarruf ise, geri kalan yüzde ellisi de alın teridir; yılmadan, usanmadan düzenli ve dürüst olarak çalışmaktır.

Eşimin tutumluluğu

Arapgirliiler umumiyetle tutumludur.

Bundan 30 sene önce, Büyükçekmece'de yazlıktaydık. Bir gün eşime, misafirim nedeniyle gecikeceğimi ve akşam yemeğine gelemeyeceğimi haber verdim... Söylediğim saatten daha fazla gecikmiş olacağım ki eşim, çocuklara seslenerek, "Babanız dışarıda paraları yiyor. Oğlum, dolaptan 2 kola getir; açıp içelim de, biz de babanızı zarara sokalım" demiş. Eve geldiğimde bu hadiseyi oğullarım anlattı ve gülüştük.

"Her başarılı erkeğin arkasında bir hanım ve her başarılı kadının arkasında da bir erkek vardır" denir. Bu sözün doğruluğunu hayatımda pek çok kez yaşadım. Bu hadise de buna örnek teşkil eder.

Kardeş sevgim

1950 yılında (rahmetli) ağabeyim Hüseyin Şahin'in evlenmesine karar verilmişti. Babam ve annemle birlikte ağabeyimin çeyiz hazırlığı için, Malatya'da çarşıya çıktık. O tarihte ben daha çok gençtim.

Alışveriş esnasında bir ara babamın "Keşke imkanımız olsaydı da, bir de karyola alabilseydik" diye söylediğini duydum. O tarihlerde herkes, sedirlerde ve yer yataklarında yatmaktaydı. Babam, karyola için o sıralar

biraz lüks olur diye düşünmüştü. Daha sonra, annemle babam oradan ayrıldılar. Ben, ağabeyimi çok sevdiğim için, -o anda param olmamasına rağmen- bir sürpriz yapmak istedim: Tanıdık bir mağazadan 15 günlük borç alarak, karyola aldım. Aldığım karyolayı da, diğer eşyalarla birlikte Doğanşehir'e götürmek üzere, trene yükledim. Hep beraber trene bindik. Trende babam, annemle konuşurken "Keşke ne yapıp edip o karyolayı alsaydık." dedi. Ben de "Baba, siz hiç üzülmezsiniz. Ben, karyolayı çoktan aldım ve şuan öteki eşyalarla birlikte trende bulunuyor" dedim. Son derece mutlu oldular ve beni kucaklayıp öptüler. Annem ve babam bana "İşte böyle, kardeşler arasında, her zaman birlik ve beraberlik içinde olun" tavsiyesinde bulundular.

Gençlik yıllarında yaşadığım bu olayı hatırladıkça, göğsümün sevinçle kabardığını hissederim. Bütün kardeşlerin birbirlerine, aynı duyarlılığı göstermelerini dilerim.

Tarım ve meyvecilik çalışmalarım

Ülkemiz, tarıma çok elverişli topraklara sahip olmasına rağmen, çiftçilerimiz tarımdan arzu ettikleri verimi alamamaktadır. Bu duruma, eskiden beri çok üzülür ve neler yapabilirim diye kendi kendime düşünürüm. Bu düşünceler beni, bizzat tarımla uğraşmaya sevk etti. Böylelikle, Çanakkale'de tarıma elverişli bölgelerde araziler satın alarak bir çiftlik kurdum. Doğanşehir'de babamdan kalan arazi üzerine de bir çiftlik tesis ettim. Bu çiftliklerde modern tekniğin tüm imkanlarını kullanarak, toprağı işlemeye ve bölge çiftçilerine örnek olmaya başladım. Özellikle, meyvecilik üzerinde yoğunlaşarak, bu sahadaki üretimin üzerinde birçok yenilik yaparak, verimin artırılması yönünde gayret sarf ettim.

2000 yılından itibaren, büyük emekler ve gayretler harcayarak, Çanakkale'de 150 dönümlük bir arazi üzerinde meyve ve tarım ürünleri yetiştirmek üzere başladığım çalışmalarım hâlâ devam etmektedir. Ben, milliyetçiliğin doğduğu yerde başladığına, sonra da ülke milliyetçiliğine dönüştüğüne inanırım.

Bu cümleden olarak, doğduğum yer olan Doğanşehir'de, babamdan kalan Vaizoğlu Çiftliği'nde 80 dönüm arazi üzerine meyve üretimi için fidanlar diktirdim. Bu fidanlar kiraz, kayısı, ceviz, erik, şeftali, nar, böğürtlen, kivi, pauwlion, ayva ve incirden oluşmaktadır. İnşallah, yakında ürünlerini alacağız.

Toprak, insanı doyurandır, büyütendir. Bence, toprak demek, bereket ve zenginlik demektir. Tarım yapılacak arazideki toprağın analizini yapmak/yaptırmak şarttır. Üretim, mutlaka analiz sonuçlarına göre yapılmalıdır.

Başarının sırrı

"Hazine, ancak eziyet çekene görünür."

Hz. Mevlana

Başarı, insanın ayağına kendiliğinden gelmez. Başarıya ulaşmanın ön şartı, hayatın önümüze koyduğu imkansızlıklarla, ya da zorluklarla mücadele etmektir. Bu dünya, istirahat yeri değildir; mücadele yeridir.

İnsan, hayatta başarıyı, mücadele ederek kazanır. Hayat, çetin bir mücadelenin yapıldığı bir güçleş minderi gibidir. Mücadele etmeden, çalışıp çabalamadan başarı elde edilemez. Başarmak için, illâ da üstün yetenekli olmak şart değildir. Başarı şansınız; işinizde göstereceğiniz üstün irade gücüyle, sarf edeceğiniz azim ve çabanın miktarına bağlıdır. Başarmak için gösterilen irade gücü, azim ve çaba, başarıya ulaşmak için insanın en büyük yardımcılarıdır.

Babam, bize "Oturduğunuz yerde kalırsanız, geriye gidirsiniz." derdi. Çok sık duyarız, bu sözü doğrulayan, bir başka söz daha vardır: "Yükselmeyen insan, düşmeye mahkumdur."

Bence her insan, hayat mücadelesinde başarılı olmak için gerekli olan güç ve potansiyele sahip olarak dünyaya gelir. Yeter ki insan, gücünü harekete geçirsün; potansiyeli kullanacak iradeyi, azim ve çabayı gösterebilir. Ünlü bir yazarın belirttiği gibi: "Şans kapısı, çalışmaktan kaçanların değil; çalışmaya koşanların önünde açıktır."

Hayat, yalnızca düzlüklerden ibaret değildir. Hayat mücadelesi genellikle yokuş yukarı yapılır. Çıkılan her yokuş, insanı bir adım daha düzlüğe çıkaracaktır.

Başarının bir diğer şartı ise, kendinize karşı duyduğunuz güven hissidir. İnsanın güç aldığı kaynakların başında güven duygusu gelir. Sağlıklı bir hayat için insan önce, güven duygusuna sahip olmak durumundadır. Zira, ihtiyacı olan gücü, kendine karşı beslediği bu güven duygusundan alır. Diyebilirim ki, başarıya ulaşmada, çalışmak kadar güven de etkin bir yoldur.

Çevrenizle kuracağınız ilişkilerde, tek dayanağınız, kendinize olan güveninizdir. İnsan, kendine güvenmek suretiyle, büyük dağları bile aşabilir. Yere sağlam basmak için, kendinize mutlaka güvenmelisiniz. Kendine güven duyan insanın performansı, her zaman yüksek olur.

İnsanların, buluş çağından itibaren tahsil, politika, kültür ve kıyafet konusunda örnek aldığı kişiler veya kişilikler vardır. Bu örnek kişiliklerin bazıları, hayatımızda hep kalıcı olmuştur. Bazı örnek kişilikler ise yaşa ve bulunulan yere göre değişiklik gösterir.

Malatya'da ticari ve genel ahlâkta ilk olarak babamı, daha sonra da iş adamı ve politikacı merhum Halit Ziya Özkan'ı örnek aldım. Ticarî ahlâk ve anlayış açısından her ikisi de çok müstesna insanlardır. Başarı yolunda onlar bana ışık olmuşlar, yolumu aydınlatmışlardır.

Babam, her zaman dürüstlüğü ön planda tutardı. Bize “Keseri, hep kendi tarafınıza yontmayın, karşı tarafa da imkân tanıyın” derdi.

İnsan, kendi anlayış kalıpları içerisinde kalırsa, kendisiyle çevrili olarak yaşar; çevreye yönelemez ve fazla bir gelişme gösteremez.

İstanbul'da örnek aldıklarım kişiler ise Vehbi Koç, Rahmi Koç ve Sakıp Sabancı'dır. Ticari perspektifimin genişlemesinde onların etkisi çok büyüktür. Bu üç ticaret dehasının stratejik düşünceleri, cesur ve yürekli adımları, makro bakış açıları ve işlerine karşı gösterdikleri özen, benim her zaman ilgimi çekmiştir. Babam da, onlardan ilgi ve hayranlıkla söz ederdi.

İş ve meslek hayatında, dürüstlüğün yerini ve önemini unutmamak gerekir. Atalarımız, “Komşunun dürüst olmasını istiyorsan, önce kendin dürüst olmalısın” diyerek, boş yere konuşmamış.

Sen, nasıl görüntü veriyorsan, öyle muamele görürsün.

2005 yılına girerken, başarılı olmak hususunda gençlere önerilerim

- 1- Başarılı olmanın en temel şartı, aile huzurudur.
- 2- Ticarete tasarrufu ve uluslararası ilişkileri ön planda tutmalısınız.
- 3- İş ve yatırım hedeflerinizi seçerken, sermaye miktarınız, hedeflerinize orantılı olmalıdır. Az da olsa risklere katlanmalı, dürüst ve kolektif çalışmayı prensip edinmelisiniz.
- 4- Bir insanın iş hayatındaki başarısı, 25 ila 50 yaşları arasındadır. Bu dönemlerden sonra risk almak zorlaşır. İş adamı, profesyonel idareci olarak başarısını sürdürürebilmek için kendine ve ailesine zaman ayırmalıdır.
- 5- Sağlığınıza önem vermelisiniz. Spora ve yürüyüşe zaman ayırmalısınız. Böylelikle, hem bedenen hem de ruhen sağlıklı ve dinç kalırsınız.
- 6- İş randevularınıza her zaman için sadık olmalı; günlük yaşantıyı planlayıp, yaptığınız planı işletmelisiniz.
- 7- İş hayatı ile ilgili sosyal faaliyetlerde bulunmalı, eğitime önem vermeli, iş konusunda her zaman kültür birikimi yapmalı ve iş çevrenizi devamlı surette genişletmelisiniz.
- 8- Memleketinize her şart altında bağlı olunuz. İnsanlara karşı hoşgörülü davranınız, istişareyi ön planda tutunuz.
- 9- Mutlaka verginizi zamanında ve tam olarak ödeyiniz. Çünkü, vergilendirilmiş kazanç kutsaldır.

Malatyalıların özellikleri ve ticari ahlaklılığı

Bir kaç bankanın genel müdürü 1990 yılında Malatya ile ilgili bir araştırma yapmışlar. Merkez Bankası'ndan edindikleri bilgilere göre, Malatya'nın Türkiye genelinde, senetleri en az protesto olan il olduğu sonucuna ulaşmışlar. Malatyalı birçok kurum ve kuruluşu bunun sebebini sormuşlar. Sordukları kişilerin bir çoğu, “Bunun en iyi cevabını, İstanbul İhracatçılar Birliği Başkanı Muammer Şahin verir” demişler.

Banka müdürleri beni arayarak, randevu istediler.

Türkiye'nin önde gelen bankalarının genel müdürleri ile İstanbul Hilton Oteli'nin lobisinde, sabah kahvaltısında buluştuk. Bana yönelttikleri soru şöyleydi “Yapılan bir araştırmaya göre, senetleri, en az protesto olan illerin başında Malatya'nın geldiği tespit edilmiş. Bunun nedeni sizce ne olabilir? Biz, bunun nedenini, bir de sizin ağzınızdan duymak istiyoruz.”

Müdürlere “Bunun ticari ahlakla, dürüstlikle ve sadakatle yakından ilgisi vardır. Malatyalıların ar damarları henüz çatlamamıştır. Öte yandan Malatyalılar, ekonomik yönden kayısı, pancar, tütün ve buğday gibi ürünlerin girdileri nedeni ile, ödemelerini rahatlıkla yapma imkanlarına sahiptir.” dedim.

Sohbet ilerlemiş, Malatyalıların genel karakterleri üzerine kaymıştı. İşte tam bu anda, bir banka yetkilisi “Malatyalılar siyasete karşı neden çok fazla ilgi duyuyorlar?” şeklinde bir soru yöneltti.

Bu soruya cevap olarak da “Öncümüz İsmet Paşa Malatyalıdır. Onun Malatyalı oluşu ve uzun yıllar Türk siyasetinde aktif olarak yer alması bizleri etkilemiş ve böylelikle siyaset damarlarımıza nüfuz etmiştir.

Malatya, lidersiz olmaz. Malatya'dan birçok lider, devlet adamı, iş ve siyaset adamı çıkmıştır. Bunların en meşhurları Turgut Özal, Erdal İnönü, Recai Kutan, Hamit Fendoğlu (Hamido), Hüseyin Doğan Dede (alevi cemiyeti lideri) Nüvit Yetkin (devlet eski bakanı), Ahmet Fırat, Mehmet Delikaya, Esat Doğan, Mustafa Kaftan, Fahri Oral ve Halit Ziya Özkan ve Ahmet Karaaslan'dır” dedim.

Türkiye'ye 7 bakan, başbakan ve cumhurbaşkanı yetiştiren Malatya'da örnek bir mahalle

Malatya'da Fırat isminde meşhur bir mahalle vardır. Bu mahallenin meşhurluğu, bağrından önemli devlet adamları çıkmasından kaynaklanmaktadır. Bu mahalleden başbakan, cumhurbaşkanı ve 7 bakan çıkmıştır.

Bakanlar: Metin Emiroğlu, Hasan Celal Güzel, Hsn Doğan, Yusuf Bozkurt Özal, Korkut zal ve Recai Kutan.

Başbakan ve cumhurbaşkanı: Turgut Özal. Bu isimler, bizim yöremizin politikaya karşı duyarlılığının bir göstergesidir.

Hilton Oteli'nde atlı düğün

Büyük oğlum Enver'in düğünü, 18 Eylül 1982 tarihinde, İstanbul Hilton Oteli'nde düzenlendi.

Turgut zal ve eşi Semra zal dğnmze beraberinde 10 kişilik bir grupla gelmişti. Bu guruptan eşleriyle birlikte dğnmze katılan Zeki Aytaç'ı ve Hulusi Çetinoğlu'nun isimlerini hatırlayabiliyorum.

Turgut zal ve beraberindeki özel misafirlerimizle protokol masasında oturmuştuk. Aynı masada, devlet eski bakanlarından Nüvit Yetkin, iş adamı şahin şahin, müteahhit Reşit şahin, ben ve eşim oturduk.

Düğünde diğer konuklarla beraber toplam 1200 kişilik bir misafir grubu vardı. Misafirler mevsim yaz olması nedeniyle terasa da taşmıştı.

Bu düğün için babamın, ölümünden önce bir vasiyeti vardı: "Torunum Enver'in düğününde, gelin hanım düğüne at ile gelmeli" demişti.

Ben de, bu vasiyeti yerine getirmek için oğlum Enver'in düğününe at getirmeyi istedim, talebimi yetkililere ilettim. Ancak, Hilton Oteli'nin müdürü buna izin veremeyeceğini söyledi. Daha sonra, ricalarımız ve uğraşlarımız neticesinde Hilton Oteli'nin Amerika'daki genel merkezinden özel izin alarak, otel yetkililerini ikna ettik. Gelinimiz Çiğdem şahin salona safkan bir at üzerinde geldi.

Dğnmzde Malatya yöremizin folklor ekibi ve ses sanatçısı Selahattin Alpay da vardı. Dğnmzde folklor ekibi eşliğinde, davullu-zurnalı çok hoş oyunlar oynandı.

O tarihte Turgut Özal, Bülent Ulusu Hkmeti'ndeki Başbakan Yardımcılığı görevinden 1 ay önce ayrılmıştı. O gece, benim ricam üzerine devlet eski bakanlarımızdan hemşehrimiz Nüvit Yetkin'e, Turgut zal'ı "Yarınların politikacısı, Başbakan Turgut zal" şeklinde anons ettirdim.

Bütün misafirler Turgut zal'ı alkışlarla tebrik etti. zal da ayağa kalkarak, eşi ile birlikte masa masa dolaştı, misafirlere gösterdikleri yakın ilgi için teşekkür etti.

Bu haber, ertesi gün tüm basında yayınlandı ve büyük yankı uyandırdı. Böylelikle, oğlum Enver'in düğünü vesilesiyle Turgut zal'ın politikaya girme işareti verilmiş oldu.

4) HATIRALARIM

- Yaşamımdan satırbaşları, günlük hayatım
- Bayramda el öpmeme rağmen para vermedikleri için çok üzül müştüm
- Ticaret hayatına nasıl başladım?
- En büyük hayalim, öğretmen olmaktı
- İstanbul'a gelişim
- Ankara dönüşümde geçirdiğim trafik kazası
- Artık İstanbulluyuz, ama doğduğum yerden kopmadım
- Çok çalışmaktan tabanlarım çöktü, çelik tabanlıklarla yürüdüm
- 1970 yılında aile şirketimiz Şahinler Anonim Şirketi'nin kuruluşu
- Folklor sevgim
- İhracat Bankası'nı kurma teşebbüsümüz
- İhracattan altın madalyalarım
- Diğer ödülleri
- Vaizoğulları Limitet Şirketimizin Mersin'deki ihracat firması
- İstanbul eski valisi Ord. Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay'ın başkanlık yaptığı Eminönü Lions Kulübü'ne üye oldum
- Babamın kesilen elma ağaçlarının yerine yenisinin dikildiğini rüyamda gördüm
- Alternatif tarım ürünü kekik fidelerini örnek olarak, Çanakkale ve Doğanşehir çiftliklerime getirdim
- Malatya yöresinde Alevî-Sünnî iç içe yaşıyor
- "Loo, loo! Hekimo. Bu para, Türkçe de bilir, Kürtçe de bilir."
- Bizim ticaret simgemiz averya kantar
- Ekonomik krizleri yenmek, insanların elindedir. Moral bozmadan çalışmak, çalışmak
- Babamdan izinsiz, arkadaşlarımla boş vakit geçirdiğim için aldığım ceza sonucu, ekonomik yönden ilk ticari başarım
- Cemiyet hayatım
- Malatya-Elazığ ekonomik rekabeti
- Kurucusu olduğum İstanbul'daki Doğanşehir Derneği
- Oğlum Enver'in siyaset hayatına ilk adımı
- Bizde enflasyon artışı nüfus artışından kaynaklanmaktadır Enflasyonla mücadelede caydırıcı önerilerim
- Hemşehrilerimin sevgi gösterisi
- İstanbul Ticaret Odası'ndaki hizmetlerim
- İstanbul İhracatçılar Birliği'ndeki hizmetlerim
- Malatya Valisi Kutlu Aktaş'ın Malatya Beyler Deresi'ne köprü projesi
- Malatya kayısının ihracatı konusunda Turgut Özal'la sohbetimiz
- Malatya kayısı kanseri yendi
- ABD'deki tedavisi esnasında Özal da kayıstan şifa bulmuştu.

- Malatya plakasının 44 olmasının esprisi
- Örnek bir yardımlaşma
- Yağ tenekesindeki kum
- Otelimizde ekonomik nedenlerle yatağımızı müşteriye vererek, babamla birlikte hasır yatakta yatmamız
- Müşteri kapma yarışı
- Antalya Han Turizm Oteli'nin kuruluşu
- Doğanşehir Merkez Camii'nin temelinin atılması
- Davul-zurnanın okul isteği (28 Mayıs 2003)
- Kıyafetiniz, kişiliğinizi ele verir

Yaşamımdan satırbaşları, günlük hayatım

Günümün 24 saatini dolu dolu yaşıyorum.

1978 yılından beri, her sabah 05.30'da kalkar, sabah namazını kıldıktan sonra, saat 07.00'da Florya Ormanı'nda altı kilometre yürüyüş yaparım. Bu yürüyüş bir buçuk saat sürer. Her sabah düzenli olarak yürümek, beni sağlık yönünden oldukça rahatlatıyor. Yürüme esnasında, günlük programlarımı beynimde oluşturuyor; yeni projeler üretme imkanı sağlamış oluyorum.

Günlük mutad yürüyüşten sonra evime gidip, duş alırım. Kahvaltıdan sonra, saat 09.30'da ofisime gider; oğullarım ve personelime günlük program üzerinde fikir alışverişinde bulunurum.

O günün sosyal-ekonomik programını gözden geçirir, ziyaretime gelen dostlarım ile bu konuları paylaşıyorum. Gün içinde birçok defa telefon görüşmesi yaparım.

Herhangi bir mesai günümde aileme, işime, dostlarıma ve ülkeme faydalı bir çalışma yapamazsam üzülürüm.

Ben mutlu isem, komşumun da mutlu olmasını isterim. Arzum, bütün güzellikleri insanlarla paylaşmaktır. Aksi takdirde, o günümü kayıp sayarım. Bu yüzden, zamanımın verimli geçmesine özen gösteririm.

Uzun tatillerden pek hoşlanmam. Benim görüşüme göre tatil, tembel insanlar içindir. Tatilde bile çalışıp, araştırma yaparak, dinlenirim. Pazar günlerinde bile toplum için, hayır-hasenat için, insanlar için çalışmayı severim.

Her zaman topluma yararlı olabilmek için gayret gösteririm.

Tatillerimde, iş gezilerimde, işten arta kalan vakitlerde bulunduğum bölgenin tarihini, kültür dokusunu ve ekonomik altyapısını incelerim.

Bir ihracatçı ve İhracatçılar Birliği Başkanı olarak, 8. Cumhurbaşkanımız Turgut Özal ile ve 9. Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel ile birlikte dünyanın her tarafına gittim. Buralarda iş görüşmeleri yaptım, yabancı devlet adamlarıyla, iş adamlarıyla tanıştım.

Seyahat ettiğim ülkelerin coğrafyalarını tanır; kültürlerini ve ekonomi politikalarını araştırır, bu memleketlerin üretim potansiyellerini, tüketim potansiyellerini öğrenmekten hoşlanırım.

Bu gezilerim esnasında, devlet büyüklerimizle, bakanlarla, milletvekilleriyle, iş adamlarımızla ve alanlarında isim yapmış

birçok kişi ile birlikte çekilmiş zengin bir fotoğraf arşivim vardır. Bu arşivin bir kısmına, belge olarak, kitabın son bölümünde yer verdim.

Bayramda el öpmeme rağmen, para vermedikleri için çok üzülmuştüm

5-6 yaşlarındaydım. Bayramda, köyümüzün zenginlerinden bir grup, babamla bayramlaşmaya gelmişti. Adet olarak, herkesin elini öptüm. Ellerini öptüğüm büyüklerimden bazıları, bayram harçlığı olarak 10 para, bazıları da 1 kuruş verdi. Misafirlerden Kucur Ali Amcam elini öpmeme rağmen bana bayram harçlığı vermedi. 15 dakika sonra, ikinci kez Kucur Ali Amcamın elini öptüm. "Oğlum, daha önce öptün ya" dedi. Odada bulunan babamın bacanağı Hasan Amca "Evet ama, sen de çocuğa bayram harçlığı vermedin ki" dedi. Kucur Ali Amcam utanarak, para kesesinin içinden, güç bela 10 para çıkardı ve bana uzattı. Sevinç içerisinde odadan ayrıldım.

O bana çocukluğumdan bir hatıra kaldı: Bayramlarda el öpen hiçbir çocuğu boş çevirmemeyi öğrendim. Çünkü, bir çocuğu sevindirmek, sevapların en büyüğüdür.

Ticaret hayatına nasıl başladım?

1958 yılında babam, "Oğlum Muammer, sen kendi adına çalışabilirsin" diyerek, bana muayyen bir sermaye verdi. Sermaye kâfi değildi. Üstelik, yeni evlenmiştim.

O tarihte İsmet Paşa'nın, ticaretle uğraşan amca oğlu -sonradan Malatya'ya belediye başkanı oldu- Turgut Temelli iyi bir dostumdu. Kendisine, karşılıklı sermaye koymak şartı ile, geçici olarak, bakliyat ticareti için ortaklık teklif ettim. Teklifimi kabul etti. Ortak olarak çalıştığımız yıllarda güzel kârlar elde ettik.

Turgut Temelli dürüst, prensip sahibi, saygı değer bir iş adamıydı. Ticari ortaklığımız sona erdikten sonra, belediye başkanı seçildi ve dostluğumuz daha sonra da devam etti.

İş adamı oğlu Tevfik Temelli ile halen görüşmekteyiz. Tevfik Temelli de rahmetli babası gibi, saygıdeğer bir kişiliğe sahiptir.

En büyük hayalim, öğretmen olmaktı

Şimdi, biraz da hayallerimden bahsedeyim...

1946 yılında 11 yaşındaydım. Öğretmen olmayı çok istiyordum. Akçadağ Köy Enstitüsü'ne, babamdan gizlice kayıt yaptırmıştım. İlçe kaymakamından okula kayıt yaptırdığımı öğrenen babam "Senin için okul, benim iş yerimdir, öğretmenin de benim" dedi ve okuldaki kaydımı sildirdi.

Böylelikle, öğretmenlik hayalim sona erdi... Ticaret okulunun başöğretmeni olan babamın yanında iş hayatına atıldım.

5 yıllık ilkokul eğitiminden ötesine gidemedim... Bu durum, bende bir ukde bıraktı. Öğrenmeye ve öğretmenlere karşı her zaman sempati duydum. İmkan dahilinde eğitim camiamıza katkılarda bulunmaktayım. Memleketime 4 okul yaptırdım; 5. okulumu 2004-2005 öğretim yılına yetiştirmeye çalışıyorum. Malatya'dan İstanbul'a gelmiş olan ihtiyaç sahibi ve başarılı öğrencilere kurucusu bulunduğum Malatya Eğitim Vakfı kanalıyla yüksek öğrenim bursları vermekteyim.

Öğretmenlik, gerçekleşmeyen bir çocukluk hayalimdi. Şimdi, çocuklarımızın, gençlerimizin hayallerinin gerçekleşmesine katkılarda bulunuyor; öğretmenlik hevesimi bu şekilde almaya çalışıyorum.

Burada, ilkokul öğretmenlerimin ve okul arkadaşlarımla isimlerini anmadan geçemeyeceğim.

Öğretmenlerim: Abdurrahman Hoca, Şeref Hoca, Ekrem Hoca, İshak Hoca, Şefik Hoca ve başöğretmen Mustafa Yücel Hoca. Mustafa Hocamın bizlerde emeği çok büyüktür. Kendilerini daima saygı ile anıyorum.

Okul arkadaşlarımla: Tansin Güner, Nicati Şahin, Münir Demiralp, Servet Özbey, Yusuf Ziya Kan, Vefa Erdoğan, Emin Akay, Vahit Erdoğan, Vahap Doğan, Latif Durak, Mustafa Ata ve Osman Avcı... İsimlerini şu anda hatırlayamadığım arkadaşlarımla da sevgiyle anıyorum. İlkokul arkadaşlarımdan Servet Özbey ve Yusuf Ziya Kan ile düzenli olarak görüşüyorum. Bu dostluğumuzun pazara kadar değil, mezara kadar olduğunu da belirtmek isterim. Okul arkadaşlarımdan yaşayanlara sağlık; vefat etmişlere de Allah'tan rahmet diliyorum.

İstanbul'a gelişim

1950 yılında ailece büyük bir ekonomik kriz yaşamıştık. Krizi atlattıktan sonra 1958 yılında hep beraber İstanbul'a gelmeye karar verdik. Bunun için de 5000 metrekare arsa içerisinde bulunan evimizi, otelimizi, fırınımızı, lokantamızı, lokalimizi ve depolarımızı 100 bin liraya sattık.

Bizden önce, 1955 yılında İstanbul'a gelen ağabeyim Hüseyin Şahin bakliyat ticareti yapıyordu. Ağabeyime İstanbul'a gelme kararımızı bildirdik. Ağabeyim, çok üzüldü ve gelmemize razı olmadı. Çünkü ağabeyimin, İstanbul'da sattığı bakliyat çeşitlerini Doğanşehir'den biz temin ediyorduk.

Babam, ağabeyimin üzülmeye dayanamadı, iş yerlerimizi satmış olmamıza rağmen, Doğanşehir'de yeni işyerleri kurarak, ticarete devam etti.

Doğanşehir'de işlerimin iyi olduğu dönemde, tarım arazileriyle ilgileniyordum. Sahip olduğumuz tarım arazilerinin yarısını icra sureti ile almıştım. İcradaki artırmaya katılan rakip firma, şahsıma karşı çok büyük bir kin duyuyordu. Bu arada, bazı olumsuz olaylar da yaşanmıştı. Doğacak muhtemel bir tatsızlığa meydan vermemek için, İstanbul'dan gelen büyük amcam Mevlüt Şahin'in de ısrarı ile, işlerimin bir kısmını 15 gün içinde tasfiye edip, İstanbul'a gitmek mecburiyetinde kaldım. Arazilerimi sattım. 300 bin lira sermaye ile İstanbul'da geldim. Burada okuyan en küçük kardeşim Muzaffer Şahin ile birlikte İstanbul Unkapanı'nda bakliyat ticaretine başlamış olduk.

Nişanlılık döneminde eşime, evlendikten sonra 3 yıl içinde İstanbul'a yerleşeceğimize söz vermiştim. Evlendikten 5 yıl sonra İstanbul'a geldim. Evliliğimin ilk 5 yılında 10 bin lira tasarruf ettim. Tasarrufumu Emlak Kredi Bankası'nda değerlendirerek, 20 yıl vade ile 50 bin liralık konut kredisi aldım. Bakiyesini de taksitlerle ödeyerek İstanbul'un Fatih İlçesi'nden 100 bin liraya ev aldım. Böylelikle sermayeme dokunmadım.

1978 yılına kadar Fatih'teki evimde oturdum. Bu tarihten sonra Florya'da yaptırmış olduğum eve geçtim.

Babam da, Doğanşehir'deki işlerini tasfiye ederek, 1968 yılında İstanbul'a gelmişti.

Ankara dönüşümde geçirdiğim trafik kazası

1972 yılında Ankara'ya bacanağıma bayram tatiline gitmiştim. Eşimi ve çocuklarımı Ankara'da bırakıp, Yalçın Emiroğlu ve hanımıyla birlikte İstanbul'a VW arabamla dönerken, Ankara'nın Kızılcahaman ilçesinin Kargasekmez semtinde çok ciddi bir trafik kazası geçirdik, ben ağır yaralandım. Yalçın Emiroğlu ve hanımı kazayı yara almadan atlattı. Kazadan hemen sonra beni hastaneye yetiştirmişler. Doktorlar, yarım saat daha geç kalmamız durumunda hayatımı kaybedebileceğimi söylemişlerdi. 5 günü komada olmak üzere Ankara Hacettepe Üniversitesi Hastanesi'nde toplam 21 gün müşahede altında kaldım. Allah, beni eşime ve çocuklarıma bağışladı.

Cenab-ı Allah'a binlerce şükürler olsun, çok büyük bir badireyi atlattım.

Artık İstanbulluyuz ama, doğduğum yerden kopmadım

Her zaman, çok faal ve aktif bir insan olarak yaşamak istedim. Boş oturmayı, hele de üretmeden tüketmeyi hiç sevmem. Sürekli çalışmayı ve dinamik olmayı tercih ederim.

Ticaret hayatımdaki faaliyetlerim, sosyal hayatımda da başarılı olmama ve memleketime eserler kazandırmama zemin hazırladı.

Zamanın siyasetçilerine yakınlığım ile kendi kasabama baraj yaptırdım.

Doğanşehir'e Kız Meslek Lisesi ve Sağlık Meslek Lisesi yaptırdım... Bu iki lisenin temellerini Turgut Özal ile birlikte atmıştık. Açılışı, dönemin Milli Eğitim Bakanı Metin Emiroğlu'na nasip oldu... İmkanım oldukça eğitime katkıya devam edeceğim.

Doğanşehir Merkez Camii'nin temelini atarak, bu ibadethanenin yapımına katkılarda bulundum.

Malatya'ya ve Malatyalılara önemli hizmetler veren Malatya Eğitim Vakfı'nın kurucu üyesiyim. Anadolu'nun en büyük sağlık merkezlerinden biri olan Turgut Özal Tıp Merkezi'nin kurucu üyesiyim.

Çocuklarıma ve torunlarıma, tıpkı babamın ve benim yaptığım gibi, bu çeşit faaliyetlerde bulunmaları için tavsiyeler veriyorum. Daha doğrusu vasiyet ediyorum.

Çok çalışmaktan tabanlarım çöktü, çelik tabanlıklarla yürüdüm

"Eziyet olmadan, meziyet kazanılmaz."

1963 yılında, İstanbul Unkapanı gıda piyasasında, bakliyat tarım ürünleri pazarlaması ile uğraşıyordum. Müessesemize her gün 15-20 kamyon mal gelirdi. Bu malları piyasaya ve ihracatçılara satmak için, müşterilerimize yürüyerek numune götürmemiz gerekiyordu. Bu işlerle ilgili iki simsarımız olmasına rağmen, ben de her gün, müşterilere sunmak üzere, numune paketlerini taşıyordum. Her gün, dile kolay en az 20-25 kilometre yürüyordum.

Bu tempo ile çalışmaya altı-yedi yıl devam ettim. 1970 yılında ayaklarım ağrımaya başladı. Yol yürüyemeyecek hale geldim. Doktorlar 'taban çökmesi' teşhisini koydular, tabanlık kullanmam gerektiğini söylediler. O tarihlerde bugünkü gibi ülkemizde tabanlık bulmak mümkün değildi.

Dr. Shool'un Türkiye'deki kliniğinin vasıtasıyla Amerika'dan getirttiğim çelik tabanlıkla çalışmaya ve yürümeye devam ettim. Aksi takdirde, tabanlık olmadan çalışamazdım. Çelik tabanlıklar zamanla fazla yürümekten kırılıyordu. Tekrar ABD'den tabanlık getirip, kullanmak zorunda kalıyordum.

Aradan 35 yıl geçti... Bugün de hâlen bacaklarımdaki ağrılar nedeniyle tabanlık kullanmaktayım.

Gençlere şunu önermekteyim, başarılı olmak için ayağınıza demir çarık da giymeniz gerekse, yine de çalışmaktan yılmayın. Atatürk'ün

deyişi ile: "Bir tek şeye ihtiyacımız vardır; o da çalışkan olmaktır." Bugün, ekonomik özgürlüğümü çok çalışmaya borçluyum.

1970 yılında aile şirketimiz Şahinler Anonim Şirketi'nin kuruluşu

Bireysel olarak bakliyat ticareti yapıyorduk. Amcam Mehmet Şahin de tekstilcilik yapıyordu. Bu süreçte babam, amcalarım Mehmet ve Mevlüt Şahin ile, ağabeyim Hüseyin Şahin'e, kardeşim Muzaffer Şahin'e ve bana bir araya gelmemizi ve birlikte iş yapmamızı istediğini belirterek: "Kardeşlerim, oğullarım, bir elin nesi var! Beş elin sesi var. Bir araya gelin, büyük bir Anonim Şirket kurun ve Avrupa'ya açılın, büyüün. Bireysel işleriniz yerinde kalsın. Ben, size ortak sermayeli yeni bir iş kurmanızı öneriyorum" dedi.

Babamın bu önerisi sonucu 1970 yılında Unkapanı'nda 5 milyon lira sermayeli Şahinler Anonim Şirketi'ni kurduk.

1970 yılının ticari sicil kayıtlarına göre Türkiye'de sadece 10 tane anonim şirket vardı. Bizim şirketimiz, Türkiye'de kurulan on birinci anonim şirket oldu. Yönetim kurulu başkanımız en büyük sermayeye sahip olan amcam Mehmet Şahin idi.

Tamamen ihracata yönelik olarak kurulan şirketimizin, Almanya'da ve Avrupa'nın birçok bölgesinde kurulan Türk şirketlerine ve yabancı şirketlere mal veren İstanbul'da tek firma olma özelliği vardı.

Şahinler Anonim Şirketi olarak Hamburg'ta kendi adımıza bir merkez şube açmayı planlamıştık. Bu şube ile Norveç, İsveç ve Fillandiya gibi İskandinav ülkeleri ile ticaret yapmayı istiyorduk.

Ortaklarımız, bu merkezin kurulması ve işletilmesi görevini bana verdiler. Bu istekler sonucunda Hamburg'a giderek, 7 gün boyunca araştırma yaptım. Kurulması düşünülen bu merkezin şirketimize büyük yararları olacağı kanaatine varmama rağmen, yabancı bir ülkede çalışmak istemememden ve kendi ülkemden ayrılamamamdan dolayı bu projeden vazgeçtik.

Şirketimiz çok iyi kâr elde ediyordu. Bizi bir araya getiren ve aramızdaki küçük problemleri çözen babamın ölümüyle birlikte, Şahinler Anonim Şirketi'nde yönetim problemleri belirdi. 4 ortağımla birlikte ayrıldık; şirketi amcam Mehmet Şahin'e bıraktık.

Bu olay sonucunda ülkemizde ve özellikle de Malatya'da ortaklık kültürünün oluşmadığını fark ettim. Kardeşler arasında bile, birlikteliğin sağlanmadığını bir kez daha gördüm.

Folklor sevgim

Küçüklüğüme dair anılarımdan biri de folklordur. 7 yaşından beri, aile büyüklerimiz, beni her zaman folklorla teşvik ettiler.

Ben, yöremizin oyunlarını çok severim. Özellikle, davul-zurna eşliğinde "Malatya Malatya" türküsü söylendiğinde çocukluğumdan beri, halayların başında yer tutarım. Davul ve zurna varsa, değmeyin keyfime...

Folklor oynarken zevk alıyor ve aynı zamanda, günün stresinden uzaklaşıp, deşarj oluyorum. Onun için de, her iki oğluma da folkloru sevdirdim. Bütün çalgıları severim; ancak tercihim, kaval, davul ve zurnadır.

İhracat Bankası'nı kurma teşebbüsümüz

Yedi yaşından beri çalışıyorum. Bu çalışmalar sonucu hem ticari itibarımız arttı, hem de gelirlerimiz büyüdü.

Ancak burada, işin maneviyat tarafından da söz etmek istiyorum. Tüm bu başarılarımızın, birileri tarafından da takdir edilmesi ve ödüllendirilmesinin verdiği manevi haz hiçbir şeyle kıyaslanamaz.

1978 yılında ihracata verdiğim önem üzerine, 20 ihracatçı firmayla birlikte, dış işleri eski bakanlarından Hayrettin Erkmen başkanlığında, yüzde 25 ödemeli 4 milyar sermayeli İhracat Bankası'nı kurmaya karar verdik.

Kurucular, Mersin'de, Gaziantep'te ve İstanbul'da olan ihracatçı arkadaşlarımızdı.

Kuruluş müsaadesini 1982 yılında Başbakan Yardımcısı Turgut Özal'dan aldık. 5 yıllık çalışmanın ardından sermaye artışı ihtiyacı duyuldu. Hisselerin çoğunluğunu eski bakanlardan Mehmet Ali Yılmaz, iş adamı Yılmaz Ulusoy ve rahmetli iş adamı Ali Rıza Çarmıklı toplamıştı. Bir müddet sonra, onlar da bankanın tüm hisselerini Kıbrıslı iş adamı Asil Nadir'e sattılar.

Türkiye İhracat Bankası'nın kuruluşunda, İhracatçılar Birliği Başkanı ve ortağı olarak büyük emeklerimin olduğunu belirtmeliyim.

İhracattan altın madalyalarım

Mersinde ihracat yaptığımız 15 yıl içinde ortalama 300 milyon doların üzerinde ihracat geliri elde ettim. Bu başarılarım sonucunda 11 adet altın ve gümüş ödül aldım. Ödüllerin bize son derece mutluluk verdiğini ifade etmek isterim.

Ayrıca, 9. Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel'den Doğanşehir'e yaptırmış olduğum iki okuldan dolayı, üzerinde cumhurbaşkanlığı forsu bulunan bir ödül aldım. Beni en çok tatmin eden şey, işte bize verilen bu ödüllerdir.

27 yıldan bugüne kadar, İstanbul Ticaret Odası'nda mesleğim ile ilgili olarak bakliyat, yağlı tohumlar komite başkanlığı ve meclis üyeliği yapmaktayım.

Türkiye İhracatçılar Meclisi'nde kurucu üye olarak görev aldım. 25 yıl kesintisiz olarak İstanbul İhracatçılar Birliği Başkanlığı görevini yürüttüm. 1999 yılında basında 'Bakliyat Kralı' olarak anıldığım dönemlerde olsun, şimdi olsun, konunun uzmanı olarak, görüşlerime başvurulmuştur/başvurulmaktadır.

İhracata ait hususlarda ilgili bakanlarla fikir alışverişlerinde bulundum. Her zaman, nasıl yeni şeyler üretebiliriz, verimi nasıl arttırabiliriz gibi düşünceler içinde çalışmalar yaptım.

Diğer ödülleri

İstanbul Ticaret Odası'ndan ve Malatya Eğitim Vakfı'ndan muhtelif ödüller aldım. Bunlar, benim en büyük gururumdur... İşte, işimiz ile ilgili maneviyatımız budur. Ayrıca, benden sonra çocuklarıma ve torunlarıma bırakacağım en büyük miras, bileğimin hakkıyla kazandığım ödüllerimdir. Dilerim ki onlar, bu ödüller zincirine daha büyüklerini ilave ederler.

Aslında ben de çok iş yapmakla ve çok çalışmakla babama çekmişim. İstanbul'daki 40 yıllık iş hayatımda çalışmaktan hiçbir zaman yorulmadım. Firmama ve ülkeme vereceğim her mesaim, beni mutlu etmektedir. Çalışmak, ekonomik kazanımlar elde etmekten ziyade, benim için bir yaşam biçimi olmuştur.

Vaizoğulları Limitet Şirketimizin Mersin'deki ihracat firması

Kardeşim Mahir Şahin, muhasebecim Mişel Hara ve oğlum Enver Şahin ile birlikte 1978 yılında, Ortadoğu ülkelerine yönelik ihracatımızı geliştirmek amacıyla Mersin'in Uray Caddesi'nde iş adamı Hasan Akele'e ait ofisi devralarak, babamın hatırasını yâd etmek üzere Vaizoğulları Limitet Şirketi'ni kurduk.

İhracatımızın ağırlığı Hindistan, Pakistan, Malezya ve Ortadoğu ülkelerineydi. Mersin Limanı'nı bu bakımdan tercih ettik.

Oğlum Enver Şahin, eşi ile birlikte 8 yıl boyunca Mersin'de ikamet ederek, kardeşim Mahir ile birlikte ihracata devam ettiler.

Bu firmayı, kardeşim Mahir Şahin ile birlikte 15 yıl boyunca çalıştırdık. Bu ortaklık süresinde Uray Caddesi'ndeki Azak Han'ını satın aldık ve Vaizoğulları Benzin İstasyonunu kurduk. Bunlara ilave olarak Çay mahallesinde bulunan 45 bin metrekare arsa üzerinde antrepolar yaparak, bu gayrimenkulları şirketimize kazandırdık. 15 yıllık bu başarılı çalışmalar süresinde 300 milyon dolarlık ihracat yaptık.

Başarılı ihracat rakamlarımızdan dolayı, yönetim kurulu başkanı olarak çok miktarda altın ve gümüş ödüller aldım. Riske girilmeden ticarete başarıya ulaşılmaz.

Turgut Özal'la birlikte Çin seyahati nedeniyle, aynı zamanda pirinç ithalatçısı olmamdan dolayı 1988-1990 yılları arasında Çin'den 50 bin ton pirinç ithal etmişim. Ne yazık ki, ithalata sonradan konan fon ve gümrük vergisi nedeniyle şirketimiz büyük zarara uğradı. Bundan dolayı kardeşimle olan ortaklığımızda ihtilaf çıktı. Bu problemi, 1993 yılında benim fedakârlığım sonucunda çözdük. Buna rağmen, ortağım olan kardeşim Mahir Şahin, ailesinin ve çocuklarının teşvikleriyle bütün şirketin gayrimenkullarını, ortaklık ve mal paylaşımı yapmadan, tek taraflı olarak üzerlerine geçirdiler. Ne acıdır ki, ortaklığı içlerine sindiremediler. 1995 yılında itilafı olarak ortaklığa son verdik.

Ülkemizde ortaklık kültürünün henüz oluşmadığına değinmişim. Dilerim ki kardeşim ve çocukları bu itilafı uzun sürdürmez ve bu olayı ileri tarihe taşımayarak, manevî özürleri ile kapatırlar.

İstanbul eski valisi Ord. Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay'ın başkanlık yaptığı Eminönü Lions Kulübü'ne üye oldum

Sosyal münasebetlere her zaman önem veririm. Sosyal yaşamın, kendimle ilgili sahalarında hizmet için görev alırım. Bu yüzden, 1970 yılında iş adamı Burhan Çevikel'in önerisi ve teklifi üzerine Eminönü Lions Kulübü'ne üye oldum. O dönemde kulübün başkanlığında Prof. Dr. Fahrettin Kerim Gökay bulunmaktaydı. Türkiye'nin tanınmış matbaacılarından Oktay Duran, Eminönü Lions Kulübü'nde tanıştığım ilk lions üyesiydi.

Eğitime gönül veren iş adamı ve yayıncı olarak tanınan hemşerim Oktay Bey ile dostluğumuz halen devam etmektedir.

Oktay Bey'e lions sevgi ve saygısına istinaden, bu kitabın yayınlanması konusunda yardımlarını esirgemediği için de ayrıca teşekkür ederim.

Eminönü Lions Kulübü'ne üye olan çok değerli saygın dostlarımla birlikte birçok çalışmalarda bulunduk.

1982 yılının sonunda Turgut Özal'ın politikaya girmesi ve benim de kendisi ile olan çalışmalarım nedeniyle bu kulüpten istifa ettim. Malatya

Eğitim Vakfı kurulmazdan önce, büyük eğitim hizmetlerim ve sosyal faaliyetlerim lionsta olmuştu. Lions ile ilgili birkaç anımı anlatmadan geçemeyeceğim.

Eminönü Lions Kulübü, Pera Palas Otelinde "Sağlık ve insan yaşı" konulu bir konferans düzenlemişti. Konferansta konuşmacı olarak Fahrettin Kerim Gökay vardı. Konferansın soru cevap kısmında, kendisine "Hocam yaşınız kaç?" diye sordum. Fahrettin Hoca "biraz sert bir ifadeyle" Cevap vereyim dedi: "Kur'an-ı Kerim'de yaşın yılı veya gün sayısı belirtilmemiştir. 2000 yıl önce, bir deli adam çıkmış '365 gün, bir yıl eder' demiş. Ben de, bir deli doktoru olarak, 730 gün bir yıldır, diyorum. Buna göre benim yaşımı bulabilirsiniz." dedi. Ben de "Hocam 35 yaşında mısınız?" diyerek, cevap verdim. Hocam da "35,5 yaşındayım." diyerek, 71 yaşında olduğunu teyit etti. Fahrettin Hoca "Beden sizlere tavsiye! Yaş hususu, çok hassas bir konudur. Kişilerin yaşını sorarken ölçülü ve bilinçli sorunuz." dedi.

Diğer bir anıma gelince... 1978 yılında 15 arkadaşım ile birlikte Amerika'ya 21 günlük bir gezi programladık. ABD yolculuğunda uçakta meyve servisinde sırada beklerken, önümdeki Amerikalı, göğsümdeki lions rozetini gördü ve hemen bana sırasını verdi. Ben de tercümanımı çağırarak, kendisine teşekkür ettim ve bu davranışının nedenini sordum. Bana, sırasını veren kişi New York Lions Kulübü'nün başkanıymış. Lions kulübü üyesi olduğumuz ve ABD toprakları üzerinde bulunduğumuz için, ev sahibi olarak bize bu jesti yapmış.

Bu şahıs, bizleri New York'taki ofisine davet etti. Ben de bu sahsa, ilgisi için teşekkür ettim ve kendisine New York'ta bulunacağımız tarihleri ve kalacağımız otelin adresini bildirdim. Gezimizin 17. gününde New York'taki otelimize vardığımızda, resepsiyon görevlisi New York Lions Kulübü başkanının davet mektubunu bizlere verdi. Bu keyfiyetten son derece heyecan duydum. 10 arkadaşımızla birlikte New York Lions Kulüp başkanının resepsiyonuna katıldık. Bayrak teatisinde bulunduk. Bu zat konuşmasında "Ben Türkiye'yi ve Türk lionslarını çok seviyorum. Amerika'da ve New York'ta her hangi bir işiniz veya bir probleminiz olursa, her zaman yardımcı olmaya hazırım" dedi. Biz de bu ilgiden çok etkilendik, mutlu olduk. Gecenin sonunda arabalarıyla bizi otelimize kadar gönderdi.

Babamın kesilen elma ağaçlarının yerine yenisinin dikildiğini rüyamda gördüm

Babam, ticaret hayatındayken darda kalanlara, yoksullara yardım eder; elindeki imkanı, onlarla paylaşırdı.

Babam, iş hayatından emekli olduktan sonra tarıma yöneldi. Doğanşehir'deki 80 dönümlük çiftliğinde modern teknikleri kullanarak meyve üreticiliği yaptı. Yetiştirdiği meyvelerden eşine, dostuna, yolda

karşılaştığı kişilere ve çocuklara vermeyi çok severdi. Bu, kendisinin bir yaşam biçimiydi adeta.

Bir gün bana, "Evlatlarımda içinde bir tek sen gayrimenkulle ilgileniyorsun. Sağlığında bu çiftliği miras olarak sizlere taksim edeceğim. Çiftliğimin hisselerini kardeşlerimden satın almalısın. Ne kadar isterlerse, paralarını tam olarak öde ve çiftliği sen al. Çünkü buranın kıymetini bir tek sen bilebilirsin." dedi. Ben de kendisine; "Baba, kardeşlerim duymasınlar, alınır" dedim. "Olsun evladım, sen bu yerlerin kıymetini biliyorsun; ne olur ne olmaz... Dünyanın bin bir hali vardır... İlerde satılacak olursa, sen alırsın diye böyle söylüyorum. Zira, benden sonra bu yerlere, senin daha iyi sahip çıkacağına inanıyorum" dedi. Babamın vefatından 5 yıl sonra annem "Elmalar çok yaşlandı, bakımı da zorlaştı. Bunların tamamını kestirip tarım arazisi yapalım, çiftçiler kullansın" dedi. Ve o sene annem elma ağaçlarının tamamını kestirdi.

Babam elma ağaçlarını çok severdi. Bir gece rüyama girerek, "Oğlum benim elmalarımı ne yaptın?" diye sordu. Bu rüyadan çok etkilendim ve vasiyeti gereği, çiftlikte hisseleri bulunan kardeşlerimin müsaadelerini alıp, çiftliğe tekrardan elma, kiraz, ceviz, kayısı ve armut fidanları dikerek, 80 dönümlük araziye yeniden ağaçlandırmış oldum.

Yaz tatillerinde çiftliğe, babamın eski evinin bitişiğindeki yeni eve giderek, tatilimin bir kısmını burada geçirmekteyim. Buraya, annemin ve babamın hatıralarını yâd etmek için mermer bir çeşme yaptırdım. Yol üzerindeki bu çeşmenin kitabesine anne ve babamın isimlerini yazdırdım.

Alternatif tarım ürünü kekik fidelerini örnek olarak, Çanakkale ve Doğanşehir çiftliklerime getirdim

2001 yılından beri tarıma karşı büyük ilgi duymaktayım. Alternatif tarım ürünlerinden kekik fideleriyle ilgilendim. Bunun için "üret ve sat" politikasını kendime vazife edindim. Yaptığım araştırmalar neticesinde kekiğin son derece ekonomik olduğunu, tütün ve pancardan daha verimli olduğunu gördüm.

Televizyonda "Bu Toprağın Sesi" isimli programı izlerken, kekiğin Denizli'nin Gözler Kasabası'nda yetiştiğini öğrendim. Aynı programında Denizli Tarım İl Müdürü Sn. Fahrettin Altıntaş'ın kekik üretimi ile ilgili konuşmalarını dinledim. Bu programdan kekik için teşvik yapıldığını öğrendim. Fahrettin Bey'in telefonlarını aldım ve kendilerini programdan sonra aradım, iki ay sonra görüşmek üzere sözleştik.

2 ay geçtikten sonra randevu aldım. 10 Nisan 2003 tarihinde eşimle beraber Denizli'ye gittik. Müdür, bizi hava alanından aldı ve otelimize götürdü. Ertesi gün, Denizli'ye 60 km. mesafedeki Gözler Kasabası'na gittik. Kekik tarlalarını gördük. Kekik tarımıyla ilgili geniş bilgiler aldıktan

sonra köylülerden, üreteceğim miktarda kekik fidesi satın aldım. Bu fideleri Çanakkale'deki çiftliğime getirttim. Kekiği, alternatif bir ürün olarak yetiştirmeleri için Çanakkale çiftçilerine önerdim Kekik üretiminin Marmara bölgesinde yetiştirilmesiyle ilgili çalışmalarım hâlen devam ediyor.

Ülkemizde kekik üretiminin yaygınlaştırılması için yaptığım hizmetleri önemsiyorum. Beni, kekik üreticiliğine teşvik eden örnek bir bürokrat olan Fahrettin Altıntaş'a buradan teşekkür ediyorum. Ayrıca, Denizli Pamukkale'de Polat Otelinin sahibi, Arapgirli hemşehrim Halit Polat, kekik üretimine yaptığım katkılardan dolayı, -tüm ısrarlarımıza rağmen- bizden konaklama ücreti almadı. Duyarlılığından dolayı kendisine ve eşine teşekkür ediyorum.

Türk tohumculuğunda babamın rolü büyüktür. Tarım Bakanlığı 2000 yılında, yeni bakliyat türlerini isimlendirirken, geçmişte babamın tohumculuğa yaptığı katkılara izafeten "horoz fasulyesi"nin ismini "şahin fasulyesi" olarak değiştirmiştir. Bu suretle Vaiz Şahin'in fasulye üretimindeki başarısı da tescil edilmiştir. Ben de babamı bu noktada da örnek aldım; aynı mantıkla hareket ederek, alternatif tarım ürünlerini bulup, üretici hemşehrilerime yaygınlaştırmayı kendime görev edindim.

Polat kasabamızda çiftçilik yapan İzzettin Özkan'a ceviz ve kekik fidanları verdim. İzzettin kardeşimin bölgede örnek bir üretici olacağından eminim. Bundan böyle, yöre çiftçilerimizin İzzettin Özkan'ı örnek almaları gerekiyor. Ben de, alternatif fidan ve tarım ürünleri konusundaki çalışmalarımı devam ettireceğim.

Malatya yöresinde Alevi-Sünnî iç içe yaşıyor

Malatya'da Aleviler ve Sünnîler iç içe, kardeşçe, huzur içerisinde yaşıyor. Merhum Alevî Dedesi Hüseyin Doğan Bey'in, bana vermiş olduğu desteği hiç unutamadım. Hüseyin Dede'nin çocuklarıyla hâlen görüşürüz.

Memleketimizde Alevîler ve Sünnîler birbirlerine "emmioğlu" hitabında bulunmaktadır. Babam, Doğanşehir'de 30 yıl boyunca Tekel baş bayiliği yaptı. O dönemlerde bayilikler sahiplerine büyük prestijler sağlıyordu. Bu yüzden babam, herkesin ilgisini çekiyordu. O dönemlerde biz CHPliydik. Demokrat Parti'nin Doğanşehir ilçe teşkilatı bize baskı yaptı ve bayiliğimizi iptal etti. Bunun üzerine Demokrat Parti'nin Malatya il başkanı olan Hüseyin Doğan Dede'ye babamın selamı ile gittim. Hüseyin Dede, örnek bir davranış sergileyerek, TEKEL müdürlüğünü aradı ve bu uygulamayı derhal geri aldırdı.

Günümüz siyaset adamlarının Hüseyin Dede'nin bu davranışından alacakları pek çok örnek bulunuyor. Merhum Hüseyin Dede'nin oğlu İzzettin Doğan Dede ile hukukumuz hâlen devam ediyor.

"Loo, looo Hekimo! Bu para, Türkçe de bilir Kürtçe de bilir."

1947 yılında Doğanşehir'deki evimize, bölgenin tanınmış aşiret reislerinden Osman Ağa misafir olarak gelmişti. Osman Ağa 80 yaşlarında daydı. Ağa'nın arazi davaları vardı. Osman Ağa Türkçe bilmediği için mahkeme salonunda onu Kürtçe bilen bir avukat temsil ediyordu.

Dava neticelendi. Malatyalı olan Atatürkçü Hakim Talat Barış, Osman Ağa'ya "Aşiret reisi olarak bölgede sevilen, sayılan bir kişisin. Bu yüzden Türkçe konuşman gerekiyor." dedi. Avukat, hakimın söylediklerini Osman Ağa'ya aktarınca, Ağa cebinden 50 lira çıkardı ve bu parayı masanın üzerine vurarak: "Lo, looo Hekimo! Aha bu para, Türkçe'de bilir, Kürtçe de bilir." diyerek, yerine oturdu.

Hakim Talat Barış, Ağa'ya gülerek "Türkçe öğrenmeni ve tüm ailene öğretmeni senden rica ediyorum." dedi.

Bizim ticaret simgemiz averya kantar

Averya kantarın ailemizde 70 yıllık hatırası vardır. Ticarete başladığımız ilk yıl müessesemize simge olarak averya kantarı seçtik.

"Tartımız her zaman düzgün olmalıdır, her işimiz kantardaki dürüstlük simgesi gibi hassas olmalıdır." diyen babam, her zaman bize, "Dürüstlükten ayrılmayın." öğütünde bulunurdu.

Bu tarihî kantarı, dürüstlüğümüzün simgesi olarak saklıyorum. Bunun yanında, babamdan yadigâr olarak kalan el kantarını ve 70 yıllık daktiloyu da saklıyorum. Bunlar bana, eski günlerdeki ticaret yaşantımızı hatırlatıyor.

Ekonomik krizleri yenmek, insanların elindedir. Moral bozmadan çalışmak, çalışmak

Ben çok krizler gördüm. Ülkemiz, bugün içinde bulunduğu krizin üstesinden, ancak çok çalışmak ve üretmekle gelecektir.

Ülkemiz, pek çok ekonomik kriz geçirdi. Bunlardan en önemlileri 1991, 1995 ve 1999 krizleridir. Maalesef, Türkiye'deki ekonomik yapı, eskiden beri 'ayarsız' gelmiş, ve hâlen böyle devam etmektedir.

Derin ekonomik krizler karşısında ayakta kalmak çok zordur. Ancak, insanlar azimle çalıştığı zaman, bütün krizleri yenebilir. 1999 yılında deprem krizinde "Krizi bırak, ihracata bak. Krizi bırak, üretime bak!" anlayışı ile hareket ettim. Böylelikle, 4 şirketim de krizden fazla etkilenmedi.

Ekonomik krizleri sarsılmadan atlatan şirket sayısı çok azdır. Şirketler, üretimi aksatmadıkları sürece, bütün zorlukları aşarlar.

Babamın yanında ticarete 6 yaşında başlamıştım. 1940-1945 yıllarında babam bölgemizin gaz, şeker, Tekel ve Sümerbank mamullerinin bayii idi.

Savaş döneminde ülkemizde en büyük sıkıntı, gaz, un ve şekerde olmuştur. Kısaca, vesika ile dağıtım yapılan dönemden bahsediyorum. Gaz dağıtımı yaparken 250 gramlık gazı bir kişiye vesika ile; bir teneke gazı 50 hanelik bir köye bir ay için vesika ile dağıtırdık. Gaz için hiç kimseye iltimas etmedik. Bu olaylar 2. Dünya Savaşı sırasında olmuştur. Günümüzde her türlü imkan var. Günümüzün krizleri, savaş dönemlerindeki krizlerin yanında bolluk dönemleri gibidir.

Babamdan izinsiz, arkadaşlarımla boş vakit geçirdiğim için aldığım ceza sonucu, ekonomik yönden ilk ticari başarıım

15 yaşındayken bir gün, babamdan izinsiz dükkanımızdan ayrılmıştım. Dere kenarında, arkadaşlarımla beraber piknik yaptık. Piknikten döndüğümde babamın yüzü asılmıştı. Babam, çok disiplinli bir kişiydi. İnsanların yaşını değil, beynini ölçerdi. "Oyun oynamayı ve istirahatınızı işinizin içinde yapın!" diyerek, beni uyardı. Bize, çocuk veya genç gözüyle değil; büyük insan gözüyle bakardı. Bu nedenle, piknikten geç vakit döndüğümde ben de babamın az çok kızacağını tahmin etmiştim. Babama gözükmemeye çalıştım. Fakat babam, anneme talimat vermiş. "5 gün, inşaatta el arabası ile tuğla taşıyacak." demiş. Ben de, talimata uyarak, inşaatımızda diğer işçilerle birlikte çalışmaya başladım. Bedenen çalışmanın çok zor olduğunu gördüm. Cezanın üçüncü gününde, annemle pazarlığa oturdum. "Bu cezanın bir kısmını babam bana müsaade etsin. Kendisine, 50 günlük yevmiye bedeli kadar para kazanacağımı ispat edeceğim" dedim. "Babama, bedenimin yerine, beynimle para kazanacağımı bildir" dedim. Annem, babama benim bu önerimi söylemiş. Babam cevap olarak, "Demek ki ona vermiş olduğum ceza yerini bulmuş." demiş. Sonra da, "Deneysel bakalım, beynini ticari yönden nasıl çalıştıracak? Bir görelim bakalım... 50 yevmiyelik değil, 25 yevmiyelik alışveriş yapsın, kazansın, ondan sonra tekrar durumunu değerlendireceğim" demiş.

Bu haberi annemden alınca çok sevinmiştim.

Zaten ticarete ve para kazanmaya karşı zaafım vardı. O tarihte de, bakliyat ticaretinin tam mevsimi idi. Babam da büyük çapta bu uğraşın içindeyken, ben gidip, bakliyat tüccarı Maraşlı Mehmet Kocabaş'ı buldum. O da Doğanşehir'den fasulye alıp, İzmir'e gönderiyordu.

"Sana, 10 ton fasulye satacağım Mehmet Amca" diyerek, bir tek lifte buldum. Tüccar Mehmet Amca bana, "Baban senin böyle serbest

çalışmana müsaade ediyor mu?" diye sordu. Ben de, "Evet ediyor" diye mukabelede buldum. Mehmet Amca bunun üzerine, "90 kuruşa fasulye bulabilirsen, senden 95 kuruşa alır, böylelikle sana bunun için 500 lira kâr verebilirim" dedi. Ben de kabul ettim ve aynı gün Erkenek köyünden aldığım 10 ton fasulyeyi, Mehmet Amca'ya teslim ettim. Tüccar Mehmet Kocabaş, kaliteli fasulyeler verdiğim için bana ayrıca teşekkür etti.

Bu ticaretten kazandığım 500 lirayı anneme teslim ettim. Bu para, 1950 yılı piyasa ortalamalarına göre 50 yevmiyeye denk geliyordu. Babam, bu ticaretim sonucunda bana, "Sen ilerde çok iyi bir Tüccar olacaksın. Bedeninin yerine, beynini çok iyi çalıştırdın" diyerek, beni tebrik etti. Ben de böylelikle ilk defa ticari başarıımı, babama kanıtlamış oldum.

Bu hatıramı, gençlere örnek olması nedeniyle yazdım. Beyninizi çalıştırırsanız, başaramayacağınız hiçbir iş yoktur.

Ticari hayatımda ben de böylelikle babamı örnek almış oldum. Bu başarıyı benden sonrakilere bir anı olarak bırakmak istedim.

Cemiyet hayatım

"İnsan, çevresine yönelidikçe değer kazanır."

İnsanları, toplum hayatını ve paylaşmayı çok seviyorum. Babam derdi ki: "İnsanlar toplumda büyür, toplumda küçülürler. İnsanın zenginliği, toplumun sevgisi ile ölçülmelidir." Ben ise, bu sözlere riayet ederek, kendim mutlu isem, toplum da mutlu olsun, isterim. Eğer toplum mutlu değilse, ben de mutlu olamam.

Malatya-Elazığ ekonomik rekabeti

1988 yılında, Fatih Belediye Başkanı Yetkin Gündüz'ü ziyarete gitmiştim. İmar meselem vardı. Randevum saat 11.00'de idi. Belediyeye gittiğimde başkanın odasının kapısı açıktı ve içeride kalabalık bir grup vardı. İçeri girmeden, geri çekildim. Başkan, beni gördü ve içeriye davet etti. Benimle ilgilenerek, oturmam içinde yanındaki koltuğu işaret etti. Başkanın misafirleri hemşehrileri olan Elazığlı iş adamlarıydı. Bu kişiler, bütün hizmetlerin Malatya'ya yapıldığını belirterek, Elazığ'daki bölge müdürlüklerinin Malatya'ya verilmesinden şikayetçi olduklarını söylüyorlardı. Başkan Yetkin Gündüz, misafirlerinin konuyla ilgili şikayetlerini Başbakan Turgut Özal'a iletceğini söyledi.

Sayın Gündüz konuşmasının devamında, Turgut Özal'ın o gün akşam, saat 20.00'de orduevinde olacağını ve kendisinden randevu alıp, görüşmeye çalışacağını söyledi. Başkan Gündüz, hemşehrilerinin iletmiş olduğu hususa sıcak bakmadığı halde, taleplerini Turgut Özal'a iletceğini söyleyerek, "Başbakanımıza bu konuyu anlatacağım. Ama, bir gerçek var

ki; siz Elazığlı hemşehrilerim yıllardan beri devlet dairelerinde çalışmak istediniz. Ticaretle hiç ilgilenmediniz. Bazılarınız okudu. Okumayanlar ise şoförlük, hademelik ve diğer hizmet işlerinde çalıştılar. Malatyalılar ise, tüccar ve iş adamı olarak çok iyi yerlere geldiler. İstanbul'da Malatyalı birçok işadamı var. İşte bir tanesi de şu an yanımda oturan Muammer Şahin'dir. Kendisi, aynı zamanda İstanbul İhracatçılar Birliği'nin başkanıdır" dedi. Heyetteki herkes, dönüp bana baktı ve "Bir yanlımız olduysa özür dileriz" dediler. Ben de kendilerine, "Hayır... Elbette Elazığ'ın menfaatlerini koruyacaksınız. Devlete bürokrat yetiştirirken, ticarete ve üretime de bakınız. İyi ki Malatyalılar böyle olmadı. Yoksa biz de, sizin durumunuza düşerdik" dedim. Daha sonra, heyettekilerle sarıldık ve bunun bir yarışma olduğunu birbirimize ifade ettik.

Kurucusu olduğum İstanbul'daki Doğanşehirli Derneği

1987 yılında, Doğanşehirli hemşehrilerimin desteğiyle, İstanbul'da Doğanşehir Kalkınma ve Yaşatma Derneği'ni kurduk. Hemşehrilerim derneğin ilk başkanı olarak beni seçtiler.

16 yıldan beri, sosyal yönden bütün hemşehrilerimle beraber, yöresel dernekçiliğe de katkımız olmuştur. Ben, bu durumdan her zaman memnuniyet duymuşumdur. 1996 yılında İstanbul'da benim öncülüğümde derneğimize Şirinevler'de bir bina aldık.

Derneğimizde kültürel ve sosyal meselelerimizi görüşmekte; hemşehrilerimizle beraber olmak üzere geceler düzenlenmektedir. Derneğin yönetim kurulundaki arkadaşlar, gerçekten de çok başarılı çalışmalar ortaya koymaktadır. Onları kutluyorum.

2003 yılında geleneksel hemşehrilik dayanışma gecesinde, eğlenceli bir gece geçirirken, derneğin yönetim kurulu başkanı Hamdi Doğan, misafirlerden Malatya Milletvekili Mevlüt Aslanoğlu'nun teşvikleri ile, Doğanşehir'in Karaterzi köyüne 8 derslikli bir ilkokul yapılmasını benden rica etti.

Ben de okulun yapımını kabul ettim. Ve okulu kısa bir sürede milli eğitime tamamlanmak üzere teslim ettim.

Sivil toplum örgütlerinin teşvikleri ile eğitime katkımdan dolayı kendimi mutlu hissediyorum.

Oğlum Enver'in siyaset hayatına ilk adımı

Oğlum Enver de, politikaya karşı benim gibi heyecanlıydı. Enver Şahin, bir dönem Eminönü Belediye Başkanlığı seçimlerine katılmak için dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz'la ve eşiyle görüştü. Oğlum, Yılmaz'la Conrad Oteli'nde sık sık beraber oldu, değerlendirmelerde bulundu ve

seçim çalışmalarına başladı. Eminönü Belediye Başkanlığı için ANAP'tan başka adaylar da vardı. Fakat, oğlum Enver Şahin'in adaylığı kesindi.

Posterler ve diğer afişler hazırlandı. İlçe Seçim Kuruluna belediye başkan adaylarının isimlerinin bildirileceği güne bir gün kala Mesut Yılmaz, beni aradı ve Conrad Oteli'ne çağırdı. Arkadaşlarımdan Şaban Taçyıldız, Mustafa Başdemir ve Çetin Palancı ile birlikte Başbakan Mesut Yılmaz'la görüşmeye gittik. Ben, hemen bir problem olduğunu anladım.

Mesut Bey bana şöyle dedi: "Enver Bey' i adaylıktan çekeceğim. Onun yerine Dr. Ahmet Çetinsaya'yı aday göstereceğim. Enver Bey'i de ilk genel seçimlerde milletvekili olarak değerlendireceğim. Gerekirse bakanlık vereceğim." dedi. Başbakan verdiği sözü tutmamıştı. Münakaşa ettik, üzüldüğüm için infialde bulundum. Mesut Bey, "Sinirlenmeyiniz, bir de Enver Bey'in fikrini alalım" dedi.

O anda, otele Oğlum Enver geldi. Ona da durum açıklandı. Mesut Bey'e, "Sayın Başkanım, ben sizin yanınızdayım, takdir sizindir." dedi. Benim artık bundan sonra yapabileceğim bir şey yoktu. Mesut Yılmaz, daha sonra Metin Emiroğlu vasıtasıyla bizi aradı: "Enver Şahin, ANAP'tan İstanbul milletvekilliği için adaylığını koysun." dedi. Fakat oğlum Enver o sırada Beltaş Şirketi'ni kurmuştu, şirketten ayrılmadı ve adaylıktan feragatte bulundu.

Bizde enflasyon artışı, nüfus artışından kaynaklanmaktadır. Enflasyonla mücadelede caydırıcı önerilerim

İstanbul Ticaret Odası'nda 25 yıldır, meclis üyeliği ve komite başkanlığı yapıyorum. Bana göre, ülkemizdeki enflasyonu körükleyen en önemli etken, nüfus planlamasının eksik uygulanmasıdır. Bizde enflasyon artışı, nüfus artışından kaynaklanmaktadır. Nüfus planlaması tedbirlerinin yanında, benim kanaatimce, iki çocuktan fazla çocuğa sahip olan ailelere, tüketim ve yıpranma vergisi adı altında, caydırıcı ekonomik ve sosyal yaptırımlar uygulanmalıdır.

Çünkü, enflasyonu artıran sebeplerin başında kontrolsüz nüfus artışı gelir. Avrupa ülkelerinde enflasyonun düşüklüğü, nüfusun standart olduğundan kaynaklanmaktadır. Bu konuyu, kimse gündeme getirmemektedir. Bundan dolayı da, gidişatımıza bakıp bakıp, aşırı derecede üzülmemekteyim.

Bir örnek vermek gerekirse... 1937-1942 yılları arasında vatandaşlardan iki yüz elli kuruş yol vergisi alınırdı. Bir gün babamın dükkanında otururken, yanıma bir hemşehrime geldi "Vaiz Amca, ver elini öpeyim. Ben, yol parasından kurtuldum." dedi. Babam da "Neden?" diye sordu. Hemşehrime, beşinci çocuğunun dünyaya geldiğini, bundan dolayı da yol parası ödemeyeceğini, jandarmayla yol çalışmasına gitmeyeceğini söyledi.

O gün için, ülkemizin nüfus artışına ihtiyacı vardı. Bugün ise nüfusu ortalama bir değerde tutmayı başarsak bile, fert başına düşen millî gelirimiz 2 bin, 3 bin dolarları bir türlü aşmamaktadır.

Hemşehrilerimin sevgi gösterisi

Polat Barajı'nın suladığı bölgeler Polat, Fındık, Mızgı, Topraktepe ve kısmen de Harapşehir köyleridir. Bu köyler, barajın sularından son derece fayda görmüştür. Hemşehrilerimiz, Malatya'ya gittiğimde, bana minnet ve şükranlarını bildirir ve dualar ederler.

Doğanşehir-Polat karayolu üzerinde 500 dönüm arazisi bulunan Abdurrahman Doğan, her yıl kayısı döneminde, "Bütün bahçelerimizi Muammer Şahin'e borçluyuz" diyerek, minnetini dile getirir. Bir tesadüftür ki, büyük çiftçi ve üretici Abdurrahman Doğan, babamın çok sevdiği çiftçi merhum Abdurrahman Doğan'ın damadıdır.

Babam İstanbul'a gelirken cebinde 50 yıldır taşıdığı şimendiferli cep saatini çok sevdiği Abdurrahman Doğan'a hediye etmiştir. Bu anımı da aktarmadan geçemeyeceğim.

İstanbul Ticaret Odası'ndaki hizmetlerim

27 yıldan beri İstanbul Ticaret Odası'nın meclis üyeliğini yapmaktayım. İTO'nun Hububat Bakliyat Yağlı Tohumlar Komite Başkanıyım. Ayrıca, Odalar Birliği delegeliğini yürütmekteyim. İTO'da birçok çalışmamız oldu. 1978-80 yıllarında, dönemin İTO başkanı Nuh Kuşçulu ile birlikte İstanbul'a kalıcı hizmetlerimiz oldu. Hazine ve Emlak Bankası'na ait, Yeşilköy'deki 500 dönümlük araziye, fuar arsası olarak, İTO'ya kazandırdık.

Diğer oda başkanlarından rahmetli Niyazi Adıgüzel'in de kısa süreli hizmet döneminde başarılı çalışmaları olmuştur. İTO'nun müteakip dönem başkanlarından Sayın Yalım Erez, Atalay Şahinoğlu ve Mehmet Yıldırım ile birlikte el ele vererek, Yeşilköy'deki fuar alanını büyük bir kompleks halinde CNR Fuar Merkezi ismiyle ülkemize kazandırdık.

Şu anki İTO Başkanımız Sayın Mehmet Yıldırım, İTO'ya evladiyelik eserler kazandırmış, büyük hizmetlerde bulunmuştur. Sn. Yıldırım'ın eğitime verdiği önemi halkımız takdirle karşılamaktadır. Başkanımız, İstanbul'a ve İTO'ya yakışır bir üniversite ve birçok ticaret meslek lisesi kazandırmış; turizm ve şehircilik konusunda da kamuya yardımcı olmuştur. Mehmet Yıldırım Bey'in ismi, FORMULA-1 yarışları sayesinde İstanbul tarihine altın harflerle yazılmıştır. Kendisi ile ne kadar iftihar etsek azdır.

İstanbul İhracatçılar Birliği'ndeki hizmetlerim

İstanbul İhracatçılar Birliği'ndeki hizmetlerim 1976 yılında başladı. O dönemde hemşehrim Turgut Özal Başbakanlık Müsteşarı idi.

İstanbul İhracatçı Birlikleri'ndeki faaliyetlerime gelince. İİB'deki çalışmalarımızla birlikte ülkemize döviz kazandırmak ve ürünlerimizi tüm dünyaya yaymak için koordineli bir şekilde uzun yıllar çalıştık. Ülkemize büyük döviz girdileri kazandırdık.

O dönemde bürokrasinin zirve noktasında bulunan Turgut Özal'la birlikte pek çok önemli hizmete imza attık. Mersin'in serbest bölge olmasında da, Sayın Özal ile özverili çalışmalarım olmuştur.

İİB'de 2000 yılına kadar hizmetlerim devam etti. 2000 yılında, İBB'ye son bir hizmet olarak, yakın zaman önce Çobançeşme' de inşa edilen kompleksin ihalesine ve yapımına imza attım.

Genel Sekreterimiz Oğuz Gorbon ve yardımcıları İBB'deki Başkanlık dönemlerimde bana çok destek oldular. Söz konusu kompleksin yerinin hazineden alınıp, ihale sürecine kadar getirilmesinde İBB'ye büyük emekleri geçmiştir.

İBB'nin genel sekreter yardımcılarına ve bütün personeline, bir kez daha, buradan teşekkür etmek istiyorum. İstanbul İhracatçılar Birliği'nden 2000 yılında ayrılmama rağmen, yönetimdeki arkadaşlarım, onur başkanları olarak bana büyük saygı gösterirler ve her zaman beni aralarında görmek isterler.

Malatya Valisi Kutlu Aktaş'ın Malatya Beyler Deresi'ne köprü projesi

1986 yılında, Başbakan Turgut Özal, Malatya'da Valisi Kutlu Aktaş'ı makamında ziyaret etmişti. Vali konağının önünde büyük bir halk kitlesi toplanmıştı. Ziyaret esnasında, vilayetin sorunları görüşülürken Vali Aktaş, Turgut Özal'a, "Sayın Başbakanım. Benim, Beyler deresi için bir köprü projem var. Gerek trafiği azaltmak ve de gerekse kazaları önlemek açısından, bu köprüye ihtiyaç duyulmaktadır. Köprü'nün finansmanı da İl Özel İdaresi tarafından karşılanacaktır." dedi.

Turgut Özal da, çalışmaları için Aktaş'a teşekkür etti. Kendisinin de böyle bir projeyi düşündüğünü ve bunu bir ihtiyaç olarak gördüğünü söyledi. Ziyarete hazır bulunan Semra Hanım ise, Malatya'nın değişik alanlarda yatırımlara ihtiyaç duyduğunu, köprü'nün şimdilik lüks olacağını belirterek, bu projenin ileriki dönemlerde gündeme alınmasını teklif etti. Semra Özal'ın bu teklifi kabul gördü. Böylelikle, Beyler deresine köprü projesi hayat geçirilemedi. Vali Aktaş'la ne zaman karşılaşsak, her sohbetimizde bu projeyi yapamamamın üzüntüsü içinde olduğunu ifade eder.

Malatya kayısının ihracatı konusunda Turgut Özal'la sohbetimiz

1987 yılında, Malatya Valisi Saffet Arıkan Bedük'ün odasında, Başbakan Turgut Özal, Yusuf Özal ve birçok kayısı üreticisi ile birlikte, Malatya kayısının üretimi ve pazarlanması üzerine görüşmelerde bulunduk.

Bu konuda herkes söz aldı. Meyve suyu üretimi için entegre tesislerin kurulması konusunda görüşler beyan edildi.

Sayın Özal, bana dönerek, "İhracatçı Birlikleri Başkanı olarak sen, ne düşünüyorsun?" dedi. Ben de, Malatya'da kayısı üretiminde aşırı derecede üretim enflasyonu bulunduğunu belirterek, pazar payının artırılması gerektiğinin altını çizerek, sözlerime şöyle devam ettim: "Kayısı üretimi yerine, alternatif meyveler yetiştirmeliyiz. Alternatif meyveler olarak da kiraz, ceviz, elma, vişne, Deveci armudu gibi iklime müsait olan meyve türlerini yetiştirmeliyiz. Bu arada, entegre tesisler de kurarak, buradan seri bir şekilde üretilecek mamulleri Uzakdoğu'ya satabiliriz."

Sayın Özal bana hak vererek, değişik meyve türleri ile üreticiyi korumak ve pazar payını artırmak yönündeki önerilerimi çok yararlı bulduğunu belirtti.

Şu andaki durum farklı değil... Malatya'da meyve üreticiliğiyle ilgili olarak 12 yıl önceki görüşlerimiz neyse, şimdi de bu görüşlerimde hiçbir değişiklik olmamıştır. Malatya'da yılda 150 bin ton kuru kayısı üretiliyor. Bunun 90 bin tonu dış pazarlara arz ediliyor. Ülkemiz, kayısı üretiminden 200 milyon dolara yakın bir ihracat geliri kazanıyor.

Her yıl, mevsim şartlarından dolayı kayısı üreticilerimiz mağdur olmaktadır. Nitekim, geçtiğimiz Nisan ayında da don felaketi nedeniyle kayısı ihracatımızdan 150 milyon dolarlık bir kaybımız söz konusu olmuştur.

Peki, Malatyalı kayısı üreticileri olumsuz kış şartlarından kayısı ağaçlarını nasıl koruyacak? Bu sorunun cevabını Avrupalı meyve üreticileri yıllar önce sera sisteminde bulmuşlardır. Malatyalı kayısı üreticilerimizin de sera sistemine geçmelerinin zamanı gelmiş ve geçmek üzeredir.

Malatya kayısı kanseri yendi

2000 yılında Kuzey Avrupa ülkelerinden Norveç'e bir gemi seyahatinde bulunmuştuk. Eşimle birlikte yola çıktığımız bu seyahatimizde İstanbul Doğan Hastanesi sahiplerinden Dr. Doğan Birgül, eşi İsmet Birgül ve kızı Refika Birgül ile birlikteydik. Doğan Bey, aile doktorumuz olup, mesleğinde başarılı, iyi bir sağlık işletmecisidir. Sosyal hizmetleriyle de tanınan Doğan Bey, Nevşehirli Vakfı'nın başkanıdır.

Gemi yolculuğunda pek çok değerli insanla tanıştım. Bunlardan biri de, 1970 yılından beri ABD'de yaşayan, İstanbullu Perihan Hanım'dır.

Her seyahatimde yanımda mutlaka kayısı bulundururum. Norveç seyahatimde de çevremdekilere kayısı ikramında bulundum. Perihan Hanım kayısıları çok beğendiğini belirterek kayısıyla ilgili bir hatırasını şöyle nakletti:

"İlk eşim Türk'tü. Bundan 15 yıl önce, İsviçre'de kanser tedavisi görmekteydi. Hastanedeki doktorlar, kocama alternatif tedavi olarak, kayısı yemesini önerdiler. Kayısıyı İsviçre'deki eczanelerde buldum. Ambalajı açtığımda 'Turkey Kay-Kur' isimli bir marka gördüm. O anda Türk olmakla, bir kez daha gurur duydum. Bir ay içinde birkaç paket daha aldım. Eşim bunları yedikçe kuvvetleniyor, eski gücüne, sağlığına kavuşuyordu.

Doktor, eşimin iki ay içinde kanseri %90 yendiğini, bunu da kayısıya borçlu olduğunu ifade etti. Hastanenin Başhekiminden kayısının, birçok hastalığa şifa olan ve kanseri önleyen bir madde içerdiğini duydum. Siz de Malatyalılar olarak, kayısıyı pazarlarken tüketicilere, kayısının faydalarını anlatınız."

Perihan Hanım, eşinin kayısı tedavisiyle kanseri yendiğini, fakat iyileştikten 5 yıl sonra trafik kazasında hayatını yitirdiğini söyledi.

İstanbul doğumlu Perihan Hanım'dan, İsviçre'deki doktorun ismini ve çalıştığı hastanenin adresini aldım.

Seyahat dönüşümde, kayısının insan sağlığına faydalarıyla ilgili araştırmalar yaptım. Çok çarpıcı sonuçlara ulaştım. Elde ettiğim sonuçları bir rapor halinde Malatya Ticaret Odası'na ve Malatya valiliğine faksyla bildirdim.

Maalesef, bugüne kadar İsviçre'deki hastanenin kayısıyla ilgili yaptığı çalışmaları hiçbir yerde göremedim.

ABD'deki tedavisi esnasında Özal da kayıdan şifa bulmuştu.

Turgut Özal, Amerika'da kalp ve prostat ameliyatı olmuştu. Doktorları nekahet döneminde kendisine kayısı ve kayısı kompostosu önerdiler. Semra Hanım, ABD'den beni arayıp, kayısı göndermemi istedi. Ben de arkadaşım olan, Malatya Pazarı'nın sahiplerinden Çetin Palancı vasıtasıyla, 500 paket en iyi kayıdan yaptırdım ve Amerika'ya gönderdim.

Turgut Özal, Amerika dönüşünde "Sağlığımı önce Allah'a, sonra da kayısıya borçluyum. Gönderdiğin kayısıları yedim. Bir kısmını da doktorlarıma hediye ettim." dedi. Bu sözler, beni fazlasıyla mutlu etti. Özal,

Malatya Pazarı'nın sahibi Çetin Palancı'ya da ayrıca teşekkürlerini ifade etti. ABD'ye gönderdiğim kayısı paketlerinin üzerinde "Turkey-Malatya Pazarı" ibareleri mevcuttu. Malatya Pazarı böylelikle ABD'de reklamını yapmış oldu.

Özal son olarak, Çetin Palancı'ya "Dilerim ülkemize ve Malatya Pazarı'na ekonomik yarar sağlarsın." dedi.

Bu tarihten sonra, başarılı iş adamı Çetin Bey beni ne zaman görse, ABD'den gelen kayısı talepleri için teşekkür eder. Okuyucularına kayısının yararlarını böylelikle duyurmuş oluyorum.

Malatya'nın plakasının 44 olmasının esprisi

Malatya'nın trafik plaka numarasının niçin 44 olduğunu hemşehrilerimiz birbirilerine sorarlar.

Televizyon yapımcısı hemşehrimiz Ünal Küpeli'nin bu konuyla ilgili değerlendirmesi şöyledir: "Malatyalılar 4-4'lük insanlar olduğu için, Malatya'ya 44 plakası verilmiştir."

Örnek bir yardımlaşma

1951-1952 yıllarında babamın yüklü bir ödemesi vardı. Acilen, 1000 liraya ihtiyacı bulunuyordu. O tarihlerde 1000 lira çok kıymetliydi, temini zordu. 'Ha' deyince, 1000 lira bulmak kolay değildi.

Babam, beni, çok sevdiği Sürgülü İdris Korkmaz Amcaya gönderdi. "15 günlüğüne bana 1000 lira versin, al gel!" dedi. İdris Amca son derece dürüst ve gayretli bir tüccardı. Ayrıca, otobüs işletmeciliği de yapıyordu.

Ben, babamın talebini kendisine iletince, -üzülerek- o anda bu parayı temin edemeyeceğini söyledi. Ben, İdris Amca'nın bu parayı bulabilecek güçte bir adam olduğu ve beni boş çevirmeyeceği inancındaydım. Bu nedenle ısrar ettim. "Sen istersen, bu parayı bulabilirsin." dedim.

İdris Amca, "Muammer, haklısın. Ben, ticari durumumu babana borçluyum. Dur bakalım, bir çaresini bulacağız." dedi. Bir tüccardan, vereşiye olarak 8 çuval şeker aldı. Bunları, bir başka tüccara peşin satarak 1000 lirayı temin edip, bana verdi. Böylelikle, ben hem boş dönmemiş oldum, hem de babamın işi görüldü.

Ben de, İdris Amca'nın bu örnek yardımını, okuyucularına hayat dersi olur, düşüncesiyle aktardım. Çünkü hayat paylaşmakla, yardımlaşmakla güzellik kazanır. Yardımlaşmak, fedakarlık isteyen bir konudur.

Yağ tenekesindeki kum

1950'li yıllarda Malatya'da 75 yatak kapasiteli, Gaziantep Otelı isminde bir otelimiz vardı. Bu otelde çalışır, zaman zaman da gece nöbetlerine kalırdım.

Otelde nöbetçi olduğum bir gece, otele gelen iki müşteri, 15 kişilik yer ayırmamı istediler. Ellerinde bir teneke yağ vardı. Yağ tenekesini emanete almamı talep ederek, Malatya'ya trenle geldiklerini, 50 teneke daha yağlarının olduğunu ve tenekelerin navlun ücretini de ödeyemediklerini ifade ettiler. Bu iki şahıs, benden bir de 20 lira da borç istedi. Önce, tereddüt ettim. Sonra, otel ücreti olarak nasıl olsa 15 müşteriden 2'şer liradan 30 lira alacağım, diye düşündüm. Müşteriyi kaçırmamak için de 20 lira almak üzere anneme gittim. Çünkü, kasa annemdeydi. Anneme, bir teneke yağı rehin aldığımı söyleyerek, 20 lirayı alıp, bu kişilere verdim. Bu iki şahıs, parayı alarak, navlun ücretini ödemeye gitti.

Gece, geç vakitlere kadar bekledim. Saat 12 olmasına rağmen, bu insanlar gelmedi ve 15 yatağımız da böylece boş kaldı. Ben de, bir teneke yağın tutarı, nasıl olsa 30 lira eder diyerek, kendimi teselli etmeye çalıştım. Hatta, elime fazladan 10 lira kalacak diye kendimi teselli ettim.

Ertesi sabah, tenekeyi açıp, yağı satacağım zaman gördüklerime şaşırıp, kaldım. Yağ da, teneke de sahteymiş. Adamlar, tenekenin üst kısmını bir kilo kadar yağ ile örtmüşler, tenekenin bakiyesini de kumla doldürmüşler. Dolandırıldığımı anlayınca çok üzüldüm. Babamdan, bu olay ile ilgili çok büyük tenkit aldım. "Bu sana ders olsun" dedi. Emniyete şikayete gittiğimizde, bu kişilerin birçok yerde, aynı şekilde dolandırıcılık yaptıklarını öğrendik.

Yanılsmanın iyi bir tarafı da vardır. Bu gibi hadiseler, bizim hayatı ve insanları tanımamıza yardım eder. Bu olay da, bana bir yerde insanları tanıma hususunda, bir hayat tecrübesi olmuştur.

Otelimizde ekonomik nedenlerle yataklarımızı müşterilere vererek, babamla birlikte hasır yataкта yatmamız

1955 yılında Malatya'daki Gaziantep otelimizde nöbetçi olduğum bir gecede bütün yataklarımızı satmıştım. Ağustos ayında bulunduğumuz

için, teraslara da 20 adet hasır yatak hazırlatmıştık. Hasır yatakların geceliği 150 kuruş; odalarımızın fiyatı ise 3 lira idi.

Gece saat 23.00'de çok kıymetli iki müşterimiz geldi. Onlara yerimizin kalmadığını söyledim. Lakin, ısrar ederek, "Bizi başka yere gönderme. Eğer başka otele gönderirsen, bir daha sizin otelinize gelmeyiz" dediler. Ben de, eski müşterilerimizi kaybetmemek için, babamla birlikte kaldığımız iki yataklı odayı o gece onlara kiralamak durumunda kaldım. Böylelikle ilave olarak 6 liralık bir kazancımız daha oldu. Ertesi gün ödemelerimiz vardı, ödememize katkısı olur, diye düşündüm. Babam, yatsı namazından geldiğinde doğruca odasına gitti ve hemen, hışımla yanıma geldi. Bana, "Odamızda müşteriler var. Neden yataklarımızı sattın?" dedi. Ben de, babamın sinirlerini yatıştırmak için, "Hayır, satmadım. Belki adamlar, yanlışlıkla yatmış olabilirler" dedim. Babam bana, "Peki oğlum, biz nerede yatacağız şimdi? Hasırlı yataklar da bitmiş, bize yer kalmamış" dedi.

Daha önceden, hasırlı yatakları hazırlamıştım. "Balkonda iki hasırlı yatak daha var, orada yatarız baba" dedim.

Babam, geçmişte ambarının yanmasından dolayı, büyük bir ekonomik sıkıntı çekmişti. Hasırlı yataklara yattığımızda, duygulandı, bana sarılarak ağladı ve "Oğlum Muammer. İnaniyorum ki, bizi, eski varlıklı halimize yeniden sen getireceksin" dedi ve beni takdir etmekle birlikte, "Ne olursa olsun, bir daha böyle hareket etme, kendini de düşünmelisin!" şeklinde bir uyarıda bulundu. Bu, husus da benim için ayrı bir hayat tecrübesi olmuştur.

Müşteri kapma yarışı

Prof. Dr. Mesut Parlak, benim 1956 yılından beri çocukluk arkadaşımdır. 1950-1955 yıllarında bizim Malatya'da Gaziantep otelimiz varken, Mesut Parlak'ın ailesinin de Derme oteli vardı.

Geceleri, her ikimiz de istasyon yolundaki, meşhur Asrî Fırın'ın önünde otellerimize müşteri çekmek için beklerdik. Daha çok, askerlik için Malatya'ya gelen askerler otellerimizde kalırdı.

Yine bir gece istasyonun önünde müşteri nöbetindeydik. Trenden inen bir asker elinden valizini alarak, otelimize doğru yola çıktık. Bu esnada, Mesut Parlak da yanımıza geldi ve asker elinden valizinden çekiştirmeye başladı. Ben, valizi Mesut'tan kurtarmaya çalışırken, o da valizi almak ve müşteriyi kapmak için, ani bir hamle ile bana yumruk atmak istedi. Fakat ben ona fırsat

vermedim. Sonuçta, valiz bende kulpu da Mesut'un elinde kaldı. Askeri teselli ederek, otelimize götürdüm ve valizini tamir ettirdim. Daha sonra, ikimiz de babalarımızdan izin alıp, bize mükafat olarak verdikleri paralarla sine-maya gittik.

Bu hadiseden sonra, müşterileri aramızda bölüştük... Bu şekilde, aramızdaki rekabeti, tatlı bir yarışa çevirdik.

Ayrıca, Malatya'ya posta arabası ile misafirler gelirdi. Onları, otellerimize götürmek için de müşteri kapma yarışı yapardık. Posta arabası, Uzun Ziya Amcanın idi. Ziya Amca, iş adamı Kadir Çağlayan ile Metin Kaya Çağlayan'ın babasıdır. Ziya Amca çok çalışkan ve dürüst bir mizaca sahipti. Malatya'ya gelecek kişileri bizlere önceden haber verirdi. Bizler de, Ziya Amcanın posta arabasına binerek, istasyona gider ve müşteri bulmaya çalışırdık.

Antalya Han Turizm Oteli'nin kuruluşu

Turgut Özal'la birlikte Türkiye'nin turizm gelirlerinde önemli bir artış oldu. Sanayici ve iş adamları mevcut işlerine ilave olarak, turizm bölgelerine yatırım yapmaya başladılar. Biz de 1986 yılında, Malatyalı hemşehrilerimizden oluşan 20 kişilik müteşebbis bir grupla birlikte Antalya'da Han Turizm Şirketi'ni kurarak, turizmciliğe ilk adımımızı attık. Şirkette öne çıkan isimlerden biri Şahin Zapçı idi. Ben, bu ortaklığa hemşehrime Ceyhan Şahin'in ısrarlı talebi üzerine girmiştik.

Antalya'da, şimdiki 1200 yataklı Turkuaz Oteli'nin bulunduğu 50 dönümlük arazinin tahsisinin gerçekleşmesi için Ankara'ya gittik ve gerekli işlemleri başlattık. Dönemin Turizm Bakanı Mükerrrem Taşçıoğlu, "Sayın Muammer Şahin, ortaklığınız hayırlı olsun. Gerekli incelemeler yapıldı. Yer tahsisinize onay çıktı. Arsayı, 49 yıllığına size tahsis ediyoruz. Bize olan yakınlığınızdan dolayı, size karşı olan vefa borcumuzu ve siyasi borcumuzu ödemiş olabiliyor muyuz?" dedi.

Sayın Bakan, benim partiye olan ilgimden ve yakınlığımdan dolayı bu arsayı bize tahsis ettiklerini ima etti. O tarihte, birçok turizmciye yer tahsis edilmekle birlikte, tahsis edilen yerler böyle tercihli bir yer değildi. Ben de, tahsis için Sayın Bakan'a teşekkür ettim.

Daha sonra, otelin kaba inşaatının bitimine doğru, şirketimizin yönetim kurulu başkanı Şahin Zapçı, yeniden sermaye artırımına gitti. Benimle birlikte sermaye artırımına katılmayan 16 ortağım, şirketin ortaklığından ayrılmış oldu. Şahin Zapçı, diğer üç ortağıyla birlikte kredi kullandı ve oteli bugünkü durumuna getirdi.

Ortaklıktan ayrılan bir arkadaşımız “Muammer Bey, biz kullanıldık. Sen, tamamen kullanıldın. Çünkü sen olmasaydın Turizm Bakanlığı’ndan bu arsa tahsisini almak mümkün olamayacaktı. Tahsiste, partideki ağırlığın son derece etkili oldu.” dedi. Ben de, bu arkadaşıma cevaben “Beni, ısrarlı bir şekilde ortaklığa almalarından şüphelenmiştim. Kendilerine hayırlı olsun! Bu eser, ülkemizin millî bir yatırımı olmuştur.” dedim.

Beni, daima otellerine davet ediyorlar. Kırıldığı için gitmiyorum. Kendilerine, turizm işletmeciliğinde başarılar dilerim!

Hemşehrilerimiz her zaman ferdi çalışmayı severler ve çok da başarılı olurlar. Malatyalılar kolektif bölüşmeye, kolektif kazanca karşı olduklarından, bu şirket ortaklığında da böyle bir sorunla karşılaştık. Netice itibarıyla, sermaye artırımını yapılmadan da otelimiz hayatiyetini sürdürebilirdi.

Doğanşehir Merkez Camii’nin temelinin atılması

1990 yılında, Doğanşehir’de bir deprem meydana geldi. Depremde Doğanşehir Merkez Camii büyük hasar görmüştü. Caminin yeniden yapılması gerekti. Cami inşaatı için bir dernek kuruldu. İnşaat işlerini dernek başkanı Yusuf Taştan, Kalfa Mehmet Usta, İmam Süleyman Arık, Mehmet Yıldırım, Fahri Yağcı ve Hüseyin Nayman yürütüyorlardı. Bu kişiler, beni arayarak, caminin temelinin atılabilmesi için gerekli olan 20 ton demiri göndermemi istediler. Onlara, bu kadar büyük bir caminin, 20 ton demirle bitmeyeceğini ve başka kaynakların bulunup bulunmadığını, sordum. “Allah kerimdir” dediler. İstedikleri demirleri gönderdim.

1991 genel seçimleri dolayısıyla Doğanşehir’e gitmiştim. Tesadüf bu ya, o sırada belediye, caminin temelinin atılacağını anons etti. İlçe Müftüsü, benim Doğanşehir’e geldiğimi öğrenmiş. Bulduğum yere bir zabıta memuru gelerek, beni temel atma merasimine davet etti.

Ben de, bu çağrıya uyarak, tören alanına gittim. O tarihte seçim çalışmaları nedeniyle törende bakanlardan Yusuf Özal ve kayınbiraderim Metin Emiroğlu ile birlikte birçok milletvekili de vardı. Caminin temeline ilk harcın atılması için, bakanlardan birini davet ederler, diye düşünüyordum. O esnada Müftü Efendi, temel atma ile ilgili bir konuşmasını yapıyordu. Konuşmasını bitirmeden önce “Bu caminin hamisi bulunan ve ilk temel demirlerini bağışlayan Muammer Şahin Bey ilk harcı koyacaktır. Bu vesileyle kendisini kürsüye davet ediyorum.” dedi. Ben de, bu davet karşısında hem sevindim, hem de büyük bir mesuliyet altına gireceğimi düşündüm. Bu esnada epey terledim. Konuşma için kürsüye geçtiğimde çok heyecanlıydım. “Hep birlikte, Doğanşehir Merkez Camii’nin temel atmasının sevincini

yaşıyoruz” cümlesiyle sözlerime başladım. Bu esnada camii nasıl bitireceğimizi düşünüyordum... Son olarak, “Cenab-ı Allah’ın desteği ve hayır sahiplerinin yardımlarıyla bu camii tamamlayacağız” diyerek, güzel duygular içerisinde konuşmamı tamamladım. Kurbanlar kesildi... Caminin temeline ilk harcı, bu duygular içerisinde attım. Böylelikle cami inşaatına başlanmış oldu.

Camimiz kaba inşaat halinde iken, Sultanahmet Camii’nin taban halıları değiştiriliyordu. Sultanahmet Camii’nin halılarını yaptırmak üzere Gaziantep’e giden iş adamı arkadaşlarımla aynı uçaktaydık. Doğanşehir Camii’nin yapımıyla ilgilendiğimi bildikleri için, sizin camiinin de halılarını Sultanahmet Camii’yle aynı desenden yaptırılabilir. Muammer Bey, hazırda paranız yoksa, 3 aylık çek ver. Biz, üretici firmaya çeki kabul ettiririz, dediler. Ben de kendi çeklerimi verdim. Böylelikle, cami tamamlanmadan 3 yıl önce halılarımızı yaptırarak, Doğanşehir’e getirdik. Cenab-ı Allah, bu halıların yaptırılmasını bana nasip etti.

Camimizin mihrabının çinilerini Kütahya’dan getirttim. Minberin ahşap işlerini de Kahramanmaraş’ta yaptırdım. Şahsî yardımlarının yanında, hali vakti müsait olan hemşehrilerim de cami inşaatına katkıda bulunmalarını temin ettim. Hemşehrilerimizden Ömer Topal ile görüşerek, annesinin ve babasının hayrına, caminin iki minaresini onun yapmasını temin ettim. .

İbadethanemizin kapı ve pencerelerini müteahhit hemşehrilerimizden Süleyman Özalp’e ve emniyet müdürü olan kardeşi Hüseyin Özalp’e yaptırttım. Caminin çatı kurşununu da kayınbiraderim Metin Emiroğlu vasıtasıyla Diyanet İşleri Başkanlığı’ndan temin ettik.

Camimize katkıları olan diğer hayır sahipleri: Taha Holding’ten Vahap Küçük ve oğulları, Tahsin Çolak, Ali Çolak, Mehmet Çolak, kardeşim Muzaffer Şahin, İzmir’den iş adamı Ahmet Doğan, İstanbul’da bulunan Doğanşehir Derneği’nin üyeleri ve Doğanşehir’de ismini hatırlayamadığım cami cemaati.

Camimize katkısı bulunan tüm hayır sahiplerine, o zamanki ilçe müftümüze, cami yaptırma derneğindeki yönetim kurulu üyelerimize, Doğanşehir Belediye Başkanı Şerif Yıldırım’a ve Kaymakam Haluk Nadir’e bir kez daha teşekkür ederim.

Cenab-ı Allah herkesin hayrını kabul etsin. Allah beni mahcup etmedi. Bundan dolayı huzurlu ve mutluym.

Çok şükür, 8 sene içinde hemşehrilerimizin katkılarıyla camimizi halkımızın ibadetine açtık.

Doğanşehir Merkez Camii, 3 kat üzerine inşa edilmiştir. 1200 cemaat kapasitesiyle bölgenin en büyük camiidir.

Davul-zurnanın okul isteği (28 Mayıs 2003)

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin bir toplantısı için Ankara'ya gitmiştim. Toplantı esnasında, kurucusu ve ilk başkanı olduğum Doğanşehirli Derneği'nden aradılar ve beni geleneksel Doğanşehirli gecesine davet ettiler. Toplantıdan izin alarak ayrıldım ve derneğimizin İstanbul Adela Otelindeki gecesine gittim. Geceye, Malatya milletvekillerinden Mevlüt Aslanoğlu da katılmıştı. Aslanoğlu ile uzun müddet sohbet ettik. Bu esnada davul-zurna, hareketli bir oyun havası çalmaya başladı. Hemşehrilerimle birlikte olmanın coşkusu içinde eğleniyorduk. Bir süre sonra Mevlüt Aslanoğlu, Malatya Eğitim Vakfı Başkanı Mustafa Başdemir ve Doğanşehirli Derneği Başkanı Hamdi Doğan kürsüye davet edildi. Mevlüt Aslanoğlu mikrofonu aldı, benim davul zurnaya karşı zaafımı bildiğinden, şöyle seslendi:

- "Muammer Ağabey, Muammer Ağabey, davul zurna, senden okul istiyor!"

Okul ve eğitim denilince hep yüreğim yanar.

Ben de bu coşkuyla, okul için 10 milyar liralık bir katkıda bulunacağımı ilan ettim. Bunun üzerine Mevlüt Aslanoğlu yeni bir anonsla:

- "Yetmez Muammer Ağabey, yetmez ."dedi.

Ben, bu esnada hemşehrilerimle halay başındaydım. Polatlı davul zurnacı, bana yaklaşır "Bu para yetmiyor. Okulun tamamını yaptırmazsan, davulu çalmam." dedi. O anda biraz daldım. Aklıma bilinen bir şiir geldi:

Orda, bir köy var uzakta...
O köy, bizim köyümüzdür...
Gitmesek de, kalmasak da...
O köy, bizim köyümüzdür...

Bu mısralar beni aldı ve bir yerlere götürdü! Memleketimde, okulsuz köylerdeki çocukların geleceklerini kurtarmanın tek yolu, onların okumasını sağlamaktır.

Çocuklar, bizim en değerli varlıklarımızdır. Onların kendi kendilerine yetmeleri ve ülkeye yararlı olarak yetişmeleri için okul açmak şarttır... Bu duygular, beni sarmalayıp, doğduğum Polat köyüne sekiz kilometre mesafedeki Karaterzi köyüne götürdü... Bu köyün halkı, ailelerimizin yüz yıl öncesinden kadim dostlarıdır. Çocukluğumda Karaterzi'nin yağını, peynirlerini yedim; sütlerini içtim. Buraya bir vefa borcum vardı... Köy halkının çocukları için yapılacak en büyük yatırım, okuldu. Bu düşünce ve duygularla; okulun yapımını üstlendim.

Bunun üzerine, okul yapımına beni teşvik eden Mevlüt Aslanoğlu, boynuma sarılarak, ağladı. Gözyaşlarıyla beni tebrik etti.. On dakika içinde, bir okul yapımı sözünün alınmasının sevinci içindeydi. Ben de, programımda olmamasına rağmen, böyle bir hizmet yapacağım için çok uygulandım. Gözyaşlarıma engel olamadım.

Karaterzi köyünden İbrahim ve Ergün Çatak kardeşlerinde okul yapımında bir miktar maddi katkıları oldu. Onlara da buradan teşekkür ediyorum.

Toplantının yapıldığı gecede, okul taahhüdünde bulunmamda Malatya Eğitim Vakfı başkanı Mustafa Başdemir'in ve Doğanşehirli Derneği'nin başkanı Hamdi Doğan, Cihat Yıldırım ve yönetim kurulu üyelerinden Hasan Erdem'in etkileri ve teşvikleri büyük olmuştur. Çünkü bu başış, Doğanşehirli Derneği'nin düzenlemiş olduğu geleneksel gecede yapıldı. Derneğin yönetim kurulunu bu vesileyle tebrik ediyorum.

Karaterzi İlköğretim Okulu'na emeği geçenler: Malatya Valisi Osman Derya Kadioğlu, Malatya İl Millî Eğitim Müdürü Hamza Göğüş, Doğanşehir Kaymakamı Avni Kula, Doğanşehir Belediye Başkanı Cengiz Özdemir, Polat Belediye Başkanı Mehmet Yoldaş, Doğanşehir İlçe Millî Eğitim Müdürü Ender Sümer, fedakâr ve başarılı Köy Muhtarı Mustafa Karakuş, Akçadağ Sulama Birliği Başkanı Mustafa Kolcu ve diğer köy halkı...

20 Temmuz 2003 Pazar günü Malatya'da, Malatya Valiliği ile bir protokol yaptım. Protokole istinaden, sekiz derslikli Vaizoğlu Muammer Şahin İlköğretim Okulu'nun temelini attık.

Temel atma töreninde iki bini aşkın insan vardı. Törende, eşim Adile Mezin Şahin, kardeşim Muzaffer Şahin ve eşi Asuman Şahin, Millî Eğitim Eski Bakanlarından Metin Emiroğlu, İTO Başkanı Mehmet Yıldırım, Yüksel Çengel, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Yardımcısı Ümit Özerol, Çalık Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Çalık, Dursun Şahin, Servet Özbey, Malatya Eğitim Vakfı Başkanı Mustafa Başdemir ve vakıf üyeleri,

Malatyaspor Başkanı Hikmet Tanrıverdi ile birlikte, İstanbul'dan ve Malatya'dan gelen çok sayıda üst düzey protokol erkanı da hazır bulundu.

Çalışkan müteahhidimiz İ. Hakan Tahtalı 3 ay içerisinde okulumu tamamlayarak, Malatya Valiliği kanalıyla Malatya Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim etti.

Vaizoğlu Muammer Şahin İlköğretim Okulu 2004-2005 öğretim yılında tamamlanarak eğitim-öğretme açılacaktır.

Okulumuzun temel atma törenine kutlama telgrafı gönderenler:

- Bakan-Abdullah Gül
- Bakan-Ali Coşkun
- Bakan-Abdülkadir Aksu
- İş Adamı-Rahmi Koç
- İş Adamı-Sakıp Sabancı
- İş Adamı-Aydın Doğan
- İstanbul Milli Eğitim Müdürü Ömer Balıbey
- İş Adamı-Adil Üstündağ

Kıyafetiniz, kişiliğinizi ele verir

İş ve sosyal hayatta, dostlukları ve arkadaşlıkları daim kılmak, zenginliklerden, paradan puldan daha da önemlidir. Hayatı değerli kılan, kıymetli dostların varlığıdır. Toplumun bir çok kesiminden pek çok arkadaşım oldu. Uzun yıllar ticaret yaptım. Ticaret ve sanat erbabıyla derin arkadaşlıklar kurdum. Üst düzey sanayici ve iş adamlarıyla, politikacılarla da ilişkilerim daima sıcak olmuştur. Ticaret hayatında edinmiş olduğum tecrübelerimi pek çok kişiyle olduğu gibi, iş ve siyaset dünyasının önemli simalarıyla da paylaştım, onlarla fikir alışverişinde bulundum.

İş hayatının içerisinde bulunanlar, giyim ve kuşamlarına azami derecede dikkat etmeli; çevresindekilere, yanında çalışanlara giyimiyle örnek olmalıdır. Kılık kıyafet bence bir költürdür. İyi giyinmek benim için moral kaynağı olup; aynı zamanda karşımdaki insana verdiğim önemin göstergesidir.

Çocukluğumdan beri giyimime özen gösterir; kıyafetlerimi büyük bir titizlikle seçerim. 15'li yaşındayken babamı ve büyük ağabeyim Hüseyin Şahin'i giyim-kuşam noktasında örnek alırdım. Ayrıca, Malatyalı iş adamlarından Cumali Mumcu'nun, Şahin Şahin'in ve sağdıcım Recai Saltoğlu'nun da kıyafet tarzlarını beğenirdim.

Harput Turizm'in sahibi, komşum Mehmet Özcan'ın giyimini ve sosyal yönlerini takdir ederim.

Malatya'dan 1950 yılından beri dostum olan sanayici-iş adamı Yalçın Koreş'in giyim tarzını çok beğenir ve takdir ederim. Yalçın Bey ile ailece dostluğumuz devam etmektedir.

Kıyafetlerimin seçimi konusunda eşim ve çocuklarımla da rolleri büyük olmuştur.

5) UNUTULMAZ ANILAR**a) İSMET PAŞA İLE GEÇMİŞE DAİR**

- İsmet Paşa ile Beyaz Tren'de ilk tanışmam
- ABD Başkanı Lyndon Johnson'un İsmet Paşa'ya rektörlük önerisi
- Prof. Dr. Turan Güneş'in gözü ile İsmet İnönü
- İsmet Paşa'nın Lozan Antlaşması'nı imzaladığı salonu ziyaretim
- Tarafsızlık örneği Başbakan İsmet Paşa
- İsmet Paşa'nın Malatyalıların eğitimine verdiği önem
- İsmet Paşa'nın makama saygısı
- Fanatik bir Malatyalı
- Boğaz köprüsü hayırdır, hayır
- Kasım Gülek ile çiftlik sohbeti

b) DEMİREL İLE ANILAR

- Demirel ile anılar
- 9. Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel ile Hindistan ve Malezya seyahatlerimiz

c) İŞ ADAMLARI İLE ANILAR

- Vehbi Koç ile tanışmamız
- Vehbi Koç'un anneme saygısı
- 1978 yılında, bugünkü hipermarket fikirlerimi uygulamaya geçiremediğim anılarım
- Rahmi Koç ile kadim dostluğumuz
- Yazlık komşum Aydın Doğan
- Sakıp Sabancı'nın bana, "aileniz geçmişte hangi işlerle meşguldü?" sorusu

a) İsmet Paşa ile geçmişe dair

İsmet Paşa ile Beyaz Tren'de ilk tanışmam

İsmet Paşa'yı ilk kez 1946 yılında görmüştüm. O tarihte 11 yaşında daydım ve 5. sınıf öğrencisiydim. 2. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, Adana'dan Malatya'ya giderken, Doğanşehir Tren İstasyonu'ndan geçecekti. İlkokul öğretmenimiz Mustafa Yücel'in idaresinde, Millî Şef İsmet İnönü'yü görmek ve ona sevgi gösterisinde bulunmak için istasyonda toplanmıştık.

Malatya'dan Doğanşehir'e Paşa'yı karşılamak için kalabalık bir heyet gelmişti. Heyetin başında Malatya Valisi Ahmet Kınık vardı. Heyet, aşağıdaki isimlerden müteşekkildi: Milletvekili Osman Taner, iş adamı Ali Gebeş, milletvekili Hikmet Fırat, Doğanşehir Belediye Başkanı Esat Doğan, ilçenin ileri gelenlerinden babam Vaiz Şahin, Fahri Özbey, Müteahhit Ahmet Durak, Hacı Şükrü Erdoğan, Rıdvan Doğan, Hacı Süleyman Yıldırım ve Ömer Kaşif Yıldırım.

Vali Ahmet Kınık bir emri vaki yaparak, treni durdurmak ve İsmet Paşa'yla halkı kucaklaştırmak istiyordu. Bununla birlikte, İsmet Paşa'yı taşıyan Beyaz Tren'in küçük istasyonlarda durması da yasaktı. Vali, Paşa'nın treninin durdurulması için İstasyon Şefi Selim Atamert'e talimat verdi. İstasyon Şefi ise, "Sayın Valim, demiryolları talimatına göre Cumhurbaşkanlarının treni küçük istasyonlarda durdurulmaz. Bu trenin önünde klavuz bir tren pas yaparak, geçti. Paşa'yı taşıyan Beyaz Tren de pas yaparak geçme durumundadır. Benim durdurma yetkim yoktur" dedi.

Ben, Paşa'yı karşılamaya gelen talebelerin önünde bulunmam nedeniyle bu konuşmaları iştmişim. Vali Ahmet Kınık, bu cevap üzerine istasyon şefine, "Ben, Malatya valisi olarak sana emir veriyorum. Treni durduracaksın, mesuliyet bana ait." dedi. Tren, Doğanşehir istasyonuna girdiğinde, kırmızı işaretle durduruldu. Pas geçmesi gereken tren, bu ani işaret üzerine raylarda kıvılcımlar çıkararak, sert fren ile durdu. Trenden inen askeri üniformalı korumalar, hızla istasyon şefine koştular. Vali Bey, durumu izah etti. Bu esnada hocamız Mustafa Yücel'in bir işareti ile bini aşkın talebe ve halk, hep bir ağızdan "YA YA YA ŞA ŞA ŞA MİLLİ ŞEF İSMET PAŞA ÇOK YAŞA!" sloganını haykırdı. Paşa, bu alkışlar üzerine topluluğu selamladı ve trenden indi. Kalabalığın halini-hatırını sordu, tokalaştı.

Paşa, başında bulunduğum talebelere dönerek, şapka salladı: "Nasılsınız çocuklar?" dedi. Hep birlikte "Sağ ol" dedik. Elimde bayrak vardı. Paşa yanıma geldi. Yüzümü okşadı ve adımı sordu. "Benim adım Muammer Şahin" deyince, alnımdan öptü. "Muammer, daima muammer olasin" dedi.

Paşa, halkı tekrar selamladı. Malatya valisini ve diğer siyasi erkani trenine alarak, Malatya'ya hareket etti.

Paşa geldiğinde not tutmuştum. İsmet İnönü'yü karşılamaya gelenlerin isimlerini, istasyon şefi Selim Atamert'in o tarihte tutmuş olduğu notlarından aldım.

Devletimizin başı, benim başımı okşamıştı. İsmet Paşa ile bu şekilde hemhal olmaktan dolayı, çocuk kalbimle çok sevinçli ve heyecanlı idim. Hâlen o heyecanı taşımaktayım.

Paşa'nın trenini Doğanşehir'de durduran istasyon şefi Selim Atamert ile dostluğumuz devam ediyor. Selim Bey, 30 yıldan beri şirketlerimin Yönetim Kurulu üyesidir. Kendisine hayırlı uzun ömürler dilerim. Selim Atamert, cemiyetimizde nesli tükenmekte olan beyefendi insan tipine güzel bir örnektir.

Paşa ile bu şekilde tanışmıştım. Vefatına kadar kendisini Pembe Köşk'te ziyaret ettim. İsmet Paşa ile çekilmiş hatıra fotoğraflarım vardır. İsmet Paşa'yı tanımak, meclisinde bulunmak ve sohbet etmek, benim için büyük bir mutluluk ve şeref kaynağıdır.

ABD Başkanı Lyndon Johnson'un İsmet Paşa'ya rektörlük önerisi

1970 yılında, bir gece İsmet Paşa'yı ziyarete gitmişim. Pembe Köşk hayli kalabalıktı. Nihat Erim bir köşede bir kaç partili ile sohbet ediyordu. Sohbele ben de iştirak ettim. Nihat Erim, Paşa ile ilgili bir anısını anlatıyordu. Hatıranın konusu İsmet Paşa'nın başbakanlık dönemindeki ABD gezisiydi. ABD Başkanı Johnson, İsmet Paşa'yı, Kıbrıs konusunda görüşmek üzere Amerika'ya davet ediyor. Bu davette Nihat Erim de, dışişleri danışmanı olarak bulunuyor. İsmet Paşa İngilizce bildiği için, Nihat Erim Beyazsaray'daki ikili görüşmeye katılamıyor.

Erim, hatırasına şöyle devam etti: "Johnson ile randevuda verilen süre, 45 dakika olduğu halde, görüşme bir buçuk saat sürmüştü. Biz, dışarıda Türkiye büyükelçisiyle hayli meraklandık. Dışarı çıktıklarında Johnson küçülmüş gibi; İsmet Paşa ise büyümüş gibi bir görüntü veriyordu. Amerikalı gazeteciler Johnson'a Paşa'yı nasıl bulduğunu sordular. Johnson ise, şu meşhur sözle karşılık verdi: "Dünyada siyasi liderlik üniversitesi kurulsa, bunun rektörü Türkiye'nin Başbakanı İsmet Paşa olmalıdır." Bu moralle Türkiye'ye döndük."

Prof. Dr. Turan Güneş'in gözü ile İnönü

Yukarıdaki hatırayı naklettiğim gece, dışişleri eski bakanlarımızdan Turan Güneş'in anlattığı bir başka önemli hadiseye de tanık olmuştum.

O geceki toplantıda bir çok politikacıyla birlikte Nihat Erim, Rüştü Aksal, Turan Feyzioğlu, Ferit Melen de vardı. Herkes, büyük devlet adamı İsmet Paşa'nın hâlâ dinç olduğunu, konuşma ve hafıza melekesinde herhangi bir azalma meydana gelmediğine işaret ederek, Paşa ile ilgili hatıralarını naklediyordu. Ben de, anlatılanları pür dikkat dinliyordum.

Bir arkadaş Turan Güneş'e sordu: "Sayın Hocam, Paşa'nın konuşmalarını siz hazırlıyormuşsunuz. Bu doğru mu?"

Turan Hoca: "Hayır, Paşa söylüyor, ben yazıyordum. Sizlere bu konu ile ilgili bir hatıramı anlatayım" dedi.

"Paşa, TBMM'de yapacağı konuşmaya hazırlanıyordu. Konuşma metninin hazırlığına akşam saat dokuzda başladık. Metnin tamamlanması gecenin üçünü bulmuştu. Paşa, ayakta olduğu halde sandalyenin ucunu tutuyor, ben de daktilomun başında, söylediklerini yazıyordum. Bana, "Turan, şu cümleleri sayfanın şu bendine yerleştir!" diyerek, beni uyardı. Ben de, acele ile, elime bir pusula kağıdı aldım. Paşanın söylediği cümleleri farkında olmadan eski Türkçe ile not ettim. Paşa, eski Türkçe ile not aldığımı fark etti. "Ver bakayım, ne yazdın?" dedi. Yazdığım notu eline aldı ve bana dönerek: "Turan Hoca, biz, yeni Türkçe harf inkılabını yapalı ve Latin alfabesine geçeli kaç yıl oldu? Siz, bir de Cumhuriyet hocasınız!" diyerek, beni ağır bir şekilde eleştirdi. Not kağıdımı elimden aldı, avucunda buruşturup, çöpe attı. Beni dövseydi, bu kadar ağır bir ikaz olmazdı. Kendisinden özür diledim ve yazıya tekrar devam ettim. O tarihten sonra evimde dahi eski Türkçe not almadım."

Turan Güneş: "Paşa, inkılaplara da, prensiplerine de çok bağlı bir insandır" diyerek, sözlerini bitirdi.

İsmet Paşa'nın, Lozan Antlaşması'nı imzaladığı salonu ziyaretimiz

1998 yılında 50 kişilik bir gurupla İsviçre'ye turistik seyahat için gitmiştik. İsviçre'nin Lozan şehrini gezerken rehberimiz bize, Lozan Antlaşması'nın imzalandığı ve hâlen müze olarak kullanılan binayı gösterdi. Oldukça heyecanlandım. İnönü'ye olan aşırı hayranlığım ve sevgimden dolayı, bu binayı gezmek istedim. Rehberimiz bize, Lozan Antlaşması'nın yapıldığı salonun kapalı olduğunu ve gezemeyeceğimizi söyledi. Grubumuzda, arkadaşlarımdan eczacı hemşehrim Niyazi Kutan ve eşi ile birlikte kızı Doktor Ayşen Kutan Hanım da vardı. Ayşen Hanım Fransızca biliyordu. Müzenin ziyaretimize açılması için bize tercümanlık yapmasını rica ettim. Bu ricamı kırmayarak, kabul etti. Eşim ve bize iştirak eden 20 kişilik bir grup ile Lozan Antlaşması'nın yapılmış olduğu otele geldik. Ayşen Hanım, görevli memura Türkiye'den geldiğimizi, antlaşma yapılan salonu ziyaret etmek istediğimizi belirtti. Memur, Ayşen Hanım'a, bunun mümkün olmadığını, konuyla ilgili olarak Türkiye hariciesinden kendilerine bilgi iletilmediğini söylemiş. Ben de, Ayşen Hanım tavassutuyla, bayram tatili

dolayısı ile izin almamızın mümkün olmadığını ilterek, bir espri yaptım. Elimde bulunan bir paket Malatya kayısını memura hediye olarak verdim. Memur, bunun üzerine gülümseyerek, bizim kalabalığımıza ve ısrarımıza dayanamayarak, salonun açılmasını kabul etti.

İçeriyi gezdiğimizde son derece heyecanlandık. İsmet Paşa'nın ülkemiz için vermiş olduğu mücadeleleri hatırladık. Paşa'nın konuştu kürsüde tek tek hatıra fotoğrafları çekirdik. Lozan Antlaşması'nın yapıldığı kürsüde çektiğim fotoğraf, hâlen ofisimde asılıdır.

Salonu gezdiren rehber, bize şu açıklamayı yapmıştı: Burayı iki ülkenin insanları ziyaret etmekte çok ısrar eder. Birisi Türk insanları; diğeri ise, Hiroşima Antlaşması'ndan dolayı Japon insanları.

Bizler, salondan mutlu bir şekilde ayrılırken de otelin önünde eşim, Niyazi Kutan ve eşi ile birlikte hatıra resmi çekirdik. İsmet Paşa'nın yaptığı anlaşmayı yâd ederek, ayrıldık.

Malatya kayısının ne kadar değerli olduğu bu olayla bir kez daha ortaya çıktı! Grubumuzdan, Lozan Müzesi ziyaretimize katılmayan arkadaşlarımız, hadiseyi öğrenince son derece üzüldüler. Beni, müzeyi açtırma cesaretimden dolayı da kutladılar.

İsviçre gezimizden bir yıl sonra Erdal İnönü ve eşi ile bir seyahatte karşılaştık. Kendilerine gezimizle ilgili bilgi verdim. İnönüler, hayretler içinde kaldı. Erdal Bey'in eşi, bana "Bu izni nasıl aldınız? Lütfen bir daha anlatır mısınız?" dediğinde Erdal İnönü gülererek, "Malatyalılar, her kapıyı açmaya cesaretli kişilerdir, bunda şaşılacak bir taraf yoktur" dedi.

Tarafsızlık örneği Başbakan İsmet Paşa

İsmet Paşa 1963 yılında Başbakanı. O tarihlerde de Fırat Üniversitesi'nin kurulması gündemdeydi. Bu yüzden, Malatya-Elazığ rekabeti doğmuştu.

Malatya'nın ileri gelenleri Ankara'ya Paşa'yı ziyarete giderek, üniversitenin Malatya'ya kurulmasını talep edecekli.

Malatya Belediye Başkanı Turgut Temelli, koyu CHPli olduğumu bildiği için, ziyarete beni de davet etti. Ankara'daki görüşmeye Malatya'dan otobüsle gelen 40-50 kişilik grupla Bulvar Palas Oteli'nde buluştuk. Hep birlikte başbakanlık konutuna gittik. Turgut Temelli sözcümüzüzdü.

Başbakanımızın hassasiyetini biliyorduk. Kendisi hiç kimseye iltimas etmezdi. Randevu talebimizde, gündemin içeriğini bildirmemiş;

sadece, "hemşehrimiz ve milletvekilimiz olan Başbakanımızı ziyarete geldik." demiştik.

Başbakan İsmet Paşa sordu: "Hangi konu için geldiniz?"

Turgut Temelli söz aldı: "Fırat Üniversitesi'nin Malatya'ya kurulması için Paşamızdan desteklerini talep etmeye geldik" dedi.

Paşa, bu talebimizi, kahkahalar atarak, şöyle cevapladı. "Akşama saat 18.00'de, Mevhibe Hanım sizi çaya bekliyor." Biz de, heyet olarak, bu samimi daveti büyük bir memnuniyetle kabul ettik.

Üniversite ile ilgili talebimiz için şunları söyledi. "Ben, Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanıyım. Fırat Üniversitesi'nin hangi şehirde tesis edileceği konusunda ilim adamları ve planlama uzmanları bölgenin coğrafi ve teknik altyapısını dikkatlice araştırarak. Üniversite, arazisi en uygun olan şehre yapılacak. Bunun için hiç endişe etmeyiniz. Malatyalıların hakkı yenmez; fakat şunu da bilmelisiniz ki, Elazığlılar üniversitenin yapılması için 100 dönüm arsa hibe ediyorlar, onlar sizlerden daha hazırlıklılar" diyerek, bize mesaj vermiş oldu.

Paşa'nın sergilediği bu davranış, tarafsızlığının güzel bir örneğidir. İsmet İnönü'nün tercihine saygı duyduk.

Paşa'nın belirttiği saatte Pembe Köşk'e gittik. Salona geçtiğimizde, masalara pastalar konmuştu. Çayları Mevhibe Hanım getirerek, Paşa'ya uzattı. Paşa, çay tepsisini alarak, bize servis yapmak istedi. Biz, Başbakanımızın bu örnek davranışı üzerine son derece şaşırдық. "Lütfen Paşam! Olmaz" dedik. "Misafire, ev sahibinin hizmet etmesi makbuldür" dedi. Bu cümleden sonra, tepsiyi diğer masaya koydu, çaylarımızı oradan aldık. Geç vakitlere kadar memleket meseleleri üzerine sohbet ettik.

Böylelikle, arkadaşlarla Malatya'ya döndük. Malatya yerel basınında Fırat Üniversitesi'nin Malatya'da kurulacağı yönünde politik bir haber yayınlandı. Fakat, yine de Fırat Üniversitesi Elazığ'a inşa edildi.

Merhum İsmet İnönü'nün verdiği misafirperverlik örneğini unutmaya gayret gösteriyor, "Misafire, ev sahibinin hizmet etmesi makbuldür" tarihi cümlesini hiç hatırımdan çıkarmıyorum.

İsmet Paşa'nın Malatyalıların eğitimine verdiği önem

1963-1965 yıllarında, Malatyalı seçmenler, İsmet Paşa'ya sorarlar: "Paşam, Başbakan oldunuz. Ama Malatya'ya geçmişte de şimdi de fazla bir hizmet yapmadınız?" Paşa: "Ben, Türkiye'nin Başbakanıyım, program ne ise o yapılmıştır. Fakat güvenmeyin. Siz, pek bilmiyorsunuz ama, Malatya'ya çok şeyler yaptım. Örnek vermek gerekirse 1940 ve 1950 yıl-

ları arasında Cumhurbaşkanlığı döneminde en iyi öğretmenleri Malatya'ya gönderdim. Bugün, Malatya'da başarılı ve eğitimli insan sayısının çok olmasının asıl nedeni budur. Bu konuda müsterih olun. Malatyalıların eğitim düzeyinin yükselmesi benim açımdan en büyük hizmettir" demiştir.

Bu ifadenin doğruluğunu, Milli Eğitim Eski Bakanı Metin Emiroğlu, bakanlığın arşiv belgeleriyle teyit etmiştir. İsmet Paşa'nın eğitim konusundaki duyarlılığın neticesi olarak Malatya'dan cumhurbaşkanları, başbakanlar, bakanlar, milletvekilleri, bürokratlar, sanatçılar birçok yönetici ve iş adamları yetişmiştir. Bu örnekleri çoğaltmamız mümkündür.

İsmet Paşa'nın makama saygısı

Bir sohbetimizde, Malatya'nın milletvekillerinden ve babamın dostu Fahri Oral'ın damadı avukat Nevzat Özge, İsmet Paşa ile ilgili bir hatırasını anlatmıştı:

1965-1970 yıllarında İsmet Paşa, Fahri Oral'ın Malatya'daki evinde misafir iken, Malatya Belediye Başkanı Hamdi Fendoğlu, Paşa'yı ziyarete gelir. Durum, Paşa'ya bildirilir. Paşa, belediye başkanını karşılamak üzere, ikinci kattan birinci kata iner ve kapıya doğru ilerler. Orada bulunan zevat, "Paşa'm, zahmet etmeyin. Belediye Başkanımız sizi ziyarete geliyor" dediklerinde İsmet Paşa şöyle cevap verir: "Gelen kişi Malatya Belediye Başkanı olduğu için makamına saygı olarak, kapıda karşılanması lazımdır."

Paşa, bu hareketiyle makama ve misafire olan saygısını göstermiştir.

Fanatik bir Malatyalı

İsmet Paşa'nın muhalefet yıllarında Malatya'ya gelişlerinde kurban kesilirdi. 1952 yılında rahmetli arkadaşım Nazım Aydoğan, koyu ve fanatik bir CHPli olarak, -Ben de o tarihlerde CHP'nin önde gelen taraftarlarındandım- Paşa'ya ve Malatya'ya olan sevgisinden dolayı, kesilecek kurbanın yanına yatarak: "Paşam için beni de kurban edin!" dedi. Paşa, bu durum karşısında çok şaşırıldı ve üzüldü. Daha sonra, Nazım Aydoğan'ı yanına çağırarak, yanaklarından öptü. Bu olayı, bazı toplantılarda halen anlatırız.

Bu olaydan 40 sene sonra, Nazım Aydoğan ile ofisimde görüştüm. Kendisine vakıyı hatırlattım. O dönemde Refah Partisi'nde yönetici olarak hizmet görüyordu. "Muammer Bey, o zaman fanatiktim" diyerek,

espri yaptı ve ekledi: “Şimdi günâhlarımı çıkarıyorum.” Trafik kazasında yitirdiğimiz arkadaşımızı rahmetle anıyorum. Gönülünde çok büyük bir Malatya sevgisi vardı.

Boğaz köprüsü hayırdır, hayır

1970 yıllarda ben, fanatik bir CHPli idim. CHP'nin İstanbul Taksim meydanında düzenlediği 'Köprüye Hayır!' mitingine iş adamı olarak iştirak ettim. O zamanlarda boğaz köprüsünün yapımı gündemdeydi. Sayın Bülent Ecevit ve Orhan Eyüpoğlu bu konu hakkında mitinglerde şunları söylüyorlardı. “İstanbul'a Boğaz Köprüsü yapılacağına, köprü doğuya yapılsın. Köprüye Hayır!.. Köprüye Hayır!” Miting, oldukça kalabalıktı. Olaysız dağıldık.

1976 yılında uçakla Ankara'ya gidiyordum. Tesadüf eseri olarak yanıma oturan CHPli Orhan Eyüpoğlu ile sohbet ediyorduk. Kendisi bana, “Uzun süredir, seni partide göremiyorum” dedi. Ben de, kendisine İsmet Paşacı olduğumu ve CHP'den ayrıldığımı” söyledim. “Hayır” dediğimiz boğaz köprüsü bitmişti. Uçak, Boğaz Köprüsü'nün üstünden geçerken, köprü'nün ne kadar güzel olduğunu, önemli bir ihtiyacı karşıladığını ifade ederek, oysa geçmiş dönemde köprü ile ilgili olarak 'Köprüye Hayır!' kampanyası düzenlediklerini hatırlattım. “Şimdi, sizden ayrılmakla isabet ettiğimi gördüm” dedim.

Sayın Eyüpoğlu bunun üzerine: “O zamanki düşüncelerimiz öyle idi. Şimdi, biz de doğruları görmeye başladık” dedi. Daha sonra gülerken: “Köprüye hayır demedik; köprü, hayırdır hayır dedik” dedi. Bu espriye epey güldük.

Kasım Gülek ile çiftlik sohbeti

Rahmetli Kasım Gülek, İsmet Paşa döneminde uzun müddet CHP'nin genel sekreterliği görevinde bulundu. Devlet bakanlığı hizmetinde de bulunan Kasım Gülek renkli bir devlet adamı idi. Geçmişte koyu bir CHPli olduğum dönemde Kasım Bey'le sık sık görüşme imkanım olmuştu. Ölümünden 5 yıl önce, Adana uçağı ile İstanbul'a dönerken, yan yana seyahat ettik.

Kasım Bey'e, nereden geliyorsunuz? diye sordum. Gülerken, “Gülek Çiftliği'nden geliyorum” dedi. “Yalnız mısınız?” dediğimde “Hayır, çocuklarla beraberiz. Onlar çiftlikte kaldı” dedi. “Çocuklarınız çiftliği seviyorlar mı? Sık sık giderler mi?” dediğimde bana şunları anlattı:

Hayır, çocuklar çiftliğe sık gitmiyor ve çiftliği pek sevmiyor. Ama, bir şeytanlık düşünerek, onlara çiftliği sevdirmeyi planladım.

Bir çocuğun çiftliğini, köyünü, kasabasını hatırlaması için, buralara ait çocukluk dönemlerinden bir hatırasının olması gerekir. Çocukların en azından köylerinde ayaklarına çöğür (diken) batması, düşüp yaralanması gerekir. Kuş avlaması lazım gelir...

Ben de bu düşüncelerle, sabahleyin yürüyüş yapacağımız yola, akşamdan iki adet su şişesi kırarak, cam parçalarını kum ve toprakla karıştırarak yola koydum.

Sabahleyin çocuklar kalktığında "Spor yürüyüşünde ayağınız yere basmalı, bu şekilde çıplak ayakla koşu yapmalısınız" dedim. Onlar da bana uyararak, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkararak yürüyüş ve koşu yaptılar.

Tabii, ayaklarına cam parçacıkları batıp da, kan akmaya başlayınca, canları yanıp, ağlayanlar oldu. Ben de işte o zaman onlara, “Kanın aktığı yer, sizin toprağınız ve vatanınız olur” diyerek, onlara ilk derslerini verdim.

Bu sırada, balkondan bakan anneleri bana seslendi: “Çocukların başına gelenler, mutlaka senin bir kurnazlığındır. Bunu çocuklara nasıl yaparsın?” Ben de, hiç renk vermeden, “Bir kaza olmuş olabilir” dedim.

O gün bu gün, çocuklara, ne zaman “çiftliğe gidelim” desem, hemen, “Baba, ayağımızın kesilip, kanadığı yere mi gideceğiz?” derler ve böylelikle gülüşürüz.. Bu cinlikten dolayı da çok mutluyum.

b) Demirel ile anılar

Demirel ile anılar

1961 yılında Doğanşehir'de bakliyat işleri yanında çimento işleri ile de uğraşmaktaydım.

Süleyman Demirel DSİ'deki görevinden yeni ayrılmış, bir inşaat firmasında yönetici olarak görev almıştı.

O dönemde Gaziantep Çimento Fabrikası'ndan 5.000 ton çimento kontenjanım vardı. Demirel telefon etti. Benden 100 ton çimento satın aldı. Firmasının ikinci talebi bu kez yine 100 ton çimentoydu. Telefon ederek, ödemede vade teklif etti. Ben de, ekonomik nedenlerle vadeli veremeye-

ceğimizi söyledim. Ancak, Gaziantep'in tanınmış iş adamlarından, çimento işindeki ortağım Talip Dağdelen (Toros Ambarı sahibi) bu talebi yerine getirdi.

Sayın Süleyman Demirel Başbakan olduktan sonra 1978 yılında Talip Bey'e telefon açarak, evinde bir yemek vereceğini ve Nazmiye Hanım'ın münüsünde kuru fasulye olacağını söylemiş. Demirel, Talip Bey'e: "En iyi fasulyeyi kimden bulabiliriz?" deyince, ortağım Talip Bey de, beni kastederek, "O tarihteki medyanın yakıştıması Bakliyat Kralı ile, aslında siz daha önce tanışmışsınız. Kendisinden vadeli olması kaydıyla çimento istemişsiniz. Muammer Bey, Türkiye'nin en iyi bakliyat ihracatçısıdır. Kendisine söyleriz, size fasulye gönderir. Hem de uygun görürseniz, yemeğe de davet ederiz" demiş.

Talip Bey, bana konuyu anlattı. Sayın Başbakan Süleyman Demirel'e Doğanşehir Sürgü'den özel olarak fasulye hazırlatarak, konutuna gönderdim.

Yemek için İstanbul'dan Ankara'ya gittim. Demirellerin yemeğinde, yaklaşık 30 kişilik bir misafir grubu vardı. Talip Bey, beni Başbakan'a takdim etti.

Sayın Demirel, "Muammer Bey, 1961 yılında sizden inşaatlarımız için çimento almıştık 2'inci parti çimento talebimizi, ödemelerin vadeli olması nedeniyle vermemiştiniz" dedi ve 17 yıl önceki bir hadiseyi hatırladı. Ben de düşünerek, "Ne bileyim ki, siz bir gün Başbakan olacaksınız?" diye cevap verdim.

Bu cevabımla, salonda bulunan misafirlerden alkış aldım. Bunun üzerine Başbakanımız "Bu hazır cevabı, burada mı hazırladın, yoksa daha önce mi hazırladın?" diyerek, bana takıldı ve cevabımdan hoşnut oldu.

Ben de "şimdi burada düşündüm" diye cevapladım. "Seni tebrik ediyorum. Çok zeki bir iş adamısın, işlerinde başarılar dilerim" diyerek, fasulye için teşekkür etti.

9. Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel ile Hindistan ve Malezya seyahatlerimiz

Sn. Süleyman Demirel ile 1998 yılında Cumhurbaşkanlığı döneminde Hindistan seyahatinde, İstanbul Hububat İhracatçıları Birlikleri Başkanı olarak uçakta karşılaştık. Sohbet esnasında bana, "Hâlâ çimento işiyle de uğraşıyor musun?" diye sordu. Ben de, kendisine çimento işi

yapmadığımı; bakliyat ve ihracat işine devam ettiğimi söyledim. Kendisi de, bunu bildiğini; fakat sırf 37 sene önceki çimento alış verişimiz ile ilgili bir konuyu hatırlatmak için sorduğunu ifade etti.

İhracatçıları Birliği Başkanı olarak katıldığım Malezya-Hindistan seyahatimizin dönüşünde, Cumhurbaşkanımız uçakta sohbet ederken, bana "Muammer Bey, bu ülkeye ihracatımız var mı?" diye sordu. Benden, tarım konusunda geniş kapsamlı bilgiler aldı. Nohut ve kırmızı mercimek ihracatımızla ilgili bilgilerden memnun oldu.

Demirel çok takipçi idi. Hindistan, Pakistan, Malezya gibi ülkelere bakliyat ihracatı yaptığımızı öğrenince memnuniyetini bildirdi ve beni köşke çağırdı. Tarım ihracatımızla ilgili brifing vermemi istedi.

Seyahat dönüşümünden sonra randevu talebinde bulundum. Kendilerine ilgili konuda geniş bilgiler verdim. Süleyman Bey'e müteşekkirim. Bana, bu konuda takdir belgesi verdi.

Takdir ettiğim büyük devlet adamı Sayın Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel'e yaşamı boyunca sağlıklı, uzun ömürler dilerim.

c) İŞ ADAMLARI İLE ANILAR

Vehbi Koç'la tanışmamız

Sayın Vehbi Koç ile 1974 yılında tanıştım. Bu tarihte, Migros'un isim hakkı satışı vardı. Benim, Migros ile ticari faaliyetlerim 1950 yılından beri Malatya'dan sürmekteydi. Migros'un isim hakkının satılacağı haberi epey ilgimi çekmişti. Hemen harekete geçtim. Çünkü Migros, çok büyük bir tüketim ve pazarlama alanı idi.

Migros'un yetkilileri, bu ilgilim karşısında bana: "Siz de bir teklif verin!" diye öneride bulundular.

Aynı tarihlerde Migros'tan 2.500.000 lira bakliyat satışından dolayı alacağım vardı ve ödemelerinde bir problem yoktu.

Araştırmalarımı yaptım. Kapalı zarf usulü 4.500.000 liralık bir teklif verdim. Koç Grubu, Migros'un isim hakkını 4.650.000 liraya satın aldı. Diğer stok envanterlerinin bedelini de ayrıca ödedi.

Bu arada, ben teklifimden dolayı Koç'un ilgisini çektim. Vehbi Bey, beni Kabataş'taki şirket merkezine çağırarak "Ne cesaretle benim karşıma

çıkarak, teklif verdin?" diye bir espri yaptı. Migros'u neden almak istediğini sordu.

Ben de, Migros'a kurulduğundan beri, Doğanşehir'den mal verdiğimi ve bu pazarı kaçırmamak için ihaleye katıldığımı arz ettim. Ayrıca, Migros'a yönelik olarak, zincir marketler halinde şubeleşme düşüncem olduğunu belirttim. O da, Migros'a teklif verdiğim için, genç bir müteşebbis olarak beni tanımak istediği için; ileriye dönük projelerimi ve fikirlerimi öğrenmek istediği için beni çağırdığını söyledi. Sn. Vehbi Koç ile fikir alışverişinde bulunduk

"Bundan sonra da Migros'la ticari münasebetlerinize devam ederseniz, memnun kalırım" dedi.

1985 yılına kadar Migros'a mal verdim. Bu tarihten sonra, ihracata ağırlık verdiğim için iç piyasaya mal vermedim.

2001 yılında ayçiçeği yağına büyük bir talep oluştu. Migros yöneticileri uzun zamandan beri beni tanıdıkları için, 2000 bin ton yağ talebinde bulundular. Hangi firmamdan yağ vereceğimi sordular. Şirketlerimden Vaizoğulları Kollektif Şirketi üzerinden mal vereceğimi bildirdim. Şirketimizi, bilgisayar kayıtları üzerinden taradıklarında, bize "beş yıldız" verdiklerini gördüm. Bundan dolayı Migros yöneticileri 2000 bin ton yağı, ciddi ve itibarlı bir firma olduğumuz için bizden aldılar. Bu tarihten sonra da bizimle çalışmak istediler. Ekonomik şartlarda anlaşamadığımız için karşılıklı teşekkür ederek, ayrıldım.

Vehbi Koç'un anneme saygısı

Vehbi Koç, sahip olduğu ticari başarılarının yanında, son derece saygılı, muhterem ve zeki bir insandı.

1990 yılında Bandırma dönüşümüzde, vapurda Vehbi Bey'le geçmişteki tanışmamıza istinaden, sohbet etme imkanım olmuştu. İstanbul'a vardık. Ayrılırken, kendisine annemi ve eşimi tanıştırdım. Annemin elini sıkmak ve öpmek istedi. Ancak, annem hacı olduğu için elini vermek istemedi. Vehbi Bey tekrar ısrar etti ve anneme "Ben de hacca gittim, ben de hacıyım. Muammer Bey gibi bir evlat yetiştirdiğiniz için, sizin gibi annelerin eli öpülür" dedi. Bunun üzerine annem elini uzattı ve Vehbi Bey de tevazu göstererek, elini öptü.

Vehbi Bey, "Belki sizden büyük olabilirim. Aslında el öpmem; ama size olan saygımdan ötürü, elinizi öptüm" dedi. Ben de büyük bir saygı ile

Vehbi Bey'in elini öptüm. Vefat edinceye kadar dostluğumuz devam etti. Oğlu, Sayın Rahmi Koç ile kadim dostluğumuz bulunmaktadır. Merhum Vehbi Koç, iki oğlumun da düğünlerine katıldı.

1978 yıllarında, bugünkü hipermarket fikirlerimi uygulamaya geçiremediğim anılarım

Migros hayalimden sonra kafamda, o tarihten beri, hipermarketlere sahip olma projem vardı. Hatta, bu konuda 1978-1980 yılları arasında birçok sermaye sahibi ile ortaklık aşamasına da gelmiştim. Hipermarket projelerimde ve ortaklık görüşmelerimde iş adamı Sn. Aydın Doğan da vardı. Ancak, prensiplerde anlaşamadığımız için bu projeden vazgeçildi.

Daha sonra, kardeşim Mahir Şahin ile 1978 yılında Mersin'de ihracat üzerine bir şirket kurdum. Kurduğumuz bu şirket ile 1995 yılına kadar geniş miktarda ihracat yaptık.

O tarihlerde her hafta Pakistan ve Hindistan'a bir gemi kuru bakliyat ihraç ediyorduk. 45 bin metrekare alan üzerine kurulu tesislerimiz vardı. Ben, hisselerimi oğlum Enver'e devretmiştim. Kardeşimle %50-%50 ortaklardı. Daha önce de bahsettiğim gibi Mersin'deki firmamızdan yaptığımız ihracattan dolayı ödüller ve takdimeler kazandım.

Yani, sözün özü, marketçilik hevesimizi ihracat pazarlaması ile tatmin ettik diyebilirim.

Rahmi Koç ile kadim dostluğumuz

Rahmi Koç ile zaman zaman sohbet ederdik. 1991 yılındaki sohbetlerimizden birinde, "Çocuklarını getir, tanışalım" dedi.

Nakkaştepe'deki bürosunda oğullarım Enver ve Önder ile Rahmi Koç Bey'i tanıştırdım. Uzun uzun sohbet ettik. Ayrılırken, paltomu tutmak istedi. Ben, "Efendim lütfen! Öyle şey olur mu?" diye itiraz edince, ısrarla "Misafire, ev sahibinin hizmet vermesi gerekir. Muammer Bey, sen benim ve ailemin kadim dostusun. Bir çok kez seyahatlerde beraber olduk, arkadaşlık yaptık" diyerek, paltomu tuttu.

Bu davranış, Koç Ailesi'nin Türk örf ve adetlerine olan soylu bağlılığını göstermektedir. Bu olay, benim unutamayacağım anılarımdan biridir. Ayrıca Rahmi Bey bana orada, "Kadim dostum Muammer. Sizinle her zaman görüşelim" demişti.

Yine bir gün Nakkaştepe’de Rahmi Bey’i ziyarete gitmiştim. Mercedesimi ofisinin önüne park etmiştim. Rahmi Bey, “Bu araba kimin?” diye sordu. Bana ait olduğunu öğrenince “Aman Muammer Bey, babamın ofisi hemen yan taraftadır. İthal arabaları israf olarak görüyor. Yerli araba kullanılmasını ister” dedi. Bu da, Koç Ailesi’nin yerli malı kullanmaya verdikleri önemin güzel bir nişanesidir.

Kadım dostum Rahmi Bey’e uzun ömürler diliyorum.

Yazlık komşum Aydın Doğan

1978-1980 yıllarında İstanbul Ticaret Odası’nda Aydın Bey ile birlikte meclis üyesi idik.

Aydın Doğan’ın mevcut işlerine ilaveten o tarihlerde kurutulmuş meyve ve sebze fabrikası da vardı. Pazarlama vesilesi ile tanıştık. Bu tanışıklığımız, 1998 yılına kadar sürdü. Aynı zamanda, Büyükçekmece’de 10 yıl boyunca yazlık komşuluğu yaptık.

1972-1980 yılları arasında bakliyat ticaretimin yanında, Aydın Doğan Bey’in tali bayii olarak Tofaş otomobillerini ve Ford kamyonlarını sattım.

İstanbul Ticaret Odası’nda, Aydın Bey’le güzel günlerimiz geçti. Çocuklarımız Boğaziçi Üniversitesi’nde birlikte okudu.

Sayın Doğan ile ihracat ve marketçilik konusunda ortak projelerimiz oldu. Fakat, neticeye gidemedik.

O tarihlerde de Aydın Doğan’ın ekonomik imkanları iyi idi. Bugünkü başarısı çalışkanlığından ve ticaretteki dürüstlüğünden gelmektedir. Şu anda Aydın Doğan ile işlerinin çokluğu nedeniyle görüşemiyoruz.

Sakıp Sabancı, “aileniz geçmişte hangi işlerle meşguldü?” sorusu

Sayın Sabancı ile 25 yıl öncesine uzanan bir tanışıklığımız vardır. 2003 yılında, Antalya Sherahon Oteli’nde sohbetimizde, “Sayın Muammer Şahin, geçmişte aileniz hangi işlerle meşguldü? Asıl mesleğiniz neydi?” dedi.

Ben de, geçmişte 300-350 yıllık su değirmenciliği yaptığımızı, 1950’den sonra da valsli ve elektrikli un değirmenciliği işiyle meşgul olduğumuzu ifade ettim. “Değirmencilik işlerimiz 1960 yılına kadar devam

etti. Bunun dışında bakliyatçılıkla ve diğer ticari işlerle meşgul olduk.” dedim. Sayın Sakıp Sabancı beni ilgiyle dinledi. Hatıra olarak, tüm şirketlerini gösteren büyük bir kartvizit verdi. Bu esnada yanımızda Erdoğan Demirören vardı. Demirören, “Bana kartvizit yok mu?” dedi. Sabancı da ona cevaben ‘sen kalbimdesin’ dedi. Ardından, bana dönerek, “Muammer Bey, babam derdi ki, bu dünyada ya döner taşın olacak, ya da akıllı gardaşın! Demek ki, siz bizden de önce sanayici imişsiniz. Sizi çok takdir ettim. Türkiye’ye ancak elli-altmış sene önce sanayi gelmiştir. Demek ki, sizin değirmencilik sanayiniz bizden de eskidir. Sizi, bir kez daha tebrik ediyorum. Demek ki bakliyatçılığınız buradan geliyormuş.” dedi.

Sakıp Ağa’mızı geçtiğimiz aylarda kaybettik. Seyahatimi yarıda bırakarak, cenazesine katıldım. Merhumun eşine “Sakıp Ağabeyimizin hanımı olarak, başsağlığı nedeniyle elinizi öpebilir miyim?” dedim. Elini öptüğümde cevaben “O da sizleri çok severdi.” dedi. Kendisini rahmetle anıyorum. Ruhu şâd olsun.

6) TURGUT ÖZAL İLE ANILAR

- Müsteşar Turgut Özal'ın bakliyat ihracatının teşvik sistemi kapsamına alınması önerisi
- 1982 yılında Turgut Özal'ın İhracatçılar Birliği başkanlarının ve üyelerinin teşvikiyle politikaya girmesi
- ANAP doğarken, Turgut Özal'ın bana görev teklifi
- Turgut Özal'ın Mehmet Özcan ve Yaşar Ünal'ı partisinde görmek istedi
- ANAP ilçe başkanlıkları için önerdiğim isimler
- Nüvit Yetkin'in Turgut Özal ile görüşmesi
- Bedrettin Dalan'ın Nüvit Yetkin'e belediye seçimlerinde meclis üyeliği teklifi
- Mustafa Kaftan ile Özal'ın görüşmelerinde bulunmam
- Anadolu'da il ve ilçelere partili olarak yardımlarımız
- İstanbul ilçe belediye başkanlıkları seçimleri
- Naci Ekşi'nin ilçe başkanlığına ve ilçe belediye başkanlığına seçilmesi
- Semra Özal ile seçim bahsi
- Başbakan Özal'ın uykusuz geceleri
- Özal'ın, İsmet Paşa'yı eleştirmesine karşı duyarlılığım
- Özal'ın Malatyalı iş adamları ile ilgili düşünceleri
- Başbakan Özal'ın Malatyalı işadamlarına yatırım için teşviki
- Turgut Özal'la Çin seyahatim ve 50 bin ton pirinç ithalatımdan büyük ekonomik kaybım
- Turgut Özal'ın bayramda içli köfte sevgisi
- Ahmet Özal'ın firmamıza yatırım projesi teklifi
- Turgut Özal'la umre ziyaretim
- Suudi Arabistan'da at koşusu
- Suudi Arabistan'da atış poligonu
- Bedrettin Dalan ile işyerimin istimlak pazarlığı
- Malatya'daki Turgut Özal Hastanesi'nin kuruluşu ile ilgili Pera Palas'taki anım
- Malatya Eğitim Vakfı'ndan milletvekilliğine ve meclis üyeliklerine aday olanlar
- Turgut Özal'ın Malatya ile ilgili proje beklentisi
- Türkmenistan Cumhurbaşkanı'na iş yapmak için referans mektubu
- Yabancı iş adamlarının Başbakan Özal'a ihracat ile ilgili önerileri
- Türkiye İhracatçılar Birlikleri'nin kapatılmasını nasıl önledim?
- Malatya-Gaziantep karayolu üzerindeki Erkenek kasabasının deve kaypıtma hikayesi
- Turgut Özal'ın bir milletvekili adayına "deve kaypıtma yoksun, payda varsın" diyerek, benden dinlediği bir hikayeyi nakletmesi
- Malatya'nın Sürgü nahiyesinin Takas mesire yerinin turizm alanına dönüştürülme projesi
- Arnavutluk'tan mesaj: Cuma namazında Kemal Atatürk!
- Sayın Özal'ın çok sevdiği Beyti Restorant
- Turgut Özal'ın dostları
- Tarih 21.04.1993: Özal ile son beraberliğimiz

Müsteşar Turgut Özal'ın bakliyat ihracatının teşvik sistemi kapsamına alınması önerisi

Turgut Özal'la ilk ciddi tanışıklığımıza ihracat konusu vesile oldu. Sene 1979, Suriye'ye 5000 ton makarna ihracatımız vardı. Bilindiği üzere, o yıllarda elektrik ve mazot yokluğu nedeni ile, fabrikalar üretim yapamaz duruma gelmişti. Bunun üzerine müsteşar Turgut Özal'a çıkarak, yukarıda belirtilen mücbir sebepler nedeniyle makarna ihracatı yapamadığımızı, bunun yerine bakliyat ihracatına devam ettiğimizi ve makarnanın sanayi ürünü sayılması sebebi ile, aynı kredi faiz puanının bakliyat da uygulanması için talepte bulduk. Turgut Özal konuyu ciddi şekilde dinledi ve müsteşar yardımcısı Ekrem Pakdemirli'yi telefonla arayarak, bizim yukarıdaki talebimizi kendisine bildirip, "Bakliyatın da teşvik sistemi kapsamına sokulması" için talimat verdi. Ekrem Pakdemirli'nin itirazına rağmen Turgut Bey, "Bizim için ihracat yapılması ve dövizin gelmesi önemlidir" dedi.

Sonuç olarak bakliyat ticaretinde, ülkeye döviz girdisi açısından bir ışık görerek mutlaka teşvik kredisi ile desteklenmesi gerektiğini ortaya koydu. Bu vesileyle tüm bakliyat ihracatçıları bu teşviklerden istifade ettiler. Dolayısıyla çıkarılan bu teşvik de politik bir dayanışma için değil, ülkemiz ekonomisi için yapılmıştır. Bu konuda da sayın Turgut Özal'a müteşekkirim.

Turgut Özal'ın 1982 yılında İstanbul İhracatçılar Birliği başkanlarının ve üyelerinin teşvikiyle politikaya girmesi

Tarih, 10 Ağustos 1982.. Günlerden Cuma... 1983 yılında dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren Paşa'nın radyo konuşmasını sabah işe giderken dinliyorum... Paşa radyoda, politikanın önünü açacağını belirtiyor. Paşa'nın sözlerini dinlerken bir yandan da, "Kimler politikaya girer? Kimler ülkeye faydalı olur?" diye düşünüyorum. İşte o an aklıma, Başbakan Yardımcılığı görevinden henüz 15 gün önce ayrılan Turgut Özal'ın ismi geldi. Zira, ihracat ile ilgili toplantılarımızda Sayın Özal'ın ufkunun açık ve geniş olduğunu tespit etmiştik.

Aynı gün İstanbul'da Türkiye İhracatçılar Birliği Başkanları ile, ihracatla ilgili bir toplantımız vardı. 0 tarihte ben de Birliğin Dönem Başkanıydım.

Akşam saat 17.00'de Unkapanı'ndaki ofisime 15 arkadaşımı davet ettim. Sohbetin gündemi, siyasetin önündeki engellerin kaldırılacak olmasıydı. Arkadaşlarla, "Türk siyasi hayatına kimler hizmet etmelidir?"i tartıştık. Arkadaşlarımın çoğu, geçmiş dönemde siyasi yasaklılara yakın olan kişilerin üzerinde durdular.

Başkan olarak söz sırası bana geldiğinde "Turgut Özal" ismini telaffuz ederek, "Kendisinin, liderliğe layık bir insan olduğunu, göreve talip olması için de şimdiden çalışmalar yapmamızın gerektiğini, fikir birliğine varabilirsek, kendisini telefonla arayıp, bu görüşümüzü önerebileceğimi" söyledim. Özal'ın siyasete sıcak baktığını biliyordum. Arkadaşlar da benim "Turgut Özal" teklifim üzerinde mutabakata vardılar.

Turgut Özal o tarihlerde Side'deki yazlığında bulunuyordu. Meclis üyesi olduğum İstanbul Ticaret Odası'nın Başkanı rahmetli Nuh Kuşçulu, Turgut Özal'ın Yeniköy'den komşusuydu. Kuşçulu'dan, Özal'ın telefon numarasını aldım. O dönemde Türkiye'de henüz otomatik telefon santralleri yoktu. 03'den yıldırım ihbarlı açarak Turgut Özal'ın Side'deki yazlığını aradım. Telefona Semra Hanım çıktı. Turgut Özal'ı telefona vererek, görüşmemizi sağladı. Hemşehrime ilk olarak, 18 Eylül 1982 tarihinde İstanbul Hilton'da oğlumun düğününün olacağını, kendisini ve hanımefendiyi davet ettiğimi bildirdim. Sonra da "1983 yılında, politikaya izin verileceğini öğrendik. Türkiye İhracatçılar Birlikleri ve İstanbul İhracatçılar Birlikleri olarak, ortak karar aldık. Biz, sizi düşünüyoruz" dedim. Kendisi de hafiften gülerek:

"Aman, Muammer Bey! Nereden çıktı bu olay?" dedi. Ben de kendisine: "Sizin böyle bir düşünce içinde olduğunuzu hissediyoruz; ama politikacının mutlak surette bir tabana ve desteğe ihtiyacı vardır. Bu destek de biziz. Yalnızca birlik olarak Türkiye genelinde 50 bine yakın üyemiz bulunuyor. İlk seçimde ihracatçıların ve Türkiye'nin Başbakanı olacaksınız." dedim. Özal, bu ifadelerimden sonra, biraz durakladı ve "Muammer Bey, sen bana telefon numaralarını verir misin? Bu teklifiniz üzerine İstanbul'a gelmeyi düşünebilirim. Geldiğimde mutlaka sizi arayacağım" dedi. Böylelikle, telefon görüşmemiz sona erdi.

Turgut Özal, bu görüşmeden 8 gün sonra İstanbul Yeniköy'deki evinden beni telefonla aradı ve "Muammer Bey, gel görüşelim" dedi.

Yeniköy'de Hulusi Çetin ve Çiçek Hanım'ın evinde, akşam 18.00'de buluştuk. O toplantıda Zeki Aytaç, Akgün Albayrak, Mehmet Keçeciler, Adnan Kahveci ve birkaç kişi ile birlikte Semra Hanım da vardı.

Sayın Özal'a, İstanbul İhracatçılar Birliği'ndeki arkadaşlarımın, kendisinin politikaya girmesi için ısrarlı olduklarını bir kez daha ifade ettim. Benim, 'İsmet Paşa'cı ve eski bir CHP'li olduğumu ve kendisini Malatya'da, Mersin'de ve İstanbul'da her yönümüzle destekleyeceğimizi söyledim. O da bana, toplantıya kadrosuyla birlikte geldiğini ve böyle bir teklif beklediğini söyledi. Turgut Özal bana, kayınbiraderim Metin Emiroğlu'nun ne yaptığını ve nerede olduğunu sorduktan sonra, bütün partileri birleştirerek, 4 eğilimle seçimlere girmeye düşündüklerini söyleyerek, sözlerine şöyle devam etti: "Ama, bizi birlik olarak desteklemeniz çok önemlidir. Buraya gelmeden

önce, senin eski bir CHP'li olduğun istihbaratını, kardeşim Korkut Özal'dan aldım. Kardeşim bana, babanızın, çok çalışkan ve güvenilir bir iş adamı olduğunu, böyle başarılı ve çevresine isim yapmış bir iş adamının çocukları olarak sizlerin de başarılarınızı yakından takip ettiğini, bilhassa ihracat konusunda dürüst, namuslu ve her konuda güvenilir insanlar olduğunuzu söyledi. Kardeşim Korkut Özal, Malatya ve Mersin'de petrol tankerlerinin tartılarını sizin firmada yaptırıyormuş.”

Ben de, Özal'a, Türkiye genelinde ihracatçı olarak ilk 5 firmadan biri olduğumuzu, bir politikacıya destek vermeye maddi ve manevi olarak müsait durumda bulunduğumuzu, kendisinin de Malatyalı oluşunun bize ayrıca büyük bir heyecan verdiğini söyledim.

Bu görüşmeden iki gün sonra, İhracatçılar Birliği Genel Sekreteri Mecit Ataklı'nın organizasyonu ile İstanbul Kalyon Oteli'nde, Turgut Özal ve ekibiyle birlikte 50 kişilik bir tanışma yemeğinde bir araya geldik. Bu yemekte İhracatçılar Birlik Başkanlarından Metin Emiroğlu, Rüştü Akın, Dinçer Şekerci, Ferruh Ören, Yaşar Ünal, Mehmet Şahin, Özcan Balkır, Ali Taciroğlu, Mehmet Şuubi ve diğer iş adamlarıyla birlikte, Özal'a daha güçlü bir alt yapı oluşturduk.

Sayın Özal'ın politikaya girme sinyallerinin kamuoyuna ilk kez, 18 Eylül 1982 tarihinde, oğlum Enver Şahin'in Hilton Oteli'nde yapılacak olan düğününde duyurulmasına karar verdik.

Bu konuda çok titiz davranıyorduk. Çünkü, o günlerde henüz politika yasağı resmen kalkmamıştı.

Turgut Özal, 3-4 aylığına ABD'ye gidip geleceğini, bu süre içerisinde siyasetin önündeki engellerin kalkacağını, bu suretle hep beraber bu görevi başarıyla yürütmeye çalışacağımızı dile getirerek, “Muammer Şahin ve sizin vasıtanızla politikaya girecek olmam, şahsıma vermiş olduğunuz desteğin bir kanıtıdır. Bu vesileyle hepimize ayrı ayrı teşekkür etmeyi bir borç bilirim” dedi.

Turgut Özal, Kalyon Oteli'nden ayrılırken benim kırmızı mercedesimi kendisi kullandı. Turgut Özal'ı, Yeniköy'deki evine korumaları ile birlikte gece geç saatte bıraktık. Ayrılırken, “Muammer Bey, birkaç gün, bazı iş adamlarını ziyaret etmek istiyorum, arabayı bana gönderebilir misin?” dedi.

Özal, İstanbul'da 4 gün daha kaldı. Yanında olduğum halde, arabayı o kullandı. Turgut Özal, araba kullanmayı çok seviyordu. “Muammer Bey, İnşallah bu kırmızı araba, bize uğurlu gelir.” dedi. Benim heyecanımı görerek, “Aman, bu çalışmalarımızı gizli tutalım, biliyorsunuz yasaklar var” diyerek beni uyardı.

Daha sonra, 18 Eylül 1982 tarihinde Hilton Oteli'nde düzenlenecek olan oğlumun düğününde buluşmak üzere sözleştik. Özal, Side'ye gitmek için ayrılırken, “Geçmiş dönemdeki siyasiler ve iş adamlarıyla beni görüştür!” talimatını verdi. Ben de, detaylarını ileriki sayfalarda bulacağınız görüşmelerini ayarladım.

Bu çalışmalarımda, ihracatçı arkadaşlarım teşvik ve destekleriyle bana yardımcı oldular. Bunun bilinmesinde fayda vardır. Sayın Özal da iktidarları döneminde, hizmetlerimi her zaman takdirle anmıştır.

ANAP doğarken Turgut Özal'ın bana görev teklifi

Sayın Özal, partisi ANAP'ı kurma aşamasına geldiğinde bana, “Muammer, seni kurucu üyeliğe yazıyorum” dedi. Ben kabul etmedim. Çünkü o dönemde işlerim çok iyiydi. Mersin'de kardeşimle birlikte ihracat üzerine yoğunlaşmıştık.

Özal daha sonra, “Milletvekilliğini düşünür müsün?” diye sordu. Ben de kendisine düz milletvekili adayı olmayacağımı söyledim. “Bakanlık mı istiyorsun?” dedi. Kendisine net bir cevap vermedim. Çünkü, bakanlık için benim tahsilim müsait değildi. Özal'a ilkököl mezunu olduğumu söyledim. Bana, Ecevit'in 1979 hükümetindeki 11'ler örneğini vererek, “İlkokul mezunları bakan oldu. Senin de ticari tecrüben var” dedi.

Ben, tahsil düzeyi yüksek bir kadro içinde yer almak istemediğimi, o arkadaşlarla çalışmamın zor olabileceğini ve işlerimin yoğunluğu nedeniyle bunu yapamayacağımı belittim. Bununla birlikte, gerekirse Mersin il teşkilatını kurabileceğimizi söyledim.

Bunun üzerine Özal bana şöyle dedi: “O halde Mersin'deki masraflar sana ait. İstanbul'daki bir takım masraflara da katılırsın. Bana, ihracat konusunda danışmanlık yapacaksın.” Ben de fahri olarak, Turgut Özal'ın başbakanlığında ve cumhurbaşkanlığında danışmanlık görevimi sürdürdüm.

Turgut Özal, Mehmet Özcan ve Yaşar Ünal'ı partisinde görmek istedi

Turgut Özal, 1983 yılında, komşum ve sevdiğim bir arkadaşım olan Mehmet Özcan'ı da partisinde görmek istiyordu. Sayın Özal, seçimlerden önce Florya'daki evimize ziyarete geldi. Kendisiyle daha önce oğlum Enver'in düğününde tanıştığım komşum Elazığlı iş adamı (Harput Turizm sahiplerinden) Mehmet Özcan'ı sevmişti. Turgut Bey bana dönerek, “Muammer, Mehmet Bey evde ise davet et, kendisini partimizden milletvekili adayı olarak görmek istiyorum” dedi. Bunun üzerine bitişik komşum Mehmet Bey'in evine gittim ve Turgut Bey'in talebini ilettim. Mehmet Bey, “Biz, eski Demokrat Partiliyiz, oraya bir bağlılığımız var. Sayın Özal'ı da çok seviyorum. Benim evde olduğumu lütfen söyleme, çok üzülürüm. Kendisi,

benim takdir ettiğim büyük bir liderdir.” dedi. Ben de böylelikle Turgut Özal’a, Mehmet Özcan’ın evde olmadığını söylemek zorunda kaldım.

1983 yılında Özal ile birlikte partinin kuruluş çalışmalarını yaparken, Özal bana “ihracatçı arkadaşlarından Yaşar Ünal’ı da partiye davet edelim mi?” diye sordu. Ben de “edelim” yanıtını verdim.

Yaşar Ünal’ı Sayın Özal’ın Şişli’deki ofisine götürdüm. Özal, Yaşar Bey’e siyasete girmesi durumunda her hususta önünün açık olacağını söyledi. Yaşar Ünal Bey düşünmek için vakit istedi. Bilahare partiye katılmaktan vazgeçtiğini ilettiler. Arkadaşım Yaşar’la ne zaman görüşsek, kararından ötürü pişmanlık duyduğunu belirtir.

Eski partilerinden kopamayan bazı arkadaşlarım ANAP’ın 1983 seçimlerini kaybedeceğini zannediyorlardı.

ANAP, ezici bir çoğunluk ile seçimi kazanınca, birçok arkadaşım gelip, partiye katılmak istediler. Özal’a yakın olmak için benden yardım talebinde bulundular. O dönemde yüzlerce arkadaşımı Özal’ın evine ve ofisine taşımışım. Bu arkadaşlarımdan bazıları Turgut Özal’a çok yakın oldular.

ANAP ilçe başkanlıkları için önerdiğim isimler

1983 yılında ANAP’ın İstanbul’da il ve ilçe teşkilatları kurulurken genel başkanımız Turgut Özal benden Malatyalı hemşehrilerimizin isimlerini istedi. Bitlis Holding’in gemi indirme merasiminde hemşehrime Kadir Eriş Bey’i, Turgut Özal ile tanıştırmıştım. Siyasete girmek için çok istekli olduğu için Eminönü ilçe başkanlığı görevi için Sayın Özal’a kendisini önerdim.

Özal, önerimi kabul etti. Aradan birkaç gün geçti. Kadir Bey, beni telefonla aradı. Rahatsızlığını ileri sürerek; daha doğrusu bahane ederek, ANAP Eminönü ilçe başkanlığı görevinden affını istedi.

Zannediyorum ki, o tarihlerde, diğer arkadaşlar gibi o da, ANAP’ın seçimi kazanamayacağını düşünüyordu. Bu nedenle kendini riske sokmak istememişti.

Ben de, Kadir Eriş’e, “Özal’ın Şişli’deki ofisine git. Bu görevi kabul etmeyişinin nedenlerini, izah et” dedim. Özal’ın ofisine birlikte gittik. Kadir Bey, Turgut Özal’a mazeretini ve rahatsızlığını belirttiğinde, yanındayken Semra Hanım da vardı. Bu duruma her ikisi de üzüldü. Turgut Özal, Kadir Bey’e dönerek “Hem istedin, hem de vazgeçiyorsun, bu ne iştir?” dedi. O tarihten sonra bilhassa Semra Hanım, Kadir Bey’e karşı hep mesafeli durdu.

Kadir Eriş Bey, ANAP iktidara geldikten sonra, partinin İstanbul il yönetim kurulunda görev aldı.

Nüvit Yetkin’in Turgut Özal ile görüşmesi

1983 yılında devlet eski bakanlarından Nüvit Yetkin’i Turgut Özal’ın Şişli’deki ofisine götürdüm. Özal, eski politikacı bir büyüğümüz olan Nüvit Yetkin’i saygı ile karşıladı. Malatyalı olan Nüvit Bey’e partisinde görev teklif etti. Nüvit Bey üzülen, herhangi bir görevi kabul edemeyeceğini belirtti. Bununla birlikte, kendisini her konuda destekleyeceğine dair söz vererek, “Sayın Özal, ağır bir görev almışsınız. Allah yardımcınız olsun!” dedi.

Özal da, Nüvit Bey’e “Allah nezdinde bu ülkeye borcumuz var. Mezara varıncaya kadar çalışmamız lazım. Borcumu ödemediğim takdirde öbür dünyada 50 değnek cezalandırılacağım. Mesela, Muammer Şahin’e ahirette soracaklar: Sana bu kadar servet verdik. Mal verdik. Bunların zekatını verdin mi, fitresini verdin mi, hayrını yaptın mı? Vermediyse ona da elli değnek vururlar” dedi.

Nüvit Bey de Turgut Bey’e “Bu çok zor bir görevdir. Sizleri destekleyeceğim. Bu zor görevde size başarılar dilerim” dedi ve yanından ayrıldı.

Bedrettin Dalan’ın Nüvit Yetkin’e belediye seçimlerinde meclis üyeliği teklifi

Bedrettin Dalan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı adaylığı döneminde beni yanına çağırırdı. “Nüvit Yetkin Ağabeyimizi Eminönü ilçemizin belediye seçimlerinde liste başı olarak meclis üyesi görmek istiyorum. Kazandığımız takdirde kendisini Büyükşehir Belediyesinde meclis başkanı yapmak istiyoruz. Bu teklifimi kendisine ilet” dedi.

Dalan’ın teklifini Nüvit Bey’e ilettiler. Nazik davet için teşekkür etti. Lakin teklifi kabul etmedi. Onun gönlünde bir kamu kuruluşunda yöneticilik yapmak vardı. Ben de, Nüvit Bey’in talebini Özal’a ilettiler. Fakat bir sonuç alamadık.

Mustafa Kaftan ile Özal’ın görüşmelerinde bulunmam

ANAP’ın kuruluşu esnasında siyaset dünyamızın pek çok aktörünü Turgut Özal ile tanıştırmıştım. Bu aktörlerden biri de eski parlamenterlerden Mustafa Kaftan’dır. Sn. Kaftan ile Turgut Özal’ı Şişli’deki yazıhanesinde tanıştırdım.

Özal, Mustafa Kaftan’ın gelişinden son derecede memnun oldu. Nüvit Yetkin’e yaptığı teklifinin aynısını ona da yaptı. “Eski politikacı ve Malatyalı bir hemşehrime olarak sizi partimde görmek istiyorum. Biz, 4 eğilimi de kucaklayıcı bir yapıya sahibiz” dedi.

Lakin, Mustafa Kaftan da, “Biz artık politikayı geride bıraktık. Sizlere başarılar dilemeye geldim” dedi ve görüşmemiz böylelikle sona erdi.

Mustafa Kaftan bilahare ANAP'ın üçüncü döneminde, Özal'ın daha önce kendisine yaptığı teklif doğrultusunda bir görev üstlenebilmek için bizlerden ricada bulundu. Biz de grup halinde toplandık. Arkadaşımızı desteklemek üzere Hıdiv Köşkü'nde Sayın Özal'la görüştük. Konuyu takdirlerine sunduk.

Özal şu cevabı verdi: “Şu anda Başbakan, Mesut Yılmaz'dır. Ben, bu konuya fazla müdahale edemem. Madem, böyle bir düşüncesi vardı. Benim dönemimde niçin teklifimi kabul etmedi?”

Mustafa Kaftan'a, Özal'dan yeşil bir ışık gelmeyince milletvekilliği adaylığını ANAP'tan koymaktan vazgeçti.

Anadolu'da il ve ilçelere partili olarak yardımlarımız

Benim talimatımla Mersin ANAP il teşkilatını kardeşim ve ortağım olan Mahir Şahin kurdu. Üç yıl bu görevi yürüttü. 1986 yılında Okan Merzeci'ye görevi teslim ederek, siyaseti bıraktı.

ANAP'ın Malatya il ve ilçe teşkilatlarının kurulduğu dönemlerde maddi ve manevi pek çok yardımda bulundum.

O tarihte ANAP Malatya il başkanlığı görevine Malatyaspor Başkanı ve büyük iş adamı Nurettin Soykan'ı önermiştim. Bizleri kırmayarak, il teşkilatlarının tüm masraflarını da üzerine alarak, bu görevi kabul etti.

ANAP'ın kuruluş dönemlerinde kayınbiraderim Metin Emiroğlu Malatya, Elazığ, Adıyaman, Bingöl ve Tunceli'nin il teşkilatlarının yöneticisiydi.

1983 yılında ANAP'tan milletvekili adayı olan kayınbiraderim Emiroğlu, beni arayarak “Enişte, bizim bazı milletvekili arkadaşlarımızın ekonomik imkanları yetersizdir. Paraya ihtiyacımız vardır. Acaba bize 5-6 milyon lira yardım edebilir misin? Aksi takdirde seçimi riske sokabiliriz” diyerek, yarı şaka yarı ciddi bir talepte bulundu..

2 milyonu cebimden verdim. 1 milyonunu Ceyhan Şahin'den temin ettim. Bakiye olan 3 milyon lirayı da müteahhit Reşit Şahin'den, Talat Alacahanlı'dan, Necati Uygun'dan, Mehmet Akbulut'tan ve İpsan Şirketler Grubundan temin ettim. 6 milyon lirayı Malatya'ya Metin Emiroğlu'na gönderdim. Masrafların kalan kısmını milletvekili adayları kendi imkanları ölçüsünde karşıladı. Böylelikle ANAP Malatya'daki seçimi, tarihi bir zaferle 5-0 kazandı.

Bunun yanında ANAP'ın İstanbul'daki il ve ilçe teşkilatlarına da maddi yardımlarım olmuştur.

Rahmetli Sayın Turgut Özal'ın talimatı ile ANAP'a maddi ve manevi katkılarda bulundum. Başkanlığını yaptığım ihracat örgütlerinde beraber hizmet ettiğimiz arkadaşlarımızla, memleketimize hizmet ettiğini gördüğümüz partimize, karşılıksız olarak yardım ettik.

Bedrettin Dalan ve Eymen Topbaş dönemlerinde de ekonomik olarak, ANAP İstanbul il teşkilatına yardımcı olmaya çalıştım.

Hatta, Unkapanı'ndaki ofisime zaman zaman partili arkadaşlar gelir; “Muammer Bey, bize para bul. Yoksa, Turgut Özal'a sizi şikayet ederiz” diyerek, espri yaparlardı. Kapıma gelen hiç kimseyi boş çevirmedim.

İstanbul ilçe belediye başkanlıkları seçimleri

Sayın Özal, beni telefon ile arayarak, “Malatyalı mühendis ve inşaatçılardan birkaç hemşehrimizi ilçelerden belediye başkanlığı için aday gösterelim” dedi.

Ben de, mühendis ve iş adamı Şahin Zapçı'ya ve Av. Mustafa Kaftan'a aday bulmaları için ricada bulundum.

ANAP'a o dönem iş adamlarının bakış açısı çok farklıydı. Onun için o dönem, aday bulmakta çok zorluk çekildi. Ama, ANAP iktidara geldikten sonra, çark tersine işlemeye başladı. Aday olmak isteyenler çoğaldı.

Naci Ekşi'nin ilçe başkanlığına ve ilçe belediye başkanlığına seçilmesi

ANAP kurucularından Metin Emiroğlu, partinin İstanbul il teşkilatının kuruluşunda 15 gün başkanlık yaptı.

ANAP'ın İstanbul ilçe teşkilatlıları için aday tespiti yapıyorduk. Bakırköy ve Eminönü ilçeleri için benden görüş istenerek: “Kimleri aday gösterelim? Sen ne diyorsun?” denildiğinde Bakırköy için Arapgirli Dr. Naci Ekşi'yi önerdim.

Naci Bey ile, 1976 yılında Malatya Kayısı Gecesinde tanışmıştık. Kendileri, o gecenin onuruna folklor ekibi getirmişti. Doktorluğunun yanın-da ihracat ve ticaretle uğraşıyordu.

ANAP'ın ilçe teşkilatlarının kuruluş döneminde, Metin Emiroğlu benim referansımla Naci Ekşi'yi arayarak, ANAP Bakırköy ilçe başkanlığını önerdi. Kendisi de o günlerde Sayın Turgut Özal ile tanışmıştı. Bu isim Sayın Özal'a yabancı değildi. Derhal onayladı. Naci Bey ilçe başkanı oldu. Bundan sonra da Sayın Özal'ın onayı ile Bakırköy Belediye Başkan Adayı oldu. Bakırköy o tarihte İstanbul'un en büyük nüfusuna sahip ilçesiydi. Bakırköy'e ve buraya bağlı beldelere çok büyük hizmeti olan Dr. Naci Eşi, aynı zamanda Malatya Eğitim Vakfı'nın da kurucu üyesidir.

Eminönü ANAP ilçe başkanlığına ve belediye başkanlığına muhitinde sevilen Tahir Aktaş'ı getirdik. Aktaş, benden meclis üyelikleri için aday isteyince, kardeşim Muzaffer Şahin'le birlikte, Bekir Özdemir'i ve Ceyhan Şahin'i önerdim.

Tahir Bey, büyük bir farkla, Eminönü belediye başkanlığını kazandı. Kardeşim Muzaffer Şahin belediye başkan yardımcısı oldu. Hep birlikte Eminönü'ne kalıcı hizmetlerde bulundular.

Semra Özal ile seçim bahsi

1983 yılında Genel Başkanımız Sayın Turgut Özal ile Malatya Yeşilyurt'ta idik. Seçimlere 20 gün kalmıştı. Seçmenlerden gördüğümüz sevgi, ilgi ve heyecan herkesi duygulandırmıştı. Semra Hanım bana, "Ne kadar milletvekili çıkarırız?" diye sordu. Ben de, "210-220 arası olabilir" dedim. Semra Hanım, "250'den aşağı olmaz" dedi. Bunun üzerine kendisiyle 2,5 milyonuna bahse girdik.

O tarihteki Kenan Evren hükümeti seçime 2 gün kala bir beyanatta bulundu. Halkı, kendi tuttuğu partiye oy vermeye çağırdı. O gün, biz Fatih'te ANAP'ın mitingini yapıyorduk. Fatih Camii'nde namaz kılıp, miting alanına geldik. Turgut Özal, konuşmasını yapmak için kürsüye çıktı. Ben, Özal'ın yanı başında duruyordum. O sırada, iş adamlarımızdan Yaşar Ünal, aşağıdan dinleyiciler arasından, bana hitaben bağırdı: "Muammer Bey, iş adamı ve İhracatçılar Birliği Başkanı olarak boy gösteriyorsunuz. Bu görüntü, sizin ticaret hayatınıza sekte vurur" dedi. Bunu duyan Özal güldü. Yaşar Ünal'ın bu çıkışından, İstanbul milletvekili adayları etkilenerken, Turgut Bey'in arkasına geçtiler. O an için bir huzursuzluk oldu. Özal, "Muammer buraya gel" diyerek, beni yanına aldı. Ellerimizi havaya kaldırıp, ANAP selamı verdik. Bu şekilde, "dört eğilimin ANAP'ta birleştiği mesajını" verdik. ANAP'ın Fatih mitinginden ofisimde gururla sakladığım fotoğraflarım vardır.

Takvimler, 4 Kasım 1983'ü gösterdiğinde Semra Hanım ile olan bahsimizi ben kazanmıştım. Semra Hanım teşekkür ederek, elimi sıktı.

Başbakan Özal'ın uykusuz geceleri

1988 yılında, fahri danışmanlık görevim devam ederken Başbakan Turgut Özal'dan randevu talep etmiştim. Başbakanlık Özel Kalem Müdürü Tefik Bey, beni arayarak, "Muammer Bey, sizi gece saat 23.00-24.00 sularında arayacağım. Kaldığınız otelin ismini ve telefonunu bize bildirmeniz gerekiyor" dedi.

Ben de, Büyük Ankara Oteli'nde kaldığımı söyledim. Otel lokantasında İstanbul'dan bir arkadaşımınla birlikte yemek yiyorduk.

Özal'la görüşeceğimiz 9 gündem maddesi vardı. İstanbul ANAP İl Başkanı Eymen Topbaş'ın Özal'a iletmemi istediği iki husus vardı. Kabineden iki bakanın Başbakan'a iletmemi istediği konularla beraber gündemim 13 maddeye çıktı. Gündem maddelerini kendim düşünüp, değerlendirmiş gibi sunacaktım.

Gündemimde ağırlıklı olarak, ihracatın geliştirilmesi, işsizlik, çalışanlara zam, yabancı sermayenin yurda getirilmesi gibi birçok önemli konu vardı.

Hatta arkadaşım yemekten kalkarak "Saat 24.00'de randevu olur mu? Gel, gidip yatalım" dedi ve kalkıp, yattık. Gece saat 03.00'te telefon çalmış. Otel görevlisi "Başbakanlık Köşkünden bekleniyorsunuz" diyerek, beni uyandırdı.

Ben de bu saatte "Başbakan bizi niye arasin ki?" diyerek, tereddüt ettim. On dakika kadar düşündüm. Hatta "otel arkadaşım, acaba, beni işletiyor mu?" diye de düşündüm. Tekrar, santral görevlisinden teyit istedim. Görevli, "Evet, Başbakanlık Konutunda bekleniyorsunuz Muammer Bey" dedi.

Başbakanlık Konutu'na vardığımda saat sabahın 04.00'ünü gösteriyordu.

Başbakan Turgut Özal çalışma odasında, bilgisayar kullanıyordu. Önünde bir hayli kabarık dosyalarla meşguldü ve tuzlu leblebiyle çay içerek, çalışıyordu.

Selam-kelâmdan sonra:

- Sayın Başbakan'ım ne kadar zamanım var? dedim.
- Saat 05'e kadar, dedi.
- Siz, hiç uyumuyor musunuz? deyince,
- 05.00 ila 09.00 arası uyurum. Dört saat uyku bana yetiyor. Hep, böyle çalışıyorum, dedi ve espri yaparak:
- Sizi rahatsız mı ettim beyefendi? diye takıldı.
- Hayır efendim! dedim.
- Görüşme konularına girmeden,
- Bu dosyalar, bu saatte çalışmak nedir? Sayın Başbakanım! diye sordum.

Cevaben, "Sizlerden kesilen fonlardan, GAP Projesine para aktarabilmek için çalışıyorum. Çünkü bürokratlar bunu yapmıyor. GAP'ı bir an önce bitirmemiz şart" dedi. Bana da çay söyledi. Çayımın yanına da tuzlu leblebi koydurdu. Çalışma odasında, sadece ikimiz ve bir de garson vardı.

Ben, çayı neden tuzlu leblebi ile içtiğini sordum. Gülümseyerek, "Çayı, uykumu kaçırmaması için içiyorum. Leblebiyi de midemin suyunu

alması için tercih ediyorum. Tuzlu leblebi çok çay içmemi sağlıyor” dedi. Bu yaklaşım, benim de aklıma yatmıştı.

On üç maddelik gündemimizi müzakere ettik. Son üç maddede çok hassas davrandı: Birincisi, işçilerin zam talebiydi. Şöyle cevap verdi: “Zam talebi, yerindedir. Ancak, bu zam enflasyonu körükler. Bir cepten çıkıp, öbür cebe geçer. Ekonomik hiçbir faydası olmaz. Milli gelir artmadıkça ihracat artmadıkça, yabancı sermaye gelmedikçe, işçiye verilecek zam, çare değildir.”

İkincisi, işsizlik sorunu. ‘İşsizliğin azaltılması için neler yapabiliriz?’ şeklindeki ilk sorumu yanıtlamadı. İkinci kez sorduğumda: “Benim önüme intihar için atılıyorlar. Ceplerim mektuplarla doldu. Ama bütün çare, az önce belirttiğim üç olaya bağlı. Yabancı sermayenin girişi için gerekli olan yasal düzenlemeleri yaptık. Ama, Anayasa Mahkemesi iptal etti. Bu konuda benim de sıkıntılarım var. Biraz daha dişimizi sıkacağız” dedi.

Üçüncü maruzat olarak, “Efendim, devlet büyüklerimizin eşleri, çocukları ve aileleri, zaman zaman basında çok çıkıyor. Bu durum, partimizin oy kaybına sebep oluyor” dedim. Cevap vermedi. Yüzü asıldı. Soruyu, ikinci kez tekrarladığımda “Mesaj alınmıştır” dedi.

Görüşmemiz bittiğinde saat 05:20’yi gösteriyordu.

“Sayın Başbakan’ım, Başbakanlığınızın tadını çıkarabiliyor musunuz?” diye sordum. Şöyle cevap verdi:

- Hiçbir gün kendimi Başbakan olarak hissetmedim. Hayatını, miletine adanmış bir bürokrat gibi çalışıyorum. Başbakanlığımın tadını çıkaracak olsam, bu saatlere kadar çalışmam” dedi.

Müsaade isteyerek, ayrıldım.

Özal’ın, İsmet Paşa’yı eleştirmesine karşı duyarlılığım

Başbakan Özal, 1988’de halka hitap ettiği televizyon konuşmasında, mecliste Erdal İnönü ile yaptığı bir tartışmasından bahisle: “Babası da Erdal Bey gibi korkaktı” dedi.

Tartışma konusu, Ege sorunu ve 12 Adalardı. Ben, evimde televizyon seyrediyordum. Eski bir CHP’li olarak, İsmet Paşa’ya ithaf edilen korkaklık yakıştırmalarına karşı duyarsız kalmadım. Konuşması biter-bitmez Özal’ı TRT’den telefonla aradım. Danışmanı olduğum için telefonuma hemen cevap vererek, “Hayrola!” dedi. Ben de “Konuşmanızdan ötürü sizi tebrik ederim. Lakin bir hususta sizin gibi düşünmüyorum. Partimizin %25’i İsmet Paşa’yı sever. Paşa’ya korkak demenize üzüldüm. Çünkü,

İsmet Paşa korkak değildi. Bu durum, partimizin oy kaybına sebep olabilir” diyerek, hassasiyetimi bildirdim.

Rahmetli Özal cevaben; “Yine, İsmet Paşacılığın mı tuttu? Tamam tamam. Bir daha İsmet Paşa’ya laf söylemem” dedi. Benim bu nazik hatırlatmama son derece ilgi gösterdi ve telefon görüşmemizi gülüşerek, kapattık.

Özal’ın Malatyalı iş adamları ile ilgili düşünceleri

1980 yılında Özal’ın başbakanlık müsteşarlığı döneminde oğlu Ahmet Özal’ın Tarabya Otel’inde nikah merasimi vardı. Ben nikaha İhracatçılar Birliği Başkanı olarak davet edilmişim. Davetliler arasında Metin Emiroğlu ile birlikte Prof. Dr. Ömer Aksu da vardı.

Bizler, o dönemde Malatyalı iş adamlarının katılımlarıyla kayısı geceleri düzenliyorduk. Düzenleme heyetinin başkanları Nüvit Yetkin ve Mustafa Kaftan’dı. Onlara Yaşar Hanlıoğlu ile birlikte yardımcı oluyorduk. Heyetimiz, önerim üzerine Ahmet Özal’ın nikahını fırsat bilerek, Sayın Özal’ı gecemize davet etmeyi kararlaştırdı. Davetiyeyi Sayın Özal’a verdiğimde bana baktı:

- Nedir bu? dedi.
- Ben de;
- Malatyalı iş adamlarının kayısı gecesine sizi davet ediyoruz, dediğimde,
- Malatya’da iş adamları var mı ki, böyle bir toplantı düzenliyorsunuz? dedi.
- Ben de;
- Var, dedim. Özal, cevaben,
- Ben otuz yıldır devletin üst kademesinde bulunuyorum. Bugüne kadar Malatyalı herhangi bir iş adamının bir projesi ya da bir talebi olmadı. Malatya’dan sadece iş adamı Halit Özkan zaman zaman bana gelir ve talepte bulunur. Onun dışında başka kimseyi görmedim. Ama, Kayserilisi, Eskişehirlisi hiçbir gün eksik olmaz, diyerek serzenişte bulunduktan sonra,
- Siz ne zaman ciddi bir projeye ve kalabalık bir grupla bana gelirsiniz, ben de o zaman sizin yemeğinize gelirim, dedi.

Bu mesajı arkadaşlarıma götürdüm. Bu görüşmeden yedi gün sonra Hilton Otel’inin Ruf salonunda Malatyalı 100 iş adamının katılımıyla bir toplantı düzenledik. Malatya’ya özel sektör olarak, ikinci bir tütün fabrikası kurma projesini Sayın Özal’a götürmeyi kararlaştırdık. Toplantıdan birkaç gün sonra müteşebbis heyet olarak tekrar bir araya geldi. Hisse taksimatı konusunda kendi aramızda anlaşamadığımız için projeyi Özal’a sunmadık. Konu böylece kapandı. Özal siteminde haklıydı.

Turgut Özal bu sitemi yaptığı sırada henüz politikayı düşünmüyordu. Sadece hemşehrlik sevgisi ve duygusuyla hareket ediyordu.

Malatyalılar pek çok hususta başarılı olmalarına rağmen kolektif çalışmaya yatkın değildir. Bu yüzden bir çok tarihi fırsatları kaçırmışlardır.

Başbakan Özal'ın Malatyalı İşadamlarına Yatırım İçin Teşviki

Bu hadiseden dört yıl sonra... Tarih: 1984... Özal Başbakan... Turgut Bey bir görüşmemizde, "Muammer şu senin meşhur Malatyalı iş adamlarını topl. Artık iktidar olduk. Malatyamız için özel sektör olarak, büyük çaplı yatırımlar yapmalıyız" diyerek, bana talimat ve randevu verdi.

Bu görüşmeden bir hafta sonra, hemşehrlerimizden 15 iş adamıyla birlikte Emirgan Lale Köşkü'nde Turgut Özal ile bir araya geldik.

Toplantıya katılan arkadaşarımdan Necmettin Bitlis'in (Bitlis Holding), Davut Kölük'ün, Şahin Zaççı'nın, Mehmet Akbulut'un, Orhan Gebeş'in ve Hayrettin Yelkinkanat'ın isimlerini hatırlayabiliyorum. Basına kapalı olan bu toplantıya dönemin belediye başkanı Bedrettin Dalan da "Ben de Malatyalıyım. Çünkü Malatya'da askerlik yaptım" esprisiyle katılmıştı. Başbakanın yanında, Başbakan Yardımcısı Kaya Erdem, başbakanlık müsteşarı Hasan Celal Güzel ve ismini hatırlayamadığım 3 bakan daha vardı.

Turgut Özal: Hemşehrilerim, projenizi verin bakayım, dedi.

Heyette bulunan işadamlarından Davut Kölük:

- Sayın Başbakan'ım siz, bize proje önerin, diyerek, Başbakan'dan öneri talebinde bulundu.

Sayın Özal projelerini şu şekilde sıraladı:

- 1- Şeker fabrikasının ortaklığıyla birlikte, et kombinası ve besicilik.
- 2- Hidro elektrik santrali.
- 3- Hekimhan demir cevheri işleme tesisinin devri.
- 4- Arabistan'a su satışı. Sürgü ve Erkenek kaynak sularına içme suyu tesislerinin kurulması.

Devamla şöyle dedi. "Ben de kaynak suyu pazarlanması konusunda Arap bir ortak bulacağım. Bu dört yatırım projesi için, beş milyar sermayeli bir anonim şirket kuracaksınız. Bu şirkette %51 hisse sizin; %49 hisse de devletin olacak. Yatırımlar için gerekirse size kredi de verebiliriz" dedi.

Tam bu esnada Başbakan Turgut Özal'a telefonda acı bir haber geldi: Şırnak'ta o gün, dört askerimiz şehit olmuştu. Bu olay, PKK'nın ilk terörist saldırısıydı.

Sn. Özal yarım saat kadar telefonla görüştü.. Bu acı haber hepimizi derinden yaralamıştı. Özal'ın morali yüksekti, "Bu terörist bir olay; ama olayın üzerine, ciddi bir şekilde gitmemiz gerekir" dedi.

Hemen ilgili makamları arayarak, gerekli talimatları verdi ve toplantı sonunda: "Bu projenin hayata geçirilmesiyle ilgili olarak, Bakan arkadaşarımla da yanımda getirdim. Gerekli kolaylığı gösterecekler. Vakit kaybetmeden uygulamaya geçelim" dedi.

İyi dilek temennileriyle toplantıdan ayrıldık.

Aradan on beş gün geçti. Arkadaşlarla bir araya gelip, bir kaç kez toplantı yaptık. Ama maalesef daha önceki gibi oldu: Ortaklık payları konusunda anlaşmazlık çıktı. Tekrar başa dönüldü. Tüm çabalar, böylece yine boşa gitti. Sayın Özal'a bu durumu bildirdiğimde çok üzüldü ve şöyle konuştu:

"Bu fırsatı kaçırdıkları için Cenab-ı Allah bu arkadaşlardan hesap sorar. Ben, hemşehrlik görevimi yaptım. Demek oluyor ki sizlerde ortaklık değil, ferdiyetçilik var... Ne diyelim, yapacak başka bir şey de yok" dedi.

Turgut Özal'la Çin Seyahatim ve 50 Bin Ton Pirinç İthalatımdan Büyük Ekonomik Kaybım

"Başarısızlıklar deneyim; başarılar mutluluk kazandırır."

D. Norfolk

1987-1989 yılları arasında Turgut Özal'ın başbakan olduğu dönemde 150 kişilik bir iş adamları grubu ile Çin'e seyahat düzenlenmişti. Ben de o dönemde İstanbul İhracatçılar Birliği'nin Başkanı ve iş adamı olarak, kendi imkanlarımla bu seyahatte protokolde yer almıştım.

Rahmetli Özal bana, "Çin ile ticari münasebetlerimizin gelişmesi her iki ülke için de faydalı olacaktır. Sen hububat işi yapıyorsun. Pirinç işi yapıyorsun. Çin'den ithalat yapabilirsin" diyerek, Çin'den pirinç ithal etme mi istedi. Ben de bu öneriye ilgi göstererek, "zaten İtalya'dan pirinç ithalatı yapıyorum. Çin'den de pirinç alırım" dedim.

O dönemde Türkiye'nin pirinç açığı 150 bin tondur. Çin gezimizde Başbakan Özal'ın ricasıyla Hazine Müsteşarı Ekrem Pakdemirli pirinç alımında tercümanlığıyla bana yardımcı oldu. Sn. Pakdemirli, Çin'e 25 bin ton üzüm ve 25 bin ton incir ihracatımız konusunda bize tercümanlık yaptı. Üzüm ve inciri İzmirli iş adamı Sn. Beşikçioğlu ile birlikte verecektik.

Çin'de pirinçle ilgili bağlantılarımızı yaptık, siparişimizi verdik. Pirinç ithalatımız Türkiye'de basında büyük manşetlere çıkınca, Türkiye'deki pirinç üreticileri pirinç ithalatına karşı yürüyüş yaptılar.

Oğlum Enver Şahin, Çin'in Shangay kentine giderek, burada 20 gün kaldı ve pirinçlerin gemilere yüklenmesine nezaret etti. Gemi, Süveyş Kanalı'nda arızalanınca Mersin limanına 7 gün gecikmeli olarak 61 günde geldi. Bu 7 günlük gecikmeden dolayı da gümrüksüz ve fonsuz olan pirincimize gümrük ve fon vergileri uygulandı.

Türkiye'deki pirinç müstahsillerinin yapmış olduğu yürüyüşler de bunda etkili olmuştu. Zaten piyasa da bazı firmaların fonsuz ve vergisiz pirinçleri ile doluydu. Gümrük ve fonlamalarla maliyeti yükselen pirincimizle piyasada rekabet etme şansımız kalmadı. Vergi ve fonlardan dolayı büyük bir zarara uğramıştık.

Fon ve vergilerin kalkması için Turgut Özal'a yapmış olduğumuz başvurularımız nazari dikkate alındı. Başbakan, Hazine Müsteşarı Ekrem Pakdemirli'ye, "Hocam, pirinci bu arkadaşlara biz aldırдық. Üç ay önce akreditif açanlar için fon tarihini değiştir." Talimatını verdi. Ekrem Hoca ise, "ben fon tarihini delemem" diyerek, cevap verdi. Özal ise "Hoca, peki ne yapacağız bu durumu" diyerek bir çözüm bulmasını istedi. Pakdemirli'nin cevabı, "pirinçleri Mersin limanında gemiden boşaltsınlar" Müsteşara, gümrük ve fon payını ödeyecek paramın olmadığını söyledim. Ekrem Hoca ipotek ve ihracat karşılığı bankalardan İsveç Kronu temin etti. Biz de vergilerimizi bu şekilde ödedik.

Sn. Pakdemirli, ithalattan zarar etmememiz için yardımcı olacağını, elimizdeki pirincin İstanbul, Ankara, İzmir ve Adana belediyelerinin tanzim satış müdürlüklerine satışı hususunda yardımcı olacağını Başbakan Turgut Özal'a ve bana söyledi. Bu söz, moralimi epeyce düzeltmişti. Bu şekilde Başbakanlıktan ayrıldım.

Satış işlemlerine başlanmasını temin için Ankara'ya gittiğimde Ekrem Hoca telefonlarıma çıkmadı, randevu vermedi. Maalesef Pakdemirli'yi 6 gün beklememe rağmen kendisiyle görüşemedim.

Pirinçlerin fazla beklemeye tahammülü olmaz, ısınarak bozulabilir düşüncesiyle elimizdeki tüm pirinci zararına iç piyasaya sattık.

Banka kredisini ödemek için 2 yıl boyunca büyük sıkıntılara katlandık. Hatta neredeyse, iflasın eşiğine kadar geldik. 10 milyar lira olan borcumuzu, faizleriyle birlikte 15 milyar lira olarak ödedik. Gayrimenkullerimizi sattık, ipotekleri çözdürdük. O tarihten sonra hükümetin önerisiyle iş yapmama ve bankalardan kredi kullanmama kararı aldık. Kaybettiğimiz ekonomik gücümüzü 3-4 yıl içerisinde yeniden kazandık.

Pirinç ithalatı bize ticari bir ders oldu. Başbakan'a yakınlığımızın ve ticari bir riske girişimizin cezasını çok büyük zararlarla çekmiş olduk. Bu tecrübemi iş adamlarının görmesini isterim.

Turgut Özal'ın bayramda içli köfte sevgisi

Turgut Özal 1988 yılının Kurban Bayramında Marmaris'e Munamar Oteli'nin açılışına gelmişti. Aynı tarihte kardeşim Muzaffer Şahin, ortağı Tekman Karadağ ile birlikte RainBow Oteli'ni yaptırmıştı. Biz de kardeşimize aile olarak davetli idik. Kardeşim Muzaffer 'Ağabeyim, Başbakan Turgut Özal şu anda Marmaris'te. Kendisiyle görüşüp, bizim otelimizi de hizmete açmasını rica et" dedi.

Özal'ın gelip-gelmeyeceği konusunda tereddüdüm vardı, programı yoğundu. Kardeşime, "Bayram namazında görüşürsem Özal'dan ricada bulunabilirim" dedim. Bayram namazı çıkışında Özal'la bayramlaştım ve davetimi bildirdim. Programının çok yoğun olması dolayısıyla Muzaffer Şahin'in otelinin açılışına katılmayacağını söyledi. İçli köfteyi çok seven Özal'a "Bildiyiniz gibi Malatya'da bayramlarda içli köfte yapılır. Efendim, bayram dolayısıyla annem ve yengem sizin için hususen içli köfte yaptılar" dedim. Bunun üzerine, Sayın Özal daveti kabul etti ve programının değiştirilmesi için talimat verdi.

Hep beraber, kardeşim Muzaffer Şahin'in oteline gittik. Kurbanlar kesildi, Özal oteli hizmete açtı. Sohbetler edildi, sıra köfte faslına geldi. Turgut Özal sekizinci içli köfteyi yerken, doktoru Cengiz Arslanoğlu müdahale etti: "Efendim, bunlar size çok ağır gelir, kolesterolünüzü yükseltir." Özal, doktoruna dönerek, "Cengiz, bunlarda kolesterol yok. Bana bir zararı olmaz" dedi ve sekizinci köfteyi de afiyetle yedi. İçli köfte bahanesiyle beni kırmadı. Davete o zamanın Muğla Valisi olan Erol Çakır da katılmıştı.

Bizimle tekrar bayramlaşarak, Munamar Oteli'nin açılışına gitti.

Ahmet Özal'ın firmamıza yatırım projesi teklifi

Ahmet Özal, 1984 yılında Amerika'dan yeni dönmüştü. Şirketimizin danışmanı olan Prof. Dr. Ömer Aksu, Ahmet Özal'la yeni yatırım projeleri üzerine çalışıyordu. Ahmet Özal'ın yatırım projelerinden yararlanabileceğimizi bildirdi. O tarihte yoğun olarak hububat ihracatı yapıyorduk. İhracatta kullandığımız kanaviçe çuvalarını ithalat yoluyla temin ediyorduk. Ahmet Özal'dan kanaviçe çuval fabrikası projesi yapmasını rica ederek, Unkapanı'ndaki ofisimize davet ettim.

Danışmanımız Prof. Dr. Ömer Aksu ile birlikte ofisimde üç ayrı toplantı düzenledik. Proje yatırımının yüksek maliyetli olması ve hamaddenin de Hindistan'dan gelecek olması sebebiyle projeyi hayata

geçiremedik. Çalışmaları için Ahmet Özal'a teşekkür ederek, yatırım yapmaktan vazgeçtik.

Turgut Özal'la umre ziyaretim

Turgut Özal'ın başkanlığında 150 kişilik iş adamı grubuyla beraber Suudi Arabistan'a gittik. Resmi ziyaretlerimizden sonra umre ibadetimizi ifa ettik. Sekiz defa tavaf ettikten sonra Allah'ın yardımı ile, sadece başbakan ve bakanların ziyaretine izin verilen hacet-ül esved'in içerisine girdim. Hacet-ül esved'in içerisinde namaz kılmak nasip oldu. Bunun için Allah'a ne kadar şükretsem azdır.

Mekke'deki ibadetlerimizi tamamladıktan sonra ise Medine'ye geçtik. Medine'deki ilk günümüzde Başbakanımız Turgut Özal'ın hususi davetiyle sabah namazından önce Sevgili Peygamberimizin huzurunda bulunduk. Burada dualar edip, namazımızı kıldık. Allah kabul etsen ve herkese de nasip etsin.

Turgut Özal sayesinde bu mübarek mekanları ziyaret etmek bana da nasip oldu. İnşallah, bana eşimle beraber hac farızasını yerine getirmek de nasip olur.

Suudi Arabistan'da at koşusu

Suudi Arabistan seyahatimizde Kral Fahd bin Abdülaziz, Özal ve heyeti onuruna at koşusu tertip ettirdi. Hipodroma gittik. Türk heyetinde Mustafa Süzer, Halis Toprak ve Sezai Türkeş gibi çok sayıda iş adamı, bakan ve müsteşar vardı. Oldukça kalabalık bir gruptuk. Yarışa katılacak atlar pistteki yerlerini aldı.

Sayın Özal, "Atlar arasında bir bahis yapalım. O vakit, daha heyecanlı seyrederez. Hangi atı tutalım?" diyerek, bana sordu. Ardından da ekledi: "Sayın Muammer Şahin atları çok iyi bilir, oğlunun düğününde İstanbul Hilton Oteli'ne gelinini atla getirmişti."

Ben de, Arap atlarının içinde çok iyi görünümde olan 14 numarayı seçtim. Hem bu at çok formdaydı, hem de ilkokul numaram da 14 idi. Sayın Özal da 14 numaralı atı seçerek, "Muammer, sen hangi burçtansın" diye sordu. Kova bucundan olduğumu söyledim. "Kova burcu çok şanslı bir burçtur, başarıların buradan gelmektedir" diyerek, gülümsedi. Mustafa Süzer de bize iştirak etti. Bu esnada yarış da başladı. 14 numaralı at birinci geldi. Bu yarıştan büyük keyif aldık.

Suudi Arabistan'da atış poligonu

Kral, bizi atış poligonuna davet etti. 50-60 kişilik bir grupla poligona gittik. Burası, modern cihazlarla donatılmış, çok güzel bir atış sahası idi.

Grubumuzun içerisinde Genel Kurmay Başkanı, Milli Savunma Bakanı, Bakanın Kurmay Albayı Ceyhun Fırat ve iş adamı Sezai Türkeş gibi pek çok kişi vardı.

Atışta öncelik Sayın Özal'da idi. Atışını karavana yaptı. Özal'dan sonra, koruma müdürlerinden ismini hatırlayamadığım bir arkadaş da izin isteyerek atış yaptı. Heyecandan o da isabet ettiremedi. Özal bu duruma çok üzüldü. Ben Sayın Özal'ın sıkıntısını anladım. Heyetin ve Türkiye'nin onurunu kurtarmak için, "Eğer müsaade ederseniz, Kurmay Albay Ceyhun Fırat da, atış yapmak istiyor, Sayın Başbakanım" dedim. Sayın Özal, önceki kötü atışlardan dolayı bir an tereddüt etti. Aynı anda Albay Ceyhun Fırat da "Emrederseniz, atış yapmak isterim" dedi. Özal, 'peki' diyerek, müsaade verdi. Albay üç atışta da tam 12'den vurdu. Başbakanımız çok memnun oldu. Bana, teşekkür etti. Bakandan albayın ismini aldı. Böylelikle atış poligonundan mutlu bir şekilde ayrılmış olduk.

Bu hadiseden iki yıl sonra Ceyhun Fırat'la Malatya Orduvinde karşılaştım. Tuğgeneral olmuştu. Beni, eşine "İşte, bugünkü rütbemi alma-ma vesile olan Muammer Şahin Bey budur" diyerek, tanıştırdı. Ben de onları eşimle tanıştırdım.

Tümgenerallikten emekli olan Ceyhun Fırat Bey'le dostluğumuz halen devam etmektedir.

Bedrettin Dalan ile işyerimin istimlak pazarlığı

1984 yılında Unkapanı Cibali Tütün Fabrikası karşısında depo olarak kullandığımız 1800 metrekarelik bir yerimiz vardı. Burayı, ihracata mal hazırlamak için kullanıyorduk. Aynı dönemde belediye, Unkapanı-Eyüp istikametinde deniz boyundaki yerleri istimlak kapsamı içine almıştı.

Belediye başkanı Bedrettin Dalan'la bizim yerimizin istimlak edilmesi hususunda anlaşamıyorduk. Başkan, ANAPlı olduğum için ve başkalarına da örnek olmak için yıkıma bizim depodan başlamak istiyordu. İstimlak takdir bedelleri oldukça düşüktü. Sayın Turgut Özal beni Yeniköy'deki evine çağırdı.

Başbakanın evine gittiğimde içeride kalabalık bir partili grubu vardı. Dalan da oradaydı. Sayın Özal mutfakta berberine tıraş oluyordu. Beni ve Dalan'ı yanına çağırarak, "Dalan ile aranızda istimlak konusu varmış, benim senden ricam bu işi çözmendir" dedi. Berberin işi, henüz bitmemişti. Ayağa kalkan Özal, ellerimizi tuttu ve bizi bir rakamda anlaşdırarak "hayırlı olsun" dedi.

Fakat, Dalan daha sonra, Özal'ın önünde söz vermiş olduğu rakamı bana vermedi. "Size bu rakamı verirsek, diğerlerine de örnek olur. Sizin başka bir imar işiniz olursa, çözer ve böylelikle sizi mağduriyetten kurtarmış oluruz" dedi. İstimlak konusunda ben de çaresiz bir şekilde parti uğruna bu fedakarlığı yapmaya razı oldum.

Malatya'daki Özal Hastanesi'nin kuruluşu ile ilgili Pera Palas'taki anım

Özal Hastanesi yapılmasına karar verildiğinde İnönü Üniversitesi Rektörü Engin Gözükara'ya vakıf kurma görevi tevdi edilmişti.

Sayın Özal başkanlığında Pera Palas otelinde toplantı yaptık. Toplantıya vakıf kurucularından 52 arkadaşımız katıldı. Burada, giriş bağışlarımızı taahhüt ettik ve taahhütlerimizi vaktinde yerine getirdik.

Vakıf, kurucu üyelerimizden Turgut Özal'ın vasıtasıyla kuruldu. Özal, vakıf üyelerinin sayısının daha geniş tutulmasını istiyordu. Ama, arkadaşlarımız "Küçük olsun bizim olsun" zihniyetinden hareketle, kurucular kurulu üye sayısının 52'de kalmasını istediler.

Malatya Özal Vakfı Hastanesi'nde hâlen Kurucular Kurulu Haysiyet Divan Başkanı olarak görev yapıyorum.

Bu hastaneye emeği geçen rektörlere, profesörlere ve hastane personeline teşekkürlerimi sunarım.

Hastanenin kuruluşunda finansman temini konusunda büyük emek ve çaba harcayan, dönemin ekonomiden sorumlu devlet bakanı Sn. Işın Çelebi'ye de buradan teşekkürlerimi iletirim.

Malatya Eğitim Vakfı'ndan milletvekilliğine ve meclis üyeliklerine aday olanlar

ANAP'ın ikinci devresinde düzenlenen seçimlerinde MEV üyelerinden Şaban Taçyıldız ve Dinçer Şekerci benim desteklerimle milletvekili aday

adayı oldular. Her iki arkadaşımız da milletvekilliğine layık olmalarına rağmen aday listesinde alt sıralarda yer aldılar ve adaylıktan çekildiler.

Vakıf üyelerimizden Ceyhan Şahin Bey'e Eminönü ilçesinden meclis üyeliğini teklif ettim. Beni kırmadı. ANAP'ın birinci devresinde olduğu gibi ikinci devresinde de vilayet encümen azalığı görevini başarıyla sürdürdü.

Turgut Özal'ın Malatya ile ilgili proje beklentisi

1983 seçimlerinde Malatya belediye başkanlığını ANAP'tan Seyhan Semercioğlu kazandı. Seçimlerden bir yıl sonra, kayısı festivali için Malatya'ya gelen Sayın Özal, Malatya milletvekilliklerinden Metin Emiroğlu'nun ve diğer milletvekillerinin hazır bulunduğu özel bir yemekte Semercioğlu'na sordu: "Sayın Semercioğlu, Malatya'ya neler yaptınız? Neler yapacaksınız? Bizden talebiniz nedir? Projeleriniz var mı?"

Belediye başkanının cevabı şöyle oldu: "Sayın Başbakanım, çalışmalarımız devam ediyor, projelerimiz devam ediyor. Halen 900 milyon liramız var, bankaya yatırdık ve faizini alıyoruz."

Başbakan Özal, "Bu kadar mı? Başka bir şey yok mu? Cevabınız bitti mi? Malatya üzerinde helikopterle dolaştım. Şehirde herhangi bir imar hareketi göremedim" diye çıkıştı. Özal, daha sonra, "Hiçbir belediyenin bankada faizde parası olamaz, yatırımları olur. Hani senin yatırımların? Nerede senin projelerin?" diyerek, sert bir şekilde uyarıda bulundu.

Böylelikle Özal'ın Semercioğlu'na bakışını görmüş olduk. Aslında Seyhan Semercioğlu iyi niyetli ve dürüst bir başkandı. Fakat, rahmetli Özal'ın projeler konusundaki düşüncelerini geç anladı.

Türkmenistan Cumhurbaşkanı'na iş yapmak için referans mektubu

Sayın Özal, Cumhurbaşkanı seçilmişti. Malatya Eğitim Vakfı'ndan iş adamı arkadaşlarımız ve eşlerimizle birlikte kutlama ziyaretine gittik. Kendisini yeni görevinden ötürü tebrik ettik.

Görüşme esnasında Özal, iş adamlarına, "Yurt dışına açılın, Türkmenistan'a, Özbekistan'a ve Azerbaycan'a gidin ve yatırım yapın. Bu ülkeler bize çok yakındırlar ve çok büyük potansiyelleri vardır" diyerek, mesaj verdi.

Malatya Eğitim Vakfı'nın eski başkanlarından iş adamı Davut Kölük söz alarak, "Türkî cumhuriyetlerin cumhurbaşkanlarına hitaben referans mektupları verirsiniz, buralara yatırıma hazırız" dedi. İş adamlarından Ahmet Çalık da kendisi için referans mektubu talep etti.

Toplantı samimi bir havada geçti.

Bu ziyaretten birkaç gün sonra Davut Kölük'ün ve Ahmet Çalık'ın referans mektubu aldığını öğrendik. Bu arkadaşlarımız vakit kaybetmeden bu ülkelere gerekli yatırımları yaptılar.

Çalık Holding'in sahibi Ahmet Çalık Bey, Türkmenistan'a çok önemli yatırımlar yaptı. Bu kardeş ülkenin binlerce insanına ekmek kapısı açtı. Türkiye'den pek çok insana Türk illerinde iş imkanı sağladı.

Ahmet Çalık Bey, yaptığı hizmetlerde başarısını ispat ettiği için, Türkmenistan'da tekstil ve ticaret bakanlığı görevlerini sürdürmektedir.

Bu vesile ile rahmetli Özal'a da bunlara vesile olduğu için minnetlerimizi sunuyoruz.

Yabancı İş Adamlarının Başbakan Özal'a İhracat ile İlgili Önerileri

1988 yılında ABD'deki müşterilerimden olan bir fıstık tüccarı misafirim olarak, ülkemize gelmişti. İhracatçılar Birliği olarak o tarihte Başbakanımıza İstanbul Hilton Oteli'nde bir kokteyl veriyorduk. ABDli misafirim bana, "Sayın Şahin, ihracata verdiğiniz önem, her halinizden anlaşılıyor. Sayın Özal, bu ülkenin gelmiş geçmiş en iyi Başbakanlarından biri. ABD ve Rusya dışındaki tüm ülkelerdeki büyükelçilikleri kapatın. Buraları ticari ataşeliğe dönüştürün. Böyle yaparsanız, yurt dışında büyük ihracat pazarları elde edersiniz. Lütfen benim bu önerilerimi Başbakanınıza iletiniz" dedi. Ben de, müşterimin önerilerini Turgut Özal'a aktararak, ABDli müşterimi kendisiyle tanıştırdım. Özal, ABDli misafirimle bir hayli sohbet etti.

Özal, bana dönerek "ABDli misafirini, önerisinden dolayı tebrik ediyorum. Kendisi ile tanışmaktan son derece memnun oldum. Büyükelçilerin tabusunu yıkmak kolay değildir. İnanıyorum ki bu değişim, zaman içerisinde kendiliğinden olacaktır. Ayrıca seni de bu ilişkilerinden dolayı kutluyorum." dedi.

Türkiye İhracatçılar Birlikleri'nin Kapatılmasını Nasıl Önledim?

İstanbul Ticaret Odası ve Türkiye Odalar Birliği, 1986'lı yıllarda sürekli olarak, Türkiye'de ihracat birliklerine ihtiyaç olmadığını, bu birliklerin yaptığı görevleri, ticaret odalarının ve TOB'un da yapabileceğini

ileri sürüyorlardı. Dönemin İTO Başkanı Nuh Kuşçulu ile TOB Başkanı Mehmet Yazar, ihracat birliklerin tamamen kapatılmasını ya da kendilerine bağlanmasını savunuyorlardı. Bu konuda hükümet nezdinde girişimlerde buldukları yolunda duyular alıyorduk. Her iki kurum başkanının da, Başbakan Turgut Özal'la araları çok iyi idi. Bu konuda hayli mesafe almış olacaklar ki, o sırada İİB genel sekreteri olan Mecit Ataklı bu yönde aldığı bir istihbaratı, başkanı bulunduğum İstanbul İhracatçılar Birliği'nin yönetim kurulu toplantısında açıkladı.

Bunun üzerine, benim Özal'la aramın iyi olduğunu bilen arkadaşlarım, topu bana attılar: "Senin Başbakanla ilişkilerin çok iyidir" dediler.

Konuyu, Başbakanla görüşerek, halletmem ve ihtisas kurumlarının yaşamasını temin etmem için bana yetki verdiler. Bu sebeple Ankara'ya gittim.

Havayı yoklamak için TOB'a uğradım. Nuh Kuşçulu ile Mehmet Yazar'ın heyecanlı bir hazırlık içinde olduklarını gözledim. Bu heyecanın, ihracatçı birliklerinin kapatılması ile ilgili olarak hazırladıkları dosyayı, Başbakan Özal'a sunmak için aldıkları randevudan kaynaklandığını hissettim.

Bana, Ankara'ya niçin geldiğimi? sordular. Ben de, "DPT'de randevum var, teşviklerle ilgili görüşmeler yapacağım" diyerek, asıl amacımı sakladım. İzin isteyerek oradan ayrıldım.

Onlardan önce Başbakan Turgut Özal'ın huzuruna çıktım. İTO ve TOB başkanlarının ihracatçı birliklerinin kapatılması için görüşmeye geleceklerini söyleyerek, kendisinden bu teklifi kabul etmemesi hususunda ricada buldum. Bu kurumların kapatılmasının ekonomik ve politik açılardan yanlış olacağını izah ettim. İhracat birliklerinin kapatılması halinde inisiyatifin Türkiye Odalar Birliği'ne ve ticaret odalarına kayacağını bildirerek, TOB ve İTO başkanlarının Adalet Partili olduklarını hatırlattım.

Birliklerimizin dört eğilimli alternatif sivil örgütler olduğunu, her ne kadar politikaya fazlaca karışmazlarsa da seçimlerde ANAP'ı desteklediklerini belirttim. Ayrıca, ANAP'ın kuruluşundan dolayı ihracatçı birliklerine vefa borcunuz bulunuyor, dedim.

Başbakan, bu açıklamalarım üzerine "Ben, konuyu bu açılardan düşünmemiştim. Muammer Bey, söylediklerinde tamamen haklısın. Biraz sonra buraya bahsettiğiniz kurumların başkanları gelecek. Sizi burada

görmesinler. Onlara ‘Konuyu bir kere daha inceleyeceğim’ diyerek, konuyu askıya alırım” dedi. Ben de işareti alır almaz, Başbakanlığın arka kapısından ayrıldım.

Hadiseden bir hafta sonra, İstanbul Ticaret Odası’nda meclis toplantısı yapıldı. Rahmetli başkan Nuh Kuşçulu “Arkadaşlar, ihracatçılar birliklerinin kapatılmasını içimizden bir arkadaşımızın önlediğini üzülerek sizlere duyurmak isterim” dedi.

Meclisteki üyeler, “Bu şahıs her kimse, bu arkadaşın ismini de açıklayınız!” dedilerse de, Sayın Kuşçulu, “Sizler onu yakından tanırırsınız!” diyerek, beni ima etti. Bütün arkadaşların gözleri o anda benim üzerime yönelmişti.

Nuh Kuşçulu daha sonra beni odasına çağırdı. “Bunu niçin yaptınız?” dedi. Gülererek, “Sana, herhangi bir yerde başkanlık versek, bu görüşünden vazgeçer misin?” diyerek, espri yaptı.

Ben de, “Hayır, İhracatçılar Birliği’nin başkanı olarak kurumumun yaşaması için, bu görevde kaldığım müddetçe mücadeleye devam ederim” dedim.

Hazine yönetimi de, hiçbir zaman İhracatçılar Birliklerinin kapatılarak, bu iki kuruma bağlanmasına taraftar olmadı. Gerek onların müspet yaklaşımları, gerekse benim girişimlerim sonucunda TİB statüsünü ve konumunu aynen muhafaza etti.

Günümüzde İhracatçılar Meclisi ve TİM, benim müdahalem sonucunda hizmetlerini sürdürmektedir.

2004 yılı itibarıyla, ülkemizin ihracat lokomotifliğini yapmakta olan bu kurumun başında başarılı bir başkan bulunmakta ve önemli işlere imza atmaktadır.

Geçmişte müesseselerimize karşı çıkan kurumlar, bugün ihracatçı birliklerinin varlıklarını kabul etmişlerdir.

Zamanında bu kuruluşlar için yaptığım hizmetlerden dolayı kendimi bahtiyar hissediyorum.

Malatya-Gaziantep karayolu üzerindeki Erkenek kasabasının ‘deve kayıptıma’ hikâyesi

Babamın ve Erkeneklilerin 1950 yılında anlattığı bir hikayeyi sizlerle paylaşmak isterim.

1920’li yıllarda Malatya’nın Besni ilçesine bağlı olan Erkenek kasabasından Halep’ten gelen kaçakçı kervanları geçermiş. Komşu köylerin uyanık korsanları da kaçakçı kervanlarının develerinin kayıp düşmesi için, soğuk kış aylarında, geceleyin develerin geçeceği yola, çeşme suyunu bağlarlarmış. Bu şekilde yollar buzlanıverirmiş. Develer buradan geçerken, buzlanan yollarda ayakları kayarak, uçuruma yuvarlanırmış. Erkenek’in komşu köylerinden gelen deve korsanları da, yaklaşık 1500 metre yükseklikten kayıp düşen develeri, gece saat 2-3 sularında takip ederek, dere yatağında yakalar ve murdar olmaması için kesip, etini parçalayıverirlermiş. Develerin yükünde bulunan kıymetli eşyaları da kendi aralarında pay ederlermiş.

Bir seferinde paylaşmanın yapıldığı dereye 4-5 kadar ihtiyaç sahibi Erkenekli gelmiş. Deve kesildiğini görünce, pay istemişler. Korsanlar bu kişilere itiraz ederek, şöyle demişler: “Yola su bağlamada yoksunuz, deve kayıptımda yoksunuz; ama şimdi gelmiş, emeğimizden pay istiyorsunuz. Emek yoksa, pay da yok.”

Dolayısıyla Doğanşehir’de ve Erkenek’de bu hatıra devamlı yad edilir. Erkenekliler çok çalışkan insanlardır. Kışın Mersin’e ticaret yapmaya giderler. Yaz aylarında çiftçilik, hayvancılık ve bağcılık yaparlar. Bölgenin en kaliteli fasulyesi Erkenek’te yetişir. Erkenek şu anda 1500 haneli ve 6000 nüfuslu güzel bir kasabadır.

Ben de Erkenek ile ilgili ikinci bir anımı anlatmadan geçemeyeceğim:

1951 yıllarında 15 yaşındaydım. Bu tarihte Erkenek’te otelimiz, lokantamız ve fırınımız vardı. Yine bu tarihlerde Erkenek-Gaziantep tünelinin ve karayolunun inşaat çalışmaları yapılıyordu. Karayolu inşaatında çalışan mühendislerin ve işçilerin gıda ve barınma ihtiyaçlarını biz karşılıyorduk.

Sivaslı müteahhit Mustafa Bey, mühendislerine ve işçilerine verdiğimiz hizmetten çok memnun kalmıştı. Mustafa Bey, tünelin son deliğinin açılış törenine -uğur olması için- babamla birlikte beni de davet etti. Mühendis, babam ve ben tünelin son deliğini büyük bir heyecanla açtık. Bu hatıramı hiç unutmuyorum.

Yıllarca Erkenek çiftçilerinin fasulyesini biz aldık. Bundan dolayı Erkeneklilerin ailemize karşı büyük saygıları vardır.

Turgut Özal’ın bir milletvekili adayına “deve kayıptımda yoksun, payda varsın” diyerek, benden dinlediği bir hikayeyi nakletmesi

Yukarıda aktardığım bu hikayeyi Sayın Turgut Özal’a bir sohbet esnasında anlatmıştım. Çok hoşuna gitmişti. “Muammer, bu hikayeyi

çok tuttum. Zamanı gelince bir espri niteliğinde kullanırım” demişti. Sayın Özal, Aydın’a ziyarete gider.. Burada bir sanayici ANAP’tan 3. devre milletvekilliği adaylığı için başvuruda bulunmak ister.

Sayın Özal da, “Daha önceleri neredeydin? Ben, sana bir Malatya-Erkenek hikayesi anlatayım da dinle!” der. Hikâyeyi anlatır. Sonunda, “Su bağlamada yoksun, deve kaypıtmada yoksun; ama payda varsın. Öyle yağma yok” diyerek, adayın isteğini espri ile geri çevirir.

Bu vakıyı bana Aydın milletvekilleri aktarmıştı.

Malatya’nın Sürgü nahiyesinin Takas mesire yerinin turizm alanına dönüştürülme projesi

Malatya’ya her gittiğimde mutlaka Takas mesire yerine de giderim. Takas, kaynak suyu ve alabalığı ile meşhurdur. İmkanı yerinde olan Malatyalılar Takas’a gidip, balık yerler.

Özal da Malatya’ya kayısı festivaline gittiğinde Takas’a uğramadan Ankara’ya dönmezdi. Ben de, buraları benim bölgem olduğu için 8 yıl boyunca Özal’ın misafirlerine balık ziyafeti ikram ettim. Bir defasında Sürgü belediye başkanı Bilal Kılıç, benden Takas mesiresinin turizm alanına dönüştürülmesi konusunda yardım talep etti. Ben de, turistik değerler taşıyan Takas mesire yerinin turizm alanına dönüştürülmesi için Turgut Özal’a ricada bulundum. Sayın Özal’la Takas’ta yemek yerken Sürgü belediye başkanı Bilal Kılıç’ı kendisine takdim ettim. Başkan konuyu Turgut Özal’a bir de kendi ağzından anlattı. Özal konuyu dinledikten sonra, yanında bulunan Tarım ve Orman Bakanı Hüsnü Doğan’a dönerek, “Takas’ın Orman Bakanlığı bünyesinde turizme açılması için ne gerekiyorsa yap” dedi. Turgut Özal burayı çok seviyordu.

Fakat, Hüsnü Bey, bu talimata rağmen Takas’la ilgili hiçbir çalışma yapmadı. Turgut Bey’e konuyu tekrar açtığımda “Bunu, diğer bakanlarla görüşelim” dedi. Gündemine aldı, ama ne yazık ki ömrü yetmedi. Sürgü’nün belediye başkanı Bilal Kılıç Bey de rahmete kaldı. Böylelikle proje hayata geçirilemedi. Halen Sürgü’de belediye başkanlığı hizmetini sürdüren Mustafa Külhaş Bey’e projemi anlattım. Çok ilgilendi, projeyi gündemine aldı. Özal’ın ömrünün vefa etmediği projeyi umarım Mustafa Bey hayata geçirir.

Arnavutluktan mesaj: Cuma namazında Kemal Atatürk!

Cumhurbaşkanı Turgut Özal’ın ölümünden 10 gün önce, Arnavutluk’un Başkenti Tiran’da, Özal ve beraberindeki Türk heyeti ile bir-

likte cuma namazı kılıyorduk. Cuma vaazında hoca bir ara “Türkiye, Mustafa Kemal Atatürk, şükran kesiran. Turgut Özal şükran kesiran cidden” dedi ve Türkiye ile ilgili bir takım sözler sarf etti. Bu esnada, yanımda oturan ve Arapça bilen büyükelçilik görevlisine hocanın ne dediğini sordum. Hoca vaazda Atatürk’e ve Özal’a teşekkür ederek şunları söylemiş:

“Ey Türkler, bu cami elli yıldan beri kapalıydı. Elli beş gün önce ibadete açıldı. Mustafa Kemal Atatürk olmasaydı, siz de bizim gibi komünist işgali altında kalacaktınız, namazınızı kılip, ibadetinizi yerine getiremeyecektiniz. Bu hürriyeti ve ibadetinizi Atatürk’e borçlusunuz.

Türk ekonomisinin düzeltilmesini ise Cumhurbaşkanı Turgut Özal’a borçlusunuz. Özal, buraya gıda yardımında bulunuyor. Bu iki devlet adamınızın kıymetini bilin.”

Bu hadiseyi, Atatürk hakkında menfi düşünen insanlara ibret olması için aktardım.

Sayın Özal’ın çok sevdiği Beyti Restaurant

Özal başbakanlığı döneminde zaman zaman Florya’daki Beyti Et Lokantası’nda benim misafirim olurdu. Özal, lokantada yemek yedikten sonra, yakında bulunan evime gider, kahve içer ve istirahat ederdi.. Özal, Beyti’nin yemeklerini neden sevdiğini şöyle izah etmişti. “Beyti’nin servisi çok kalitelidir. Türkiye’de konusunda ihracatçı ilk firmalardandır, aynı zamanda markadır.”

Özal, Beyti’den bir yemek sonrasında yine bizim eve geçmişti. Mesut Yılmaz, Adnan Kahveci ve birçok bürokratla birlikte bir proje üzerinde oğullarım Enver ve Önder’in de iştirakiyle birlikte 3-5 saatlik çalışma yapmışlardı.

Çalışmadan sonra Özal, “Muammer Bey, atlı düğün bandını getir de seyredelim, geçmişe tekrar bir dönelim” dedi. Videonun arızalı olduğunu söyleyince, “alet çantayı getir” dedi. Özal, ekonomi ve politikadaki dehasını burada da gösterdi. Kısa sürede videonun arızasını tamir etti. Böylelikle, 18 Eylül 1982 tarihinde düzenlenen oğlum Enver’in atlı düğününü seyrettik. Özal “Bir daha geçmişe döndüm. O gece beni politikaya siz ısındırıştınız” dedi. Ayrılırken de “Muammer, sen benim kadim dostumsun, ölüncüye kadar bu dostluğumuz devam etmeli” dedi.

Turgut Özal’ın dostları

Turgut Bey’in vefatından bir yıl sonra Semra Özal beni Sarıyer’deki evine davet etmişti. Yanımda Özal’ın en yakın dostlarından

Zeki Aytaç ve Hulusi Çetinoğlu da vardı. Sohbetimizde rahmetli Özal'ı hayırla yad ettik. Semra Hanım'a, "Özal'ımız yaşıyor, ölmedi. Onun projeleri, görüşleri, insan sevgisi sizlere ve bizlere en büyük mirastır. Bunlara sahip olursak ne mutlu bizlere!" dedim.

Semra Hanım, "Evet, Özal bize çok ağır bir miras bıraktı. İnşallah, buna sahip olmaya çalışacağız. Rahmetli, bütün insanları, iş adamlarını, memurunu, işçisini, köylüsünü çok severdi. Ölümünden bir yıl evvel yemekte -sanki vasiyet ediyormuş gibi- ülkeye çok şeyler kazandırdık. Tabii eksiklerimiz de olabilir, ama birçok dost da kazandık. Bunlar içinde 5 dost var ki, benim için ölçülmez kadim dostlarımdır" dedi.

Semra Hanım'a beş kişinin kimler olduğunu sordum. "Beş ismin arasında siz de varsınız Muammer Bey, diğerlerinin isimleri ben de saklı kalsın. Bu kişileri, politikaya girmeden önce 10-15 yıl öncesinden tanırım. Politikaya girdikten sonra bize bir yükleri olmadı, aksine bazılarına da farkında olmadan zararımız dahi olmuştur. Bu insanlar, bizleri ciddi bir şekilde maddi ve manevi yönden her zaman desteklediler. Siyasi tekliflerde bulunduğumuzda, hiçbiri bu teklifleri kabul etmediler. Karşılık beklemeden bizim yardımımıza koştular. Bende bu kişilerin ayrı bir yerleri vardır. Tabi ki ülkemizin diğer iş adamları ve siyasilerinden de çok sevdiğim kişiler vardır. Benden sonra da, bu beş kişi ile dostluğumuzu yaşatırsanız mutlu olurum" demişti. Ben de, "Allah Rahmet eylesin. Biz kendisinin güzel görüşlerine ve takdirlerine layık olmaya çalışacağız" diyerek, Hanımefendi ile tekrar tokalaşıp ayrıldık.

Tarih 21.04.1993: Özal ile son beraberliğimiz

19.4.1993 tarihinde Sayın Özal'ın ani ölüm haberi ile birlikte zaman adeta durmuştu...

Merhum Turgut Özal'ın cenaze merasimi 21.4.1993 tarihinde düzenlenmişti. Özal'ı son yolculuğuna uğurlamak için Türkiye'nin bütün illerinden; dünyanın her tarafından büyük bir insan seli İstanbul'a akın etmişti.

Cenaze namazı Fatih Camii'nde kılındı. Camiden mezarına kadar bir milyonun üzerinde insan Özal'ın tabutuna eşlik etti. Cenaze namazı bittikten sonra özel bir polis aracı ile birlikte anıt mezarın başına getirildim. Merhumun mezarına konulmak üzere babasının Malatya'daki kabrinden toprak getirilmişti. Hemşehrilerimiz, "Merhumun mezarının altına babasının toprağını sermek sana düşer" dedi. Bu ulvi görev bana verilince çok heyecanlandım. Bu görevi dua okuyarak yerine getirdim. Malatya'nın

meşhur muhtarlarından Hadi Çekirdek de yanımdaydı. Malatya'dan cenaze namazı için hususen gelmiş ve yanında Malatya toprağı getirmişti, defin konularında çok tecrübeliydi. Özal'ı çok seven Hadi Bey, merhumun kefeninin içine Malatya'dan getirdiği toprağı koydu. Dua ve tekbirlerle Özal'ın mezarını kapattık.

İçim kan ağlayarak, Turgut Özal'a karşı son görevimi de böylelikle yerine getirmiş oldum. O, halen içimde yaşıyor. Her sene anıt mezarda yapılan anma törenlerine muhakkak katılırım.

İş yerime gelirken mezarının yanından geçtiğim merhuma bildiğim duaları okurum. Benim Özal sevgim, onun bu ülkeye ve bu ülkenin insanlarına yapmış olduğu değerli katkılardan kaynaklanmaktadır. Ruhu şâdolsun.

**7) DOĞDUĞUM YER OLAN MALATYA DOĞANŞEHİR'DE
POLAT BARAJI'NIN ÖYKÜSÜ**

- Özal'ın 1983 seçim gezisi ve doğduğum yer Polat kasabası
- Polatlı çiftçi Zülbiye Hanım'ın şiiirinden etkilenerek, baraj yapımının takibini üzerime aldım
- Polat baraj projesi ile ilgili olarak, bürokrasiyi nasıl ikna ettim
- Baraj projesine karşı çıkan Polatlı hemşehrilerim
- Barajın ihale safhası
- Barajın zamanında bitirilip, Cumhurbaşkanımız Turgut Özal tarafından açılışı ve ANAP'ın Polat'ta seçimleri kaybedişi
- Polat'ın sayfiye yeri Beypınar'ın turizme açılması önerim
- Doğanşehir ve Polat belediye başkanları
- Aldığım en güzel takdir belgesi

**Özal'ın 1983 seçim gezisi ve doğduğum yer Polat kasabası.
Özal: "Senin köyün olduğu için bu barajı yaparız."**

Turgut Özal, 1983 seçimleri ile ilgili seçim gezilerine ilk olarak Malatya'dan başladı. Turgut Bey, bana telefon ederek, "Muammer, Malatya'ya gideceğim, senin de yanımda olmanı istiyorum" dedi. Ben de kendisine, "Doğanşehir'in Polat Kasabası'na da giderseniz, sizinle gelirim, sayın genel başkanım" dedim. Turgut Bey de bana, "Muammer, senin yaylana kadar bile giderim" diye cevap verdi, gülüştük.

Darende'de Hulusi Baba'nın çorbasını içtikten sonra geziye başladık. Akçadağ üzerinden Ören kasabasına uğrayarak, Polat'a giriş yaptık. Ben, Polatlılara iki gün öncesinden ANAP genel başkanı Sn. Turgut Özal'ın Polat'a geleceğini bildirmiştim. Polatlılar bizi son derece büyük bir coşku ile karşıladı.

Polat'ın Yukarıoba mahallesinin kahvelerinden birinde oturduk, ayran içtik, köylülerle sohbet ettik. Köylüler, Polat'a baraj yapılmasını talep etti. Polat'ın merhum belediye başkanı Vahap Coşkun, 30 yıl öncesinden barajı projelendirmişti. Ne hikmetse o tarihe kadar baraj bir türlü yapılamamıştı. Köylüler su sıkıntısı çekiyordu.

Turgut Bey, vatandaşları dikkatle dinledikten sonra: "İktidara geldiğimde bu konu ile ilgili projeyi inceleyeceğim. Bu konuyu, milletvekili adayımız Metin Emiroğlu ve Polatlı iş adamı hemşehriniz Muammer Şahin takip edecek" dedi. Halkın gösterdiği coşku ile köylülerle kucaklaştı ve oradan ayrıldık.

Polat ovasında Baba Coşkun tepesine çıktık. Bu tepeden, barajın yapılacağı yer olan Fındık Köyü'nün bitişiğindeki araziye baktık. Ben, Sn. Özal'a baraj projesi ile ilgili izahatta bulundum. Beni dikkatle dinledi ve "Köyün gerçekten çok güzelmiş Muammer, kutlarım" dedi.

Ben de Özal'a köyümüze gösterdiği ilgiden dolayı teşekkür ettikten sonra, "Köyümüz bizim soyumuzdan ve kökenlerimizden oluşmaktadır. Bu köyde doğmuş olmama rağmen, şimdi arazimiz yok. 1250 haneli köyümüzde zamanında çok yerlerimiz vardı. Son 50 yıllık süreçte bu arazileri tasfiye ettik" dedim.

Özal, araziye kuşbakışı inceledikten sonra, "Polat kasabasının Çavşaklı mevki dar bir boğaz. Burayı kapatalım ve Polat ovasını komple baraj yapalım. O zaman Akçadağ'ı, Sultansuyu'nu ve Yazıhan ovasını sulayabiliriz. İlerleyen yıllarda da o bölgelerde tekrar baraj ihtiyacı doğmamış olur" dedi. Ben, itiraz ederek, "Benim köyüm ne olacak?" dedim.

Turgut Bey, "Muammer, senin köyünü istimlak ederek, başka yere naklederiz. Tabii ki parasını da veririz" dedi. Ben de gayr-i ihtiyari olarak, "Barajdan vazgeçerim, köyümden vazgeçmem" dedim.

Gülerek, "Peki peki anladık. Senin köyün olduğu için bu barajı yaparız. Sen üzülme! Ben sadece görüş belirttim. Korkma, senin barajını yapacağız" dedi..

Daha sonra, 100 arabalık konvoyumuzla birlikte Doğanşehir'e gitmek üzere Mızgı köyüne geçtik. Köylüler bal armudu ikram ettiler. Çok hoşuna gitmiş olacak ki Turgut Bey köylülere "köyünüzün adı, Bal Armut Köyü" olsun diye bir espri yaptı. Buradan, Doğanşehir'e geçtik. Köylülerle coşku içinde kucaklaştık ve sohbet ettik. Özal, Adıyaman'a ayrılırken, "Muammer; barajı yaparsak Polatlılar bizi daha sonra unutmazlar değil mi?" dedi. Ben de kendisine, "Sayın genel başkanım, size minnet ve saygı duyarlar. Hiç unutmazlar, onlar namına size şeref sözü veriyorum" diyerek, taahhütte bulundum. "Onlar unutsa da ben asla unutmam" dedim.

Polatlı çiftçi Zülbiye Hanım'ın şiirinden etkilenerek, baraj yapımının takibini üzerine aldım

Polat Barajı

Polat köyünde beklenen baraj
Özal'a bağlandı bu yıl umutlar,
Susuzluktan kurumuş erikler dutlar
Bir devlet büyüğü bu köye gelse...
Toplanır köylüler, dökülür dertler.

Eskiye dayanır cahil yılları
Seksen dörtte yapılıyor yolları
Susuzluk yüzünden çoğu göç etmiş
Altmış yedi ilde vardır kolları

Arazi suları fındıktan geçer
Fındıklı su vermez, tabanca çeker
Çok zaman susmuşlar kalmışlar nâçar
Ne yapsın köylüler gurbete göçer

Beş on sülaleden gelmedir aslı
Konuşulur durur bu baraj faslı
Fındıklılar yine suyu vermemiş
Ekinler kurumuş, köylüler yaslı

Dört bir yanın yüce dağlar çevirmiş
Çok yerde toprağı bire on vermiş
Ağaçlar boynunu bükmüş bekliyor
Fındıklılar su bendini devirmiş

Pancar ektiysen yamandır halın
Geverde yatmadan tutulur belin
Pancar sulanmamış ödemez borcun
Ağzın bıçak açmaz konuşmaz dilin

Serindir iklimi yayla havası
Fındıklıyanan hiç bitmiyor havası
Baraj yapılsa da yüzümüz gülse
Kabul olur tüm köylünün duası

Her evde konuşulur aynıdır dertler
Bu köylü barajı yıllardır bekler
Susuzluktan hep ekinler kurumuş
Yine boşa çıktı çekilen emekler

Suyu olsa çok bol olur pancarı
Dağlarında boldur arıyla balı
Karşı dağlar yaylacılar yatağı
Çok güzel peyniri bol tereyağı

Üzüm bağlarıydı karşı ki sırtlar
Sahibi göç etmiş bozulmuş yurtlar
O yemyeşil köyün şimdi çöl olmuş
Susuz kalmış toprak, bitmiyor otlar

Köy deyip de geçme vardır lisesi
Meşhur yemekleri içli köftesi
Çifter çifter akar soğuk çeşmesi
Mümtaz'ıyla güzeldir "kimene"si

Baraj yapımında büyükmüş payın
Hiç unuttur musun senin de köyün
Söz verenler sözlerinde durmadı
Son umudumuzsun Muammer Şahin.

Polatlı Ozan Zülbiye Kutlu

Polat baraj projesi ile ilgili olarak, bürokrasiyi nasıl ikna ettim

ANAP iktidara geldikten altı ay sonra Polatlı hemşehrilerim beni telefonla arayarak, "Partiniz iktidara geldi. Biz, söz verdiğimiz gibi, oyunuzun tamamını ANAP'a verdik. Siz de baraj konusunu sayın başbakanımız Turgut Özal'a yeniden hatırlatır mısınız?" diyerek, ricada bulundular. Bunun üzerine hemen, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığının müsteşarı olan Erdemir Karakaş'ı aradım. İstanbul'da yapılacak olan İhracatçılar Birliği toplantısına davet ettim. Amacım, Polat belediye başkanlarından Vahap Coşkun'un hazırlatmış olduğu 30 yıllık projeyi, bakanlık arşivlerinden buldurup, gündeme getirmektir.

Karakaş ile İstanbul'da kahvaltıda buluştuk. Sn. Karakaş'a Polat barajı projesini anlattım. Başbakan Turgut Özal'ın da, bu barajın yapılması için söz verdiğini belirterek, Polat baraj projesinin bakanlık arşivlerinden bulunmasını rica ettim. Müsteşar, "Sayın Muammer Bey, benim de sizden bir ricam olacak.. Erzincan eski belediye başkanlarından Refik Aras

arkadaşım olur. Fakat, 30 yıldır kendisiyle görüşemiyorum. Arkadaşımı bulup, telefonlarını bana iletirseniz, ben de sizin projenizi arşivlerden bulup, onaylayacağım!" dedi.

Müsteşar, uzun yıllar Amerika'da bulunduğu için arkadaşının izini kaybetmiş. Araştırmalarım sonucu Refik Aras Bey'in, Aydın Doğan Bey'in şirketlerinden birinde genel koordinatör olarak çalıştığını öğrendim. Gerekli bağlantıyı sağlayarak Erdemir Karakaş ile Refik Aras'ı İstanbul'da görüştürdüm. Bu görüşmeden sonra sayın Karakaş'a "Barajın olurunun verirsiniz, sizi Polat'ın fahri hemşehrisi ilan edeceğiz ve ebediyen size minnettar kalacağız" dedim. Erdemir Bey, Ankara'ya döndükten kısa bir süre sonra beni aradı. Proje ile ilgili olarak Ankara'ya davet etti.

Kış mevsimindeydik, yoğun kar yağışı vardı. İstanbul-Ankara uçak seferleri iptal edilmişti. Bu nedenle Ankara'ya trenle gittim. Görüşmeye Polat'tan da 15 kişilik bir heyet gelecekti. Polat'tan gelen 15 kişilik grupla Ankara Bulvarı Palas Otelinin lobisinde buluştuk. Heyette, hatırladığım kadarıyla Şerif Yıldırım, Hasan Erdoğan, Abdullah Şahin, İbrahim Dinçer, İzzettin Özkan ve Abdullah Dinçer vardı.

Enerji Bakanlığına, TBMM Plan ve Bütçe Komisyon Başkanı Metin Emiroğlu ile birlikte gittik. Enerji Bakanlığı Müsteşarı Erdemir Karakaş bizi çok iyi bir şekilde karşıladı. Metin Emiroğlu ile birlikte projenin detaylarını aktardık. Müsteşar Bey, projeye olumlu bakıldığını, konuyu DSİ genel müdürlüğüne havale edeceklerini söyledi. İşimizin daha çabuk görülmesi için evraklarımızı bakanlıktan tahsis ettiği özel bir kurye ile elden gönderdi. Erdemir Bey'in ilgisini, Turgut Özal'ın projemizi desteklemesine, benim ve Metin Emiroğlu'nun parti içerisindeki konumumuza bağlıyorum.

Devlet Su İşleri projeyi, son karar mercii olan Devlet Planlama Teşkilatı'na havale etti. Planlama Teşkilatı projenin ekonomik olmadığını ifade ederek, askıya aldı. DPT, Polat barajı ile ilgili önceki müracaatı da, "25 bin dönümlük üretim alanına bu proje uygulanmaz" gerekçesiyle rafa kaldırmıştı.

Bu olaylar gelişirken, Polatlı ozan-şair, ev hanımı Zülbiye Kutlu'dan ve hemşehrilerimden barajla ilgili şiirler ve dolu dolu mektuplar alıyordum.

Projemiz çıkmaz bir yola girince gece gündüz Allah'a dua ediyordum. Kayınpederim Cezmi Emiroğlu'nun "Oğlum Muammer, baraj projesini hayata geçirebilirsen ahirette mekanın cennet olur. Amel defterin açık kalır. Barajdan istifade edenlerin dualarıyla ihya olursun. Kuşlar, ağaçlar sana duacı olur" sözleri, beni motive ediyor, çalışma azmini artırıyordu.

Metin Emiroğlu ile birlikte DPT uzmanlarına çok ısrar ettik. Planlama yetkilileri bir türlü çıkış yolu bulamadılar. Bu durum karşısında Metin Bey ümidini kesmişti. Ben ise, hiç ümidimi yitirmedim. Gece gündüz, çıkış yolları arıyordum.

Bir ara şunları düşündüm: "Polatlılar çok çalışkan insanlardır. Üretimde diğer bölgelere göre en az %100 daha fazla verim elde ederler. Polat'ta 1'e 40 ve 1'e 50 fasulye alınıyor. Demek ki, bizim bölgemizdeki 25 bin dönüm araziden 100 bin dönümlük araziye eş değer verim alınmaktadır."

Bu düşüncelerimi derhal Devlet Planlama Teşkilatı'na aktardım, gerekirse bölgedeki tarım birliklerinden konuyu araştırın, dedim. DPT yetkilileri, Doğanşehir Ziraat Odası ve Malatya valiliğiyle temasa geçerek, arazimizin verimini soruşturmışlar. Benim rakamlarım onaylanınca Devlet Planlama Teşkilatı uzmanları baraj projemizi onaylayarak, "Biz, böyle bir üretim kaynağını bugüne kadar değerlendirmedik. Sizin heyecanınız, bizi bu projeyi onaylamaya kadar götürdü. Sizin çalışmanız diğer projelerimizde bize ışık tutacak" diyerek beni tebrik ettiler. Böylelikle yolumuz açılmış oldu. Bundan sonra, projenin ihale safhasına geçildi.

Baraj projesine karşı çıkan Polatlı hemşehrilerim

1983 yılında Sayın Özal, 'İktidara geldiğimizde Polat baraj projesinin takibini milletvekili adayımız Metin Emiroğlu ile birlikte yürütün' şeklinde bir talimat vermişti.

Akabinde ANAP iktidara geldi. Kayınbiraderim Metin Emiroğlu ile birlikte, baraj projesini yerinde incelemek üzere Polat'a gittik. Hemşehrilerimle birlikte projeyi tartışmak için belediye önündeki parkta toplantı yaptık. Toplantıda hazır bulunanların bazıları, 30 yıldır yapılamayan bu projenin yine yapılamayacağını, projenin oy almak kaygısıyla gündeme getirildiğini söylediler.

Ben, bu projenin takibini oy için değil; doğduğum köye hizmet için yaptığımı ve yapacağımı söyledim. Metin Emiroğlu ise, "Eniştemin köyü, benim de köyümdür. Bu hizmetten herhangi bir politik kâr beklemiyorum. Muammer Bey proje için beni sürekli teşvik ediyor. Bu projenin gerçekleşmesi Polat'a büyük bir kazanç sağlayacaktır. Sulama sorununun çözümü için sizlerin bir önerisi var mı?" diyerek, proje muhaliflerine cevap vermiş oldu.

Baraj muhalifleri, artezyen kuyuları açmayı önererek, "kuyulama sistemi ile 10-15 adet kuyu açarsak bu bölgenin sulama problemi biter" dediler. Bu öneri üzerine biz de "Peki, artezyen kuyuları için elinizde projeleriniz var mı?" diyerek, ikinci bir soru sorduk. Projeleri olmadığı gibi, kuyulama sistemiyle ilgili herhangi bir çalışmaları da yokmuş; sadece fikir beyanında bulunmuşlar! Bu toplantının sonucunda, iyi niyetle başladığımız baraj projesinin niçin 30 yıldır yapılamadığını, politik nedenlerle bu tür hizmetlerin nasıl engellendiğini öğrenmiş olduk.

Sonuç olarak şunları söyleyebilirim: Ülkemizde, illerimizde, ilçelerimizde ve köylerimizde yapılması gereken çok önemli ve yararlı projeler, siyasi çekişmeler ve kıskançlıklardan dolayı yapılamamaktadır. Bunun bir örneğini kendi köyümde yaşadım.

Baraj projesi hükümet tarafından gündeme alındığı dönemde, birinci devrede ANAP adayı belediye başkanlığını kazandı. Bir sonraki seçimlerde ise baraja muhalif olan partinin adayı belediye başkanı oldu.

Bütün bunlara rağmen yılmadan projeyi hayata geçirdik. Bundan dolayı da çok mutluyuz.

Barajın ihale safhası

Barajın yapılmasını kendime görev edindim ve bütün bürokratik işlemlerini bizzat takip ettim.

Turgut Özal'ın önüne baraj ihalesi imzaya geldiğinde beni ve Metin Emiroğlu'nu çağırdı: "Bu işi kısa sürede nasıl ihale aşamasına getirdiniz?" dedi. Metin Bey de "Enişteme sorun!" dedi. Ben de, "Efendim, siz Polat'ta bize talimat vermişsiniz. Biz de sizden aldığımız cesaret ve güvenle çalıştık. Önümüze çıkan engelleri de böylelikle aştık" dedim.

Metin Emiroğlu, TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu Başkanı idi. Özal, Metin Emiroğlu'na dönerek, "Bu ödeneği nasıl koydun?" dedi. Metin Bey, "GAP bütçesinden ileride mahsup edilmek üzere 200 milyon aktardık." deyince, Sayın Özal da, "Diğer milletvekilleri duymasın. Meseleyi çözmüşsünüz. Haydi hayırlı olsun. Muammer, doğduğu yeri ve yöresini çok seven birisin. Bölgesini sevenler arasında bir yarışma yapılsa muhakkak sen birinci olursun. Tebrik ederim ve gözlerimden öperim. Şimdi Polatlılar bizi unutmazlar değil mi?" diyerek, ihale dosyasını imzaladı.

Özal'ın ruhu şâd olsun. Bu onuru, ölünceye kadar yaşayacağım.

Barajın ihalesine 5 firma teklif vermişti. İhaleyi, referansını aldığımız Türkiye'nin sayılı müteahhitlerinden Ispartalı Nafiz Yürekli kazanmıştı. Başarılı müteahhit, barajı hesaplanan zamanda teslim etmişti. Kendisini de burada rahmetle anıyorum.

Barajın zamanında bitirilip, Cumhurbaşkanımız Turgut Özal tarafından açılışı ve ANAP'ın Polat'ta seçimleri kaybedişi

Polat barajımızın inşaatı planlanan tarihte tamamlandı. 1990 yılının sıcak bir Ağustos gününde Cumhurbaşkanımız Turgut Özal'la birlikte Malatya'dan helikoptere bindik ve barajın açılışını yapmak üzere Polat'a uçtuk.

Baraj sahasına indiğimizde beş bin kişinin üzerinde kalabalık bir grup gördük. Folklor ekipleri bizi davul zurna ile karşıladı. Açılış konuşmalarının ardından müteahhit Nafiz Yürekli'ye şilt verildi. Polat belediye başkanı, Cumhurbaşkanımıza ve bana şilt takdim etti.

Baraj kapakları 'hayırlı olsun' anonsu ve dualarla açıldı. Ben de bir konuşma yaparak, barajın bölgemize ve yöre çiftçilerine hayırlı, mübarek olmasını temenni ettim.

İdealimdeki bu projeyi gerçekleştirmenin hazzını yaşıyor; bu sebeple hemşehrilerimden saygı ve takdir görüyorum.

Cumhurbaşkanımız baraj açılışıyla ilgili sohbet esnasında "Muammer, öğrendiğime göre Polat seçimlerini muhalif parti kazanmış" diyerek, bana sitem etti. Ben de, üzülmemesi için esprili bir şekilde "Bütün Türkiye'de kaybettik" dedim. O da bana "Ben sana Polat'ı soruyorum" dedi. Bu soruya cevap veremedim. Özal, "Polatlılar bizi unutmayacaklardı! Vatandaş oyunu yatırıma göre değil; günün şartlarına göre veriyor" dedi.

Polat'ın sayfiye yeri Beypınar'ın turizme açılması önerim

Beypınar, Polat'ın önemli bir sayfiye ve mesire yeridir. Beypınar'ın mesire yerlerinin Takas gibi düzenlenmesini ve buraya sosyal tesisler yapılmasını Polat belediye başkanına önerdim ve yatırım masraflarını karşılamayacağını söyledim.

Çocukluk dönemlerimden Beypınar'daki tarihî çeşmenin çok güzel hatıraları bulunuyor. Bölgenin de çeşmelere, piknik alanlarına ihtiyacı vardı. Beypınar'a sadece piknik alanları ve çeşmeler kifayetsiz kalırdı. Buraya havuzlar inşaa edilerek, balıkçılık yapılabilirdi. Gençler için sportif alanlar oluşturulabilirdi. Böylelikle bölgedeki en az 50 aileye istihdam imkanı sağlanmış olurdu.

Bölge arazisinin istimlakında problem yaşandığı için projem hayata geçirilemedi.

Çalışkan hemşehrilerimize eskiden beri yaptıkları başarılı tarım çalışmalarına ilaveten bağcılıkla meşgul olmalarını, halıcılık yapmalarını, meyve üretiminde modern teknikler kullanmalarını ve arıcılığa önem vermelerini tavsiye ediyorum. Bölge halkı önerilerimi hayata geçirdiklerinde, ilave gelir kaynakları elde edecektir. Gençlerimiz işsizlikten kurtarılacaktır. İnşallah bu önerilerim dikkate alınır.

Doğanşehir ve Polat belediye başkanları

Doğanşehir'e emekleri geçen belediye başkanlarını da kitabımda yad etmek isterim. Doğanşehir'in kurucusu, müstesna insan CHP'li Esat Doğan'ın ilçemize çok büyük hizmetleri geçmiştir. Bu hizmetlerine karşılık olarak hemşehrilerimiz tarafından milletvekili seçilmiştir.

Turgut Özal döneminde, Şerif Yıldırım'ın Doğanşehir'e büyük yararları dokunmuştur, kendisine takdirlerimi sunarım.

Fahri Özbey, Yaşar Doğan, Nebi Şahin, İshak Yağcı, Ökkeş Özdemir ve Hacı Emir Arpacı isimlerini hatırladığım Doğanşehir'in belediye başkanlarıdır. Şimdiki Başkan Cengiz Özdemir de gayretli bir insandır. Doğanşehir'e hizmetleri geçen tüm belediye başkanlarına minnet ve şükranlarımı sunar; hayatta olmayanlara Allah'tan rahmet dilerim.

Doğduğum kasaba olan Polat'ın 80 yıllık geçmişi vardır. Abdullah Kurukafa, Hacı Coşkun, Mustafa Demiralp, Mehmet Fırat, Mevlüt Demiralp, Mustafa İlhan, Vahap Coşkun, Doğan Ormancı, Hasan Erdoğan ve Sabri Mumcu kasabamıza hizmet eden belediye başkanlarıdır.

1999-2004 yıllarında Mehmet Yoldaş'ın çağdaş belediye başkanlığıyla kasabamıza büyük hizmetleri olmuştur. Şimdiki belediye başkanımız İsmet Güzel'den de kalıcı hizmetler bekliyoruz; açıkladığı projelerini hayata geçirmesini temenni ediyoruz.

Aldığım en güzel takdir belgesi

Polat belediye meclisinin 08.10.2003 tarih ve 10 sayılı kararı:

"Polat belediye başkanlığından, büyük hemşehrimiz Muammer Şahin'e..."

Doğduğu yer olan kasabamıza baraj kazandıran, kasabamıza eğitim kurumları bağışlayan, okullarımızı bilgisayarlarla donatan, öğrencilerimizin eğitim araç ve gereçlerini temin eden değerli hemşehrimiz Muammer Şahin'i ne kadar takdir etsek azdır. Kendileri 50 yıl önce bölgemizden ayrılmasına rağmen bizleri unutmamıştır. Muammer Bey kasabamızın "bir numaralı" hemşehrisidir. Zat-ı ailelerinin çocukluğunda oynadığı, çamurdan at arabası yaptığı ve arkadaşlarıyla eğlendiği Gökçek mevkiini ağaçlandırarak, Muammer Şahin Hatıra Ormanı olarak isimlendirdik."

Belediye Başkanı Mehmet Yoldaş

Polat belediyesinin şahsıma tevcih ettiği takdir belgesini, aldığım belgelerin en onurlusu olarak kabul ediyorum. Bundan dolayı Polat Belediye Başkanı Mehmet Yoldaş'ın şahsında tüm belediye meclisi üyelerine ve belediye encümenine teşekkür ve şükranlarımı sunarım.

Hayatta kaldığım müddetçe köyümü ziyaret edeceğim, köyümdeki eğitim kurumlarına yardım edeceğim.

8) MALATYA EĞİTİM VAKFI

- Malatya Eğitim Vakfı, Okumuşu Çoğaltma Derneği'nden ilham alınarak, Kayısı Gecelerinde vücut bulmuştur
- İstanbul Ticaret Odası'nın İnönü Üniversitesi'ndeki yarım kalan 36 derslikli okulu tamamlaması
- Vakıftaki çalışmalarım sırasında karşılaştığım zorluklar ve kaybettiğimiz iki adet gayrimenkul
- Vakıf ve Malatya aşığı müteahhit Reşit Şahin
- Kemal Derinkök'e Malatya Eğitim Vakfı'na 63 dönümlük arsa bağışı yapması için teşvikim
- Malatyaspor Başkanı Metin Kaya Çağlayan'ın Malatya Eğitim Vakfı'na yardımları
- Saniye Samanlı Hanımefendi'nin Malatya Eğitim Vakfı'na daire bağışı
- Balater Yalman Hanımefendi'nin Malatya Eğitim Vakfı'na daire bağışı
- Vakfımıza kendi arzuları ile bağış yapan Handan ve Hayrettin Yelkinkanat ailesi
- Hayırsever üyemiz Selami Akbaru'tun vakfımıza kız talebe yurdu bağışı
- Vakfımızın kurucu üyelerinden Yaşar Öncan'ın, Ankara'daki vakıf şube binasının tapusunu vererek, vakfımıza bağışlaması
- Dr. Rahime Batu'nun bağışı esnasında yaşadıklarım ve bağışın hazin sonu
- Malatya Valisi Kutlu Aktaş'ın vakıf yararına çalışmaları ve vakfın merkez binasının alımı
- Vakıf kurucu üye ve başkanlarımızdan eski milletvekili Mustafa Kaftan'ın politik esprili bir hikayesi
- Tekstil uzmanı Çalıklar: Mahmut Çalık ve Ahmet Çalık
- Taha Holding'in ve LC Waikiki'nin kurucularından, baba dostum Vahap Küçük
- Malatya Eğitim Vakfı'ndaki çalışmalarımda kimlerden destek gördüm?
- Sosyal yönlerini takdir ettiğim büyük insan Mevlüt Aslanoğlu
- Malatya'ya toplu geziler ve vakfın yemek ziyaretleri
- İlçem Doğanşehir'e yaptırdığım ve katkıda bulunduğum okullar
- 5'inci okulu babam Vaiz Şahin adına yaptırmayı taahhüt ettim
- Malatya'nın Akçadağ ilçesinde inşaatı yarım kalan okula çok üzüldüm
- Bir eğitimcinin çocukları için benden burs talebi
- Doğanşehir kaymakamının ilçemize yatırım yapmam için önerileri
- Malatyalılar tekstilde ve dayanışmada neden öncüler?
- Malatya Eğitim Vakfı'na üniversite kazandırma idealim
- 23 Nisan 2004 tarihinde Doğanşehir Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu'nu ziyaretimde öğrencilerden şiirli teşekkür..
- Sevgili Malatyama sıla özlemi
- Orda bir köy var uzakta

Malatya Eğitim Vakfı, Okumuşu Çoğaltma Derneği'nden ilham alınarak, Kayısı Gecelerinde vücut bulmuştur

İsmet Paşa'nın talimatı ile 1946 yılından beri Malatya kayısının tanıtımı amacı ile geceler düzenlenmekteydi.

1946 yılında oluşan geleneğe katkıda bulunmak için 1975 yılında bir komite kurmuştuk. Komitede benimle birlikte eski bakanlarımızdan Nüvit Yetkin, eski milletvekillerimizden Mustafa Kaftan ve iş adamı Yaşar Hanlıoğlu da bulunuyordu.

1985 yılına kadar bu uygulamalar sürerken, biz de bir taraftan 'Daha başka neler yapabiliriz?' diye düşünüyorduk. Malatya'da sosyal toplum kuruluşu olarak sadece 1945 yılında kurulmuş olan Okumuşu Çoğaltma ve Yaşatma Derneği vardı. 1960 yılına kadar birçok talebemiz bu dernekten burs alarak tahsil hayatını sürdürdü. Bugün aramızda bulunan bir çok hukukçu, mimar ve mühendis bu derneğin destekleriyle buldukları mevkie gelmişlerdir. Bugünkü günde her ne kadar Okumuşu Çoğaltma Derneği yaşamakta ise de aktifliğini yitirmiş durumdadır. Bu derneğin tecrübelerinden istifade etmeyi ve burasını büyüterek, vakıf tüzel kişiliğine dönüştürmeyi arkadaşlarımızla müzakere ettik. Fakat, bu dernekle ilişkimizi keserek, yeni ve müstakil bir vakıf kurma düşüncesini geliştirdik. Vakfa isim araştırırken Malatya Eğitim ve Spor Vakfı ibaresi gündeme geldi. Bazı arkadaşlarımız sporu ayıralım, spor için ayrı bir vakıf kurarız, dediler. Böylelikle Malatya Eğitim Vakfı ismi üzerinde mutabakat hasıl oldu. Bu amaçla, Nüvit Yetkin, Mustafa Kaftan ve diğer hukukçu arkadaşlarımızla birlikte çalışarak, vakıf tüzüğünü hazırladık. 30 kişilik kurucular kurulu teşkil ettik. Malatya Eğitim Vakfı, Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in mutabakatı, Başbakan Turgut Özal'ın onayı ve dönemin Milli Eğitim Bakanı Metin Emiroğlu'nun katkıları ile, Bakanlar Kurulundan vergi muafiyetiyle birlikte kamuya hadim vakıf statüsünü kazanarak, 1985 yılında kuruldu.

Vakfın ilk başkanı olarak oy birliğiyle iş adamı Davut Kölük seçildi. Kurucular Kurulu başkanlığına ise eski devlet bakanlarımızdan Nüvit Yetkin getirildi.

Malatya Eğitim Vakfı'nın öncelikli amaçları şunlardır:

- Başarılı ve ihtiyaç sahibi Malatyalı üniversite öğrencilerine burs vermek.
- Öğrencilere staj imkanı temin etmek.
- Mezun olanlara istihdam imkanları araştırmak.
- Malatya'nın tanıtımına katkıda bulunmak.

Malatya Eğitim Vakfı günden güne gelişerek, 850 talebeye burs verecek kapasiteye ulaşmıştır. Bursiyer sayımızı artırmaya gayret ediyoruz. Vakfımız, 2003 yılı itibarıyla 10 binin üzerinde öğrenci mezun etmiştir.

Malatyalı hemşehrilerimiz, yöre insanlarına karşı vefa borçlarını yardımlarda bulunarak ödemektedirler.

Vakıf üyelerimiz milli eğitim camiasına 40 kadar okul yaptırmıştır. Vakfımızın en büyük projesi Malatya Eğitim Vakfı Üniversitesi'ni kurmaktır.

İstanbul Ticaret Odası'nın İnönü Üniversitesi'nin yarım kalan 36 derslikli okulu tamamlaması

2003 yılında düzenlenen Malatya kayısı festivaline İstanbul Ticaret Odası Başkanı Sayın Mehmet Yıldırım özel davetlimiz olarak katılmıştı. Üç günlük misafirlik süresinde benim Karaterzi'de yaptıracağım okulun temel atma töreni de icra edildi. Merasime, İTO Başkanı Mehmet Yıldırım, Malatya milletvekili Mevlüt Aslanoğlu, MEV Başkanı Mustafa Başdemir, Malatyaspor Başkanı Hikmet Tanrıverdi, İstanbul Büyükşehir Belediye başkan yardımcısı Ümit Özerol'la birlikte kalabalık bir grup katılmıştı.

Yeşilyurt'ta Ahmet Çalık Bey grubumuza sabah kahvaltısı ikram etti. Kahvaltı esnasında arkadaşlarımız İnönü Üniversitesi'nin tamamlanamayan 36 derslikli okul inşaatını gündeme getirdi. Ben, bunun üzerine okulun tamamlanmasını Sn. Mehmet Yıldırım'dan rica ettim. Arkadaşlarım da benim bu önerimi desteklediler. Mehmet Bey, "İTO üyelerimizin de kabul etmesi durumunda, bu önerinizi ben de tasvip ediyorum. Acı bir kahvenin kırk yıllık hatırı vardır. Eğitim yuvasını bu hatıra binaen tamamlayacağız. Muammer Şahin, Mevlüt Aslanoğlu, Mustafa Başdemir ve Hikmet Tanrıverdi bu konuyu takip ederse, okulu 2005 yılının sonuna kadar tamamlayabiliriz" dedi.

İTO okulun tamamlanması projesini gündemine aldı. Bu konuda emeği geçen Sayın Başkan Mehmet Yıldırım'a ve İTO'nun genel sekreteri -Malatyalı Halit Ziya Özkan'ın damadı- Cengiz Ersu'ya, İTO yönetim ve meclis üyelerine Malatya Eğitim Vakfı olarak minnet ve şükranlarımızı bildiririz.

Böylelikle, Malatya Eğitim Vakfı'nın düzenlediği Malatya kayısı festivalinin ne kadar bereketli olduğunu bir kez daha gördük.

Vakıfta çalışmalarım sırasında karşılaştığım zorluklar ve kaybettiğimiz iki adet gayrimenkul

Malatya Eğitim Vakfı'ndaki çalışmalarım sırasında unutamayacağım bir gerginlik yaşadım. Çocukluk arkadaşım olan Prof. Dr. Mesut Parlak vakfın genel başkanıydı. Ben de ikinci başkandım. Gündemimizde iki önemli konu vardı. Birinci gündem maddemiz, vakfın Ankara şube başkanı Yaşar Öncan'ın önerisi, katkıları ve genel merkezin de iştirakiyle, kiralık olarak kullanılan Ankara şube binasının satın alınmasıydı.

Mesut Parlak ve birkaç arkadaşımız Ankara'daki binaya katkıda bulunmamak için, benim desteklediğim öneriyi geri çevirdiler. Bundan dolayı çok üzüldüm. İkinci gündem maddemiz, Florya'da bulunan Hazine'ye ve Suriyeli bir şahsa ait 18 dönümlük kıymetli bir arsanın vakfımıza 49 yıllığına kiralanmasıydı. Bu konunun takibi için bir buçuk yılını harcadım. Arsanın tahsisi için son aşamaya gelinmişken, başkan ve birkaç arkadaşı beni desteklemedi. Bu hayırlı proje için yönetimden destek alamayınca vakıf yönetiminden istifa ettim. Arsayı kimse takip etmedi. Başka bir özel vakıf bu arsaya tahsis aldı.

Kurucular kurulumuzdan Nüvit Yetkin ve Mustafa Kaftan istifamı geri almam için yazıhaneme kadar geldiler. Bu iki yakın arkadaşımın ricaları üzerine istifa dilekçemi geri aldım. Buna rağmen, vakfın yönetim kurulu başkanı, yönetim kurulu üyelerine baskı yaparak, istifamı yürürlüğe koydu. Ben de vakıf yönetim kurulu başkan vekilliği görevimden ayrıldım. Bundan dolayı çok üzülmüştüm.

1946 yılından beri arkadaşım olan Mesut Parlak Hoca bu hareketi aslında yapmazdı. Konunun gelişimini araştırdım. Mesut Hoca'nın bir politikacının yönlendirmesiyle bu yanlış hareketi yaptığını tesbit ettim.

Bu konuyu vakıf üyelerinin bilmelerinde fayda vardır. İki yıllık küslük döneminden sonra Mesut Hoca ile bir araya geldik, "yolumuza, birliktede devam etmeliyiz" diyerek, kucaklaştık.

Bununla birlikte, şahsıma yapılan bu hareketten dolayı içinde bir uhde kaldı. Bizden sonraki arkadaşlara tavsiyem şudur: Vakıf için hizmet eden, hayatını vakfa adayan insanlara lütfen destek olunuz, köstek olmayınız!

Vakıf ve Malatya aşığı müteahhit Reşit Şahin

Baba dostum, Malatya Eğitim Vakfı kurucu üyesi müteahhit Reşit Bey Amca başarılı bir iş adamıydı. 1955 yılında işlerini Malatya'dan Ankara'ya nakletti. Bu tarihten sonra, Adnan Menderes Hükümeti ile çok iyi işlere girerek, "barajlar kralı müteahhit" unvanını kazanan ilk iş adamı oldu.

Reşit Bey'in 1960 ihtilalinden sonra politik nedenlerle işleri bozuldu. İşlerini ancak 1975'li yıllarda eski düzeyine getirdi. Hayatı ve toplumu seven çok bonkör bir insandı. Babamın çok sevdiği bir arkadaşı olan Reşit Şahin'le, uzun yıllar ailecek görüştük.

Sn. Şahin 1985 yılında Malatya Eğitim Vakfı kurulurken iki kurucu üye arasındaki problemleri çözmek için hakemlik yapmıştı. Problem çözülmüştü ihtilafa konu olan 50 milyon lira vakfa bağışlanacaktı. Kurucu

üyelerden biri kendi payına düşen 25 milyon lirayı başka bir vakfa bağışladı. Geriye kalan 25 milyon liranın vakfa bağışlanması gerekiyordu. Çünkü o problemi Reşit Amca çözmüştü. Kurucu üyesi olduğu Malatya Eğitim Vakfı'na bu bağışı kazandırmakla, kendisi de çok büyük bir haz duyacağını biliyordu.

Reşit Amca bu dönemde ani bir rahatsızlık geçirerek Amerikan Hastanesi'ne yatmıştı. Tedavisi bu hastanede yapılamayınca İngiltere'ye gitmesi gündeme geldi. Baba dostum, beni ve Yusuf Ziya Kan'ı, Amerikan Hastanesi'ne çağırarak: "Ben Londra'ya tedaviye gidiyorum. Hakkınızı helal edin" dedi. 25 milyon liranın vakfa bağışlandığını söylediğimizde duygulanarak, "işte şimdi gözüm arkada kalmadan İngiltere'ye gidebilirim" dedi.

İngiltere'ye birkaç defa telefon ederek, halini hatırlarını sordum. Bacağı kesilmişti. "Muammerciğim, artık fazlaca bir sağlık sorunu kalmadı. Ayağıma protez takıldı. Yakında sağlıklı olarak Türkiye'ye dönüyorum. Harrods mağazalarından 4 takım elbise aldım. Sağlığımı kutlamak için Hilton otelinde üç yüz kişilik bir yemek vermeyi düşünüyorum. Gecede sanatçılar da olsun" diyerek, bana talimat verdi. Hemen gerekli hazırlıklara başladım. Maalesef bir gün sonra İngiltere'den acı haber geldi: Reşit Bey, egzersiz yaparken dengesini kaybederek düşmüş ve protez bacağından kan kaybederek, vefat etmişti. Allah, gani gani rahmet eylesin.

Kemal Derinkök'e, Malatya Eğitim Vakfı'na 63 dönümlük arsa bağışı yapması için teklifim

Pera Palas Otel'i'nin yönetim kurulu başkanı Hasan Süzer bir gün beni telefonla aradı: "Muammer Bey, vakıf ve bağışlar konusunda siz çok duyarlısınız. Öğrendiğim kadarıyla Malatyalı iş adamı Kemal Derinkök'ün Kurtköy'de 7500 dönüm arsası varmış. Kemal Bey'den Malatya Eğitim Vakfı'na bir miktar arsa bağışlamasını isteyebilirsiniz" dedi. Ben de, "Kemal Derinkök ile derhal görüşelim. Neden olmasın?" dedim.

Kemal Bey'den bunun için randevu alındı. Vakfın başkanı Mesut Parlak ve Şaban Taçyıldız ile birlikte Kemal Bey'in, Bebek'te bulunan ofisine gittik. Kemal Derinkök'e vakfımızı anlatarak, Kurtköy'deki arsasından 100 dönüm kadar bir araziye vakfımıza bağışlamasını istihham ettik. Sağ olsun, bizi kırmayarak, teklifimizi kabul etti. Arsaların hisseli olduğunu söyleyerek, hissedarı olduğu arsalardan vakfımıza 63 dönümlük bağış yapma sözü verdi.

Tapu işlemleri gecikince Kemal Bey'i aradım. Sayın Turgut Özal Malatya Gecesi'ne katılacak, bize tapuyu soruyor, dedim. Oysa ki, Özal'ın bu durumdan haberi yoktu. İşleri çabuklaştırmak için böyle konuşmuştum.

Arsanın tapusunda 3 milyarlık ipotek vardı. Kemal Bey bunu da ödeyerek, arsanın temiz bir şekilde vakfa verilmesini sağladı. Kemal Bey'in yaptığı bağış karşısında Özal'dan bir takdir belgesi almak istediği kanısına vararak, vakıftan bir takdirname hazırladık.

Hilton Oteli'nde düzenlenen kayısı gecesinde Cumhurbaşkanımız 1000 kişinin huzurunda Kemal Derinkök'e vakfımızın takdimnamesini verdi ve kendisine teşekkür etti. Bu esnada orada bulunan Semra Hanım da Kemal Bey'den "Benim hatırım için Malatya Eğitim Vakfı'na benim adıma okul yapmaları kaydıyla, 250 dönüm arsa bağışlayınız." dedi. Kemal Bey de, "Sizin adınıza okul yapılmak üzere 250 dönümlük araziye veririm. Ayrıca 63 dönümlük arsamı da Muammer Şahin'in hatırı üzerine verdim. Bilgilerinize saygılarımla sunarım" dedi. Bu hayırlarından dolayı Kemal Bey'e ne kadar teşekkür etsek azdır. Allah bağışını kabul etsin. Vakfa bağışladığı arsa çok kıymet kazandı.

Malatya Spor Başkanı Metin Kaya Çağlayan'ın Malatya Eğitim Vakfı'na yardımları

Metin Kaya Çağlayan, 1980'li yıllarda İstanbul'un en büyük arsa kralı idi. Babasını Malatya'dan tanıyordum. Metin Bey'in babası Uzun Kamil Amca'nın kayınpederim ile geçmişte ticari ortaklığı da vardı.

Sayın Çağlayan'la 1985 yılının son aylarında bir restoranda tesadüfen karşılaşmış ve tanışmıştım. O dönemde Malatya Eğitim Vakfı yeni kurulmuştu. Metin Bey'le sohbet ettik, yemek yedik. Birbirimize aşına olduk. Kendisine Malatya Eğitim Vakfı'nın çalışmalarını aktarıırken, vakfa ne gibi yardımlarının olabileceğini sordu. 12 ay içerisinde ödenmek üzere vakfa 500 milyon lira teberruda bulunabileceğini söyledi. Bu konuyu vakfımızın başkanı Davut Köllük'e bildirdim. Bağış konusu, yönetim kurulunda gündeme getirildiğinde, bir takım tereddütler yaşandı. Davut Köllük, bu kişinin bu miktardaki bağışı yaptıktan sonra vakıftan bazı beklentiler içine girebileceğini söyledi. Ben de, eğitim amaçlı bu yardımın, benim hatırım için yapıldığını ifade ettim.

Teberru, oylamaya sunuldu. Kabul ve ret münakaşası yaşanırken Davut Köllük ile aramızda bu yüzden ciddi bir tartışma geçti. Zira, Davut Bey, 1985 yılında Malatya Eğitim Vakfı kurulurken 15 milyon lira bağışta bulunmuştu. Oysa, Malatyalı muteber iş adamı Metin Kaya Çağlayan'ın teberru etmek istediği rakam, vakıf başkanının bağışının çok çok üzerindeydi. Kendisinden öne geçilmesi hoşuna gitmemiş olabilirdi. Nitekim, oylama neticesinde teberru kabul edildi. Metin Kaya Çağlayan bu meblağı belirttiği şekilde ödedi. 500 milyon lira bursiyer öğrencilere verildi.

Hemşehrimiz Metin Bey'e yardımlarından dolayı müteşekkirimiz. Tabii, bu olaydan sonra vakıfta şuna dikkat ettim: Vakfa dışardan yapılan

yardımların oranı büyüdükçe, bazı üyeler nedense kompleks yapıyordu. İnşallah bizden sonraki kuşaklar bu tip olaylara meydan vermezler.

Başkan Davut Köllük daha sonra bu büyük bağışı temin etmemden dolayı yanlısını anladı ve bana teşekkür etti. Kendisi ile olan dostluğumuz hâlen devam etmektedir.

Metin Kaya Çağlayan daha sonra Malatya Spor'un başkanı oldu, büyük hizmetlerde bulundu. Hayırlı hizmetleri için Malatyalılar kendisini daima hayır ve şükran ile anarlar.

Saniye Samanlı hanımefendinin Malatya Eğitim Vakfı'na daire bağışı

Malatyalı hemşehrilerimizden Sayın Saniye Samanlı, 1990 yılında Samatya'da sahibi bulunduğu apartmandan bir daireyi, geliri bursiyerlere verilmek üzere vakfımıza bağışlamıştı. Saniye Hanım'ın vakfa bağışladığı dairenin geliri ile tahsil çağındaki talebelere yardım edilmektedir.

Bu bağıştan sonra kendisiyle yakından ilgilendik. Saniye Hanım, vefatından dört sene önce, 1998 yılında vakfımızın kadınlar kolunun Malatya'ya düzenlediği seyahate katılmak istediğini bildirmişti. Uçak bileti bizzat alarak, kırk yıldır görmediği yerleri ziyaret etmesini sağladım.

Malatya gezimizde pek çok tarihi ve turistik mekana gittik. Sürgü ilçesinin Takas mesire mahalline doğru yol alırken, Doğanşehir'de oturan, TEKEL başbayii olan hemşehrim Samet Dinçer'e ve eşine Saniye Hanım'la ilgilenmeleri için ricada bulundum. Onlar da, benim ricam üzerine Saniye Hanım'a refakat ettiler ve gezi boyunca ona yardımcı oldular.

Saniye Hanım, Dinçer ailesinin yakın ilgisinden memnun kaldı. İstanbul'a dönerken, Samet Bey'in ve eşinin İstanbul'a gelerek, hizmetinde bulunmaları için benden ricacı oldu. Karşılığında da kendilerine bir daire vereceğini söyledi. Bu talebi Samet Bey'e ilettim. Memnuniyetle kabul etti. Samet Dinçer, eşi ile birlikte İstanbul'a gelerek, vefatına kadar Saniye Hanım'ın hizmetinde bulundu. Saniye Hanım da söz verdiği üzere daireyi onlara hediye etti. Saniye Hanım, vefatından üç ay önce Dinçer ailesine bir daire sattı.

2002 yılında Hakk'ın rahmetine kavuşan Saniye Samanlı'yı, hayır ve minnetle anmaktayız.

Balater Yalman Hanımefendi'nin Malatya Eğitim Vakfı'na daire bağışı

Malatya Eğitim Vakfı'na akar temin etmek için geceli-gündüzlü çalıştım. Bu çalışmalarımın neticesinde vakıf bir hayli mülk edindi. Bu çalışmalarımın biri de, Malatyalı hemşehrimiz rahmetli Mahmut Nedim Zapçının kızı Balater Yalman Hanımefendiyle alakalıdır. Şöyle ki,

Tatko'nun sahibinin eşi Balater Yalman Hanımefendi 1997 yılında benim, eşimin ve Aysel Kıvrıkoğlu'nun ricası ve yönetimin desteği ile Ümraniye Kayışdağı'nda bulunan bir dairesini vakfa bağışladı. Balater Hanım, Galatasaray Spor Kulübü'nün eski başkanlarından Alp Yalman Bey'in annesidir.

Hayırsever Balater Hanımefendi'nin babası Mahmut Nedim Zapçı da eğitime çok hizmet etmiştir. Uzun yıllar, Malatya Okumuşları Çoğaltma Derneği'nin başkanlığını yapan ve ülkemize bir çok üst düzey yöneticinin yetişmesine katkıda bulunan Nedim Bey'i hayır dualarla anmaktayız.

Vakfımıza kendi arzularıyla bağış yapan Handan ve Hayrettin Yelkinkanat ailesi

2003 yılının Aralık ayında Beyti Et Lokantası'nda eşimle birlikte, dostlarımıza bir yemek daveti vermiştik. Yemeğimize, vakfımız kurucu üyelerinden hayırsever iş adamı Hayrettin Yelkinkanat ve eşi Handan Yelkinkanat, milli eğitim eski bakanlarımızdan, kayınbiraderim Metin Emiroğlu ve eşi İnci Emiroğlu ile birlikte Yalçın Koreş ve eşi de katılmıştı.

Yemekteki sohbetin konusu tabii olarak Malatya Eğitim Vakfı'ydı. Misafirlerimizle koyu bir sohbe dalmıştık. Sn. Handan Yelkinkanat'a, "vakfa bir mülk bağışlamayı düşünür müsünüz?" diye sordum. Handan Hanım, bana teşekkür ederek, "Şişli'de 1200 metre kare arsam var. Üzerinde ufak tefek problemler olmasına rağmen, değeri 500 milyon üzerindedir. İşgalciler hakkında yıkım kararı da var. Bu arsayı vakfa bağışlayacağım" dedi.

Bunun üzerine Metin Emiroğlu bana dönerek, "Enişte, hem yemek veriyorsun hem de misafirden bağış istiyorsun" diyerek, serzenişte bulundu. Ben de gülererek, cevap vermedim. O esnada, hayır sahibi Handan Hanım "Bağışın yeri ve zamanı olmaz! Muammer Bey'i bu çalışması için bir kez daha kutluyorum" dedi. Yemekten bir hafta sonra, arsayı vakfa bağışladı.

Hayrettin Bey ve Handan Hanım çok hayırsever insanlardır. 2002 yılında İstanbul Kartal'a 1.5 milyon dolara mâl olan 36 derslikli büyük bir okul yaptırıldılar.

Yelkinkanat Ailesinin her iki bağışını da Allah kabul etsin. Hayrettin Bey'e ve Handan Hanım'a hayırlı uzun ömürler temenni ederim.

Hayırsever üyemiz Selami Akbarut'un vakfımıza kız talebe yurdu bağışı

Malatyalı hemşehrilerimizden iş adamı Selami Akbarut, bundan birkaç yıl önce Nüvit Yetkin ile birlikte ofisime gelerek, İstanbul'da okuyan Malatyalı talebelere bir yurt yaptırmak istediğini bildirmişti. Bu ziyarette

Metin Emiroğlu da vardı. Selami Bey'in teklifini büyük bir memnuniyetle kabul ettik. Hemen, yurt binası için arsa aramaya başladık. Bu esnada Selami Bey, Şişli'de öğrenci yurdu olmaya elverişli bir apartman bulmuş. Vakıf yönetimiyle birlikte binayı gördük ve beğendik. Sn. Akbarut apartmanı satın alarak vakfa bağışladı. Bina kız yurduna dönüştürülecekti. Bunun için bir hayli paraya ihtiyaç duyuldu. Vakfın o dönemdeki başkanı Naci Ekşi Bey bana "Muammer Ağabey, nasıl bir kaynakla bu binayı öğrenci yurduna dönüştürebiliriz?" diye sordu. Ben de, odaların vakfımız üyeleri tarafından restore edilmesini, yurdun her bir odasına bir üyemizin isminin verilmesini önerdim. Önerim benimsendi. Vakıf mensuplarımız hadiseyi sahiplenerek, binayı çok kısa bir süre içerisinde öğrencilerin hizmetine açtı.

Binanın restorasyonunda kullanılan boyları Bitlis Holding bağışladı. Yurdun ihtiyacı olan tüm beyaz eşyaları Emin Cankurtaran Bey temin etti. Yurdun eksiklerinin tamamlanmasına Naci Ekşi Bey'in ve vakıf çalışanlarının çok emekleri geçti.

Bugün için dört yıldızlı bir oteli andıran kız talebe yurdumuz 80 öğrenci kapasitelidir. Malatya Eğitim Vakfı Kız Öğrenci Yurdu'na yaptığı çok değerli katkılar için Selami Akbarut Bey'e bu vesileyle bir kez daha teşekkür ediyorum. Malatyalı hemşehrilerimizden Celal Karahan, kız talebe yurdumuzun işletmesini ticari bir şirkete dönüştürerek, hizmete girmesini sağlamıştır. Sn. Erdal İnönü'nün katıldığı bir törenle hizmete giren kız yurdumuz 7 yıldan beri faaliyetine devam etmektedir.

Celal Bey, 15 yıl boyunca vakfımızın mali müşavirlik hizmetlerini bedelsiz olarak yürütmüştür. Şirketlerimin mali müşaviri olan Celal Bey, aynı zamanda İstanbul'daki Malatyalılar Derneği'nin genel başkanlığını yürütmektedir.

Vakfımızın kurucu üyelerinden Yaşar Öncan'ın, Ankara'daki vakıf şube binasının tapusunu vererek, vakfımıza bağışlaması

Vakfımızın Ankara şubesi 2003 yılında vakıf mensuplarımızdan iş adamı Yaşar Öncan Bey'in dairesinde hizmete açılmıştı. Yaşar Bey, bilahare 100 milyar lira değerindeki dairesini vakfın genel merkezine bağışladı.

Yaşar Bey'in önceki yıllarda da Ankara'da vakfa şube binası kazandırılması yönünde bir projesi vardı. Müspet baktığım ve desteklediğim bu proje, o tarihte vakfın yönetim kurulu başkanı olan Prof. Dr. Mesut Parlak ve arkadaşları tarafından desteklenmemişti. Yaşar Bey'in projesi yıllar sonra kendi bağışıyla gerçekleşti.

Başarılı iş adamı Yaşar Öncan, aynı zamanda Bolu Koru Oteli'nin sahibidir. Vakfımıza yapmış olduğu bağıştan dolayı kendisine takdirlerimi ve şükranlarımı bildiririm. Cenab-ı Allah, hayrını kabul etsin.

Dr. Rahime Batu'nun bağıışı esnasında yaşadıklarım ve bağıışın hazin sonu

Babası Malatyalı, annesi Karadenizli olan Dr. Rahime Batu Hanımefendi ile tesadüf eseri tanışmıştım. Türkiye'nin ilk bayan cerrahi olan Rahime Batu'nun Çağaloğlu'nda iki iş hanı vardı.

Çok sert bir mizaca sahip olan Dr. Rahime Hanım oldukça mütevazı bir hayat sürerdi. Kendi dairesini de kiraya verdiğiinden Çağaloğlu'ndaki iş hanının merdiven altında yatardı. Ziraat Bankası'nda yüklü bir mevduatı olan Doktor Hanım'ın Beyoğlu'nda büyük bir dairesi; Avcılar'da da üç katlı bir iş hanı vardı.

Şahsen ve vakıf olarak onurlandırdığımız Rahime Hanım, mal varlığını vefatından sonra Malatya Eğitim Vakfı'na kalmak üzere noterlik sözleşmesiyle bağıışlamıştı.

Sn. Batu bir görüşmemizde Malatya'ya kayısı festivaline gitmek istediğini bildirdi. Biz de Doktor Hanım'ı kiraladığımız özel uçakla Malatya'ya götürdük. Dönemin Malatya Valisi Sayın Kutlu Aktaş, bağıışından dolayı Rahime Hanım'a özel ilgi gösterdi, üç gün boyunca Malatya'nın tüm çevresini gezdirdi.

Bilahare, Rahime Hanım'ın vasiyetini değiştirdiğini, tüm mal varlığını ve parasını noterlik kanalıyla Malatya'daki Battalgazi Vakfı'na bağıışladığını öğrendik.

Kendisine göstermiş olduğumuz özel ilgiye rağmen Rahime Hanım, mal varlığını Battal Gazi Vakfı'na bağıışlaması sonucu, vakfımız bir nevi kullanılmış oldu. Beş yıllık emeğimiz boşa gitti. Doktor Hanım, beş yıllık süreçte iş yerlerindeki imar eksikliklerini bizim vakıf kanalıyla gidermiş oldu!

Ölümünden sonra iki vakıf, hukuki yönden uzun süre itilaf yaşadı, mahkemelik oldu.

Mahkmeden, Dr. Rahime Batu'nun mal varlığını iki vakıf arasında bölüşülmesini talep ettik. Ancak, sağlığındaki son vasiyet geçerli olduğu için, vakıf olarak hiçbir şey elde edemedik. Allah, Dr. Rahime Batu Hanım'a rahmetiyle muamele etsin. Hiç değilse mal varlığı yine başka bir Malatya vakfına nasip oldu.

Malatya Valisi Kutlu Aktaş'ın vakıf yararına çalışmaları ve vakfın merkez binasının alımı

Malatya valilerinden Kutlu Aktaş Bey'in vakfımıza çok büyük emekleri geçmiştir.

Fatih'te Malatya İl Özel İdaresine ait bir arsa vardı. Bu gayri menkul ihaleyle satışa çıkarılmıştı. Davut Kölük başkanlığındaki vakfımız ihaleye girdi ve en yüksek teklifi vererek, burasını satın aldı. Vakfımız bilahare bu arsayı, Mustafa Kaftan Bey'in başkanlığındaki döneminde kat karşılığı olarak bir müteahhide verdi. Vakfa düşen daireleri 1 milyar 800 milyon liraya sattık.

Vakfımızın bir sonraki döneminin başkanı Prof. Dr. Mesut Parlak, talebim üzerine vakfa genel merkez binası almak için beni görevlendirdi. Çünkü, vakfımızın kurumsallaşması için altyapıya ihtiyacı vardı. Araştırmalarım sonunda Pera Palas Otel'i'nin sahiplerinden vakfımız üyesi Hasan Süzer'in desteğiyle vakfın şimdiki yerini bulduk. Elimizde bulunan meblağın 750 milyon liralık kısmı ile mezkur daireyi vakfa kazandırdık. Geriye kalan 1 milyar lira ile, Bitlis Holding'in Topkapı'daki çarşısından 5 dükkanı vakıf için 1 milyar ikiyüzelli milyon liraya satın aldık. Ancak, vakfımız üyelerinden Necmettin Bitlis ikiyüzelli milyon lirayı vakfa bağıışladı.

Uzun müddet boş kalan dükkanlarımızı vakfımızın değerli yönetim kurulu üyesi bankacı Erhan Gürsoy kiraya verdi. Böylelikle vakfımıza önemli bir akar temin edilmiş oldu. Her iki gayrimenkulu edinmemize vesile olan dönemin Malatya Valisi Kutlu Aktaş Bey'e ne kadar teşekkür etsek azdır.

Gayri menkullerin alımı için vakfımızın yönetim kurulunda geçen bir hatıramı anlatmak isterim. Vakıf merkez binasının ve dükkanların satın alınma hususunu vakfımızın yönetim kurulu toplantısında müzakere ediyorduk. Toplantıyı, vakıf başkanımız Mesut Parlak Bey idare ediyordu. Yönetim kurulu üyelerimizden Kadir Eriş ve Oral Baran gayri menkullerin alımına muhalefet etti. Oylamada 7 müspet, 2 menfi oy çıktı. Bu arkadaşlarımız paranın faize yatırılmasını teklif ederek, karar defterine bu görüşte olduklarını yazdırdılar.

Bu arkadaşların yapmış oldukları hareketi hâlâ çözemedim. Nitekim, 2003 yılında vakıf merkezi olarak kullandığımız dairenin yanındaki bir daire 450 milyara satıldı. Böylelikle, yatırım kararındaki haklılığımız bir kez daha ortaya çıktı. Mezkur toplantıda beni destekleyen arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. Vakıf merkezimizdeki arkadaşlarımız bu yatırım kararından dolayı beni halen tebrik etmektedirler.

Eğitim hizmetlerine gönül veren Kadir Eriş bey, Eriş Vakfı'nı kurarak başarılı ve ihtiyaç sahibi öğrencileri desteklemektedir.

Vakıf kurucu üye ve başkanlarından eski milletvekili Mustafa Kaftan'ın politik esprili bir hikayesi

Mustafa Kaftan 1970'li yıllarda Malatya'da gerçekleştirilen CHP İl Kongresinde vuku bulan manidar bir politik hadiseyi anlatmıştı. O tarihteki CHP'nin il kongresinde Ahmet Fırat ve Avukat Velioğulları başkanlık için mücadele halindedir. Avukat Velioğulları'nın kazanma şansı oldukça kuvvetlidir. Mustafa Kaftan Bey, kongrede Ahmet Fırat'ı desteklemektedir.

Sayın Mustafa Kaftan, Avukat Velioğulları'nın il başkanlığını kazanması halinde kendisinin, arkadaşlarının ve Ahmet Fırat'ın siyaset hayatının tehlikeye gireceğini düşünür. Malatya'nın en büyük politikacısı Ahmet Fırat aynı düşüncede değildir, onun bir bildiği vardır, kongrede bir kurnazlık yapacaktır. Mustafa Bey'e "Korkmaya, endişelenmeye hiç gerek yok, neticeyi bekleyin ve görün" der.

Ahmet Fırat, kongrenin yapılacağı salona çiftliğinden 30-40 kadar işçi getirir, Onlara gerekli talimatı vererek, salon içerisine yerleştirir ve planını uygulamaya başlar. Kongre sıcak bir Ramazan gününde yapılmaktadır. İlk konuşmacı Ahmet Fırat'ın rakibi Avukat Velioğulları'dır. Avukat Bey uzun bir konuşma yapmaktadır. Bu sırada, Ahmet Fırat'ın adamları kürsüde konuşma yapan Avukat Velioğulları'na bir bardak su ikram eder. Velioğulları, oruçlu olduğunu unutarak, suyu içer. Bunun üzerine salonda kıyamet kopar. Salonun her bir yanına dağılan Ahmet Fırat'ın adamları hep bir ağızdan konuşmacıyı yuhalamaya başlar. Herkes, "Ramazan ayında oruç yenir mi? Sen nasıl Müslümansın?" diyerek Avukat Velioğulları'na çıkışır. Avukat, oyuna getirildiğini, rakibi Ahmet Fırat'ın kendisine tuzak kurduğunu söylese de kongre üyelerini ikna edemez ve salon bir anda boşalır. Böylelikle Avukat Velioğulları'nın siyaset hayatı bir bardak suyun içerisinde kaybolup gider.

Bu hadiseyi bize anlatan vakıf başkanlarımızdan eski milletvekili Mustafa Kaftan son derece saygılı, her hareketiyle bize örnek olan bir ağabeyimizdir. Bu siyaset oyununun gelecekteki tüm politikacılara bir ders olmasını dilerim.

Tekstil uzmanı Çalıklar: Mahmut Çalık ve Ahmet Çalık

Hemşehrim Ahmet Çalık Bey, tekstil sahasındaki yatırımları ve başarılı çalışmalarıyla iftihar ettiğimiz iş adamlarındandır. Sayın Ahmet Çalık'ın Malatya'da ve ülkemizin pek çok yerinde yatırımları olduğu gibi, Türk cumhuriyetlerinde büyük sanayi tesisleri vardır. Türkmenistan'da yaptığı verimli çalışmalar neticesinde bu ülkenin Cumhurbaşkanı Saparmurat Türkmenbaşı tarafından Tekstil Bakanlığı görevine getirilmiştir.

Aynı zamanda Ahmet Bey'in sağdıcı ve nikâh şahidiyim. Çalık Ailesiyle dostluğumuz 60 yıl öncesine uzanır.

Başbakan Turgut Özal, Naci Ekşi'ye bir gece saat 02'de beni aratarak, benden, iplik ithalatı için kimden bilgi alabileceğimizi sordurmuştu. Ben de hemen Sayın Özal'ı arayarak, "Tekstil ithalatıyla ilgili her türlü malumatı Türkiye'nin tekstil duayenlerinden hemşehrimiz Mahmut Çalık'tan alabilirsiniz." dedim. Turgut Bey, Mahmut Çalık'tan telefon beklediğini söyledi. Gecenin saat üçünde Mahmut Çalık Bey'i aradım. "Sayın Özal sizden telefon bekliyor. İplik ithalatıyla ilgili sizden malumat alacak" diyerek, irtibatlarını temin ettim. Bu irtibattan sonra her ki taraf da bana teşekkür etti.

Taha Holding'in ve LC Waikiki'nin kurucularından, baba dostum Vahap Küçük

Taha Holding'in kurucularından Vahap Küçük ve Mustafa Küçük beylerin muhterem pederi Vahap Küçük Bey, babamın ve benim dostlarımdandır. 1963 yılında İstanbul'a geldiğimizde, Doğanşehir'de bulunan otelimizi ve diğer ticarethanelerimizi Vahap Küçük Bey'e satmıştık.

Doğanşehir doğumlu olan Vahap Küçük Bey misafirperver ve çok iyi bir arkadaşdır. Yöre halkı tarafından da çok sevilen bir kişidir. Oğullarına ricada bulunarak, Malatya'ya büyük bir konfeksiyon fabrikası kurduştur.

Ülkesini ve insanları candan seven Vahap Bey'le ve ailesiyle münasebetlerimiz hâlen devam etmektedir.

Vahap Bey'in oğulları Mustafa ve Vahap Küçük beyler Taha Holding'i kurarak, tekstil üretim ve pazarlamasında Türkiye'nin en büyük firmalarından biri haline gelmişler ve LC Waikiki gibi dünyaca tanınan bir markanın sahibi olmuşlardır.

Hemşehrimiz olmalarından dolayı kendileri ile gurur duyar, başarılı çalışmalarının devamını dilerim.

Malatya Eğitim Vakfı'ndaki çalışmalarında kimlerden destek gördüm?

Vakıftaki çalışmalarında kurucu üyelerimizden olan Nüvit Tekin, Necmettin Bitlis ve Mustafa Kaftan beylerden çok büyük destekler gördüm.

Vakıf hizmetlerimde, vakıf başkanlarımızdan Davut Kölük, Naci Ekşi ve Mustafa Başdemir beylerden de teşvik ve destek aldım.

Mesut Parlak Bey'in başkanlık döneminde de vakfın yararlanabileceği birçok projem olmuştur. Bu projelerimin hayata geçirilmesinde ve vakfın genel merkezinin alınmasında Mesut Bey'den destek gördüm.

Vakfın şimdiki başkanı Mustafa Başdemir de son derece çalışkan ve başarılı bir arkadaşımızdır. Yönetim kurulunda olmadığım halde, benden sürekli olarak vakıfla ilgili projeler istemiştir. Ben de kendisine vakıf yararına önerilerimi sunmaya devam ediyorum.

Mustafa Başdemir yönetimindeki vakıf, geçmiş dönemlere oranla bursiyer sayısını bir hayli artırmıştır. Malatya seyahatlerimde gördüğüm kadarıyla Malatya Eğitim Vakfı, rahmetli Özal dönemini hatırlatacak bir heyecanı yaşatmaya çalışmaktadır.

Mustafa Bey ve yardımcısı sanayici Turan Tuna, 2003 yılında Polat Otelinde 54. Malatya Kayısı Gecesi'ni düzenlemişlerdi. Gündemde Irak savaşı vardı. Buna rağmen, İbrahim Tatlıses'in iştirakiyle muhteşem bir geceye imza atıldı. Bunun için kendilerini kutlarım.

Vakfa şimdiye kadar hizmeti geçen yönetim kurulu üyelerine, genel sekreterimiz Aysel Kıvrıkoğlu'na, genel sekreter yardımcımız Zehra Hanlıoğlu'na, vakfımız emektarlarından personelimiz Nejdet Akar'a ve emeği geçen diğer arkadaşlarımıza, hayırlı hizmetlerinden dolayı tek tek teşekkür ederim. Ayrıca, Malatyalı hemşehrimiz fotoğrafçı Nusret Gölge de meslekî deneyimlerini bedelsiz olarak Malatya Eğitim Vakfı camiasına sunmuştur. Kendisine de buradan ayrıca teşekkür ederim.

Sosyal yönlerini takdir ettiğim büyük insan Mevlüt Aslanoğlu

CHP Malatya milletvekili Sayın Mevlüt Aslanoğlu'nun Malatya'ya çok büyük hizmetleri geçmiştir. Bu hizmetler il merkeziyle sınırla kalmamış, köylere kadar uzanmıştır. Mevlüt Bey, tüm hizmetlerini karşılıksız olarak yapmaktadır. Siyaset adamı olmasına rağmen, hizmetlerini siyasi kaygılar gütmeyen sürdürür nadir insanlardan biridir.

Doğanşehir'in Karaterzi köyüne yaptırmış olduğum okulun teşvikçisi ve destekçisi olan Mevlüt Aslanoğlu, Malatya'nın köylerindeki, kasabalarındaki okullara bilgisayar temin etmiş; köylere çok sayıda okul, yol ve çeşme yaptırmıştır.

İnönü Üniversitesi'ne bilgi işlem merkezi kazandıran Malatya Eğitim Vakfı üyelerinden olan vefâkar insan Mevlüt Aslanoğlu'na hayırlı hizmetlerinde muvaffakiyetler diliyorum.

Malatya'ya toplu geziler ve Malatya Eğitim Vakfı'nın yemek ziyafetleri

Geleneksel Malatya Kayısı Geceleri dolayısıyla Malatya'ya her yıl geziler tertip edilmektedir. Malatya gezilerimiz esnasında, Malatyalı hemşehrilerimiz bize misafirperverliğin en güzel örneklerini sunmaktadır.

Malatya Kayısı Gecelerine İstanbul'da ikamet eden Malatyalı hemşehrilerimizin katkılarını da unutmamak gerekir. İstanbul'daki Pera Palas Otelinin ve Malatya'daki Altın Kayısı Otelinin sahiplerinden Hasan Süzer Bey ve ortakları, misafirlerimizi Malatya'daki otellerinde ağırlamaktadır.

Vakıf başkanımız Mustafa Başdemir de Malatya'daki lokantalarında misafirlerimize yemek ikram etmektedir.

Çalık Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Çalık Bey de, Malatya'daki fabrikalarında yüzlerce misafirimize yemek ikram etmekte ve konukları en iyi bir şekilde ağırlamaktadır.

Malatya'nın Yeşilyurt ilçesinde düzenlenen etkinliklere katılan misafirlerin sabah kahvaltıları, iş adamı ve Belediye Başkanı Mehmet Kavuk Bey tarafından karşılanmaktadır.

2001 yılından itibaren sanayici ve iş adamı Zeki Baykal da İzolu'daki çiftliğinde yüzlerce kişiye, oldukça zengin kahvaltılar ikram etmektedir.

Ben de, 8 yıl boyunca Sürgü Takas mesire yerinde Sayın Özal'a ve yüzlerce misafirine ziyafetler verdim. Özal ziyafetlerden çok memnun kalırdı. Yemeklerimizi, Malatya'nın meşhur Altın Yunus Restorantından getirtirdim. Bu vesileyle restoran sahibi rahmetli Kemal Pişkinöz'e ve Onbaşı lakabıyla tanınan ortağı Cemal Bey'e kaliteli servislerinden dolayı teşekkür ederim.

İlçem Doğanşehir'e yaptırdığım ve katkıda bulunduğum okullar

Babamın vasiyeti üzerine, ticaretten elde ettiğim birikimlerimi hayır ve eğitim işlerinde kullandım. Malatya bölgesine 5 okul kazandırdım.

Bu okulların isimleri yapılış tarihi sırasıyla şöyledir:

- 1- 1987 yılında hizmete açılan Muammer Şahin Kız Meslek Lisesi.
- 2- 1987 yılında hizmete giren Vaizoğulları Sağlık Meslek Lisesi.
- 3- 2003 yılında hizmete açılan Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu.

- 4- 2003 yılında temelini attığım Doğanşehir Karaterzi Köyü Vaizoğlu Muammer Şahin İlköğretim Okulu. (Bu okul, 2004-2005 öğretim yılında hizmete açılacaktır.)
- 5- 2004 yılının Temmuz ayında temeli atılacak olan Vaiz Şahin İlköğretim Okulu. (Okullun yapımıyla ilgili olarak, Malatya valiliği ile gerekli protokolü imzaladım.)

Bununla birlikte gerek özel olarak, gerekse de Malatya Eğitim Vakfı aracılığı ile yüksek tahsil yapan Doğanşehirli ve Polatlı gençlere burs vermekteyim.

Malatya'da yaptırdığım okulların eğitim araç ve gereçlerini ihtiyaç halinde karşılamaya çalışıyorum. Bu hizmetten de çok büyük mutluluk duymaktayım. Okullarımda okuyup da sene sonlarında birinci gelen öğrencileri ödüllendiriyorum. Üniversite kazanan ihtiyaç sahibi öğrencilerimize Malatya Eğitim Vakfı'nın aracılığı ile burs vermeyi taahhüt ediyorum. Bu güzel uğraşı herkese tavsiye ediyorum.

Eğitim için son derece duyarlıyım. En büyük idealim, Malatya Eğitim Vakfı'na üniversite kazandırmaktır. Ömrüm yettiği müddetçe eğitime katkılarda bulunacağım.

Ülkemizin kalkınması eğitimden geçer. Bütün okuyucularına, hemşehrilerime mesajım şudur: Mutlak surette eğitime katkılarda bulunun. İnsanoğlunun altyapısı gençliktir. Gençliğe yapılan yatırım, geleceğin teminatıdır.

Aileme de mesajım şudur: Bendeki eğitim heyecanını, eğitim-öğretim seferberliğini devam ettirin, eğitime hizmeti hiçbir zaman ikinci plana itmeyin. Eğitime yapılan hizmet Hakk'a hizmettir.

5'inci okulu babam Vaiz Şahin adına yaptırmayı taahhüt ettim

23 Nisan 2004 tarihinde Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramında Doğanşehir Muammer Şahin Zafer İlköğretim okulundan ve doğduğum yer olan Polat okulundan davet almıştım. Talebeleri bayramda yalnız bırakmak istemedim. Oğlum Enver, eşi Çiğdem, torunum Beril Şahin ve küçük oğlum Önder Şahin ile birlikte uçakla Malatya'ya gittik.

Malatya'dan ilk olarak Doğanşehir'e geçtik. Burada yaptırdığımız okula vardığımızda bizi Sayın Kaymakam Avni Kula başta olmak üzere, ilçe milli eğitim müdürü, okul müdürü, öğretmenler, öğrenciler folklor gösterileri ve bando takımıyla karşıladılar. Çocuklarım ve ben bu durumdan çok mutlu olduk. Gelinim Çiğdem'in hüzünlenerken, gözleri yaşardı. Bu duygularla Doğanşehir'den, doğduğum köy olan Polat'a hareket ettik.

Polat'ta bizi yeni seçilen belediye başkanı Sn. İsmet Güzel ve ekibi, kasabaya 5 kilometre mesafeden karşıladılar.

23 Nisan Çocuk Bayramı nedeniyle merasim yerine vardık. Polatlılar bize çok büyük sevgi gösterilerinde bulundular. Muazzam bir kalabalık vardı, kurbanlar kesildi. Halkın sevgi gösterileri bizleri ziyadesiyle mutlu etti.

İlçe milli eğitim müdürü, lise müdürü, ilköğretim okulu müdürü, hocalar, veliler ve talebeler büyük bir karşılama grubu oluşturmuştu.

Çocuklar bizim için muhtelif halk oyunlarından örnekler sundular, yöreye ait türküler söylediler. Bu türkülerden biri de son zamanlarda meşhur olan "küstem" türküsüdür. Bu türkü, Polat köyü bestekârlarından Mahmut Atabay'a aittir.

Tören alanındaki teşekkür konuşmamda şunları söyledim:

"Göstermiş olduğunuz yoğun ilgi için teşekkür ederim. Polat'a ikinci bir okul yaptırmamı talep etmişsiniz. Buradan sizlere söz veriyorum, taahhütte bulunuyorum. Babamın doğduğu bu köye "Vaiz Şahin" adına 8 derslikli bir okul yaptıracağım.

Babamızın adına yaptıracağımız bu okula kardeşim Muzaffer Şahininde maddi katkıları olacaktır. Kısmet olursa okulumuzun açılışını, 07 07 2004 tarihinde Malatya Valiliği ile yapmış olduğumuz protokole istinaden 2004 yılı Eylül ayında ailemle ve hemşehrilerimle birlikte yapacağız. Ülkemize ve eğitime hayırlı olsun. Kitabımın baskısı okulun açılışından önce olmuştur. Bu sebeple diğer açılış değerlendirmelerini yazmadım.

Milli eğitimle görüşerek, bu okulumuza normal müfredatın yanında halıcılık, arıcılık ve müzik meslek dersleri de koyduracağım. Bu okulları sizlere armağan ediyorum. Böylelikle beşinci okulumu köyümde yaptıracak olmanın da mutluluğu içerisindeyim.

Okulumuz 2004-2005 öğretim yılında hizmete girecektir. Köyümü ve sizleri unutmamaları için ailemi de buraya getirdim. Sizlere her konuda yardımcı olacağıma söz veriyorum. Bizlere içli köfte ikram ettiniz. Polat'a ait bu meşhur köftenin patentini alacağım. Söz veriyorum."

Malatya'nın Akçadağ ilçesinde inşaatı yarım kalan okula çok üzüldüm

2002 yılında Malatya Eğitim Vakfı ile Malatya'ya kayısı festivaline gitmiştik. Akçadağ belediye başkanı Bayram Karaaslan, Metin Emiroğlu kanalı

ile Akçadağ'da inşaatı yarım kalmış olan meslek yüksek okulunun tamamlanması için benden ricada bulundu. Ben de, o tarihte evliliğimizin 44. yılı olması münasebetiyle, eşim ve annem adına bu okulun tamamlanması için söz verdim. Çünkü Akçadağ'a olan vefa borcumu ödemem gerekirdi. Doğduğum yer olan Polat köyü 1946 yılına kadar Akçadağ'a bağlı kalmıştı. Cennetmekan dedem de Akçadağ'da medfundur. Dedemin hatırasını da yâd etmek için burada yarım kalan okulu tamamlamak istedim. Ancak, daha önce söz vermelerine rağmen, Malatya valiliği ile İnönü Üniversitesi okulun yapımı konusunda anlaşamadılar. Böylelikle okulu tamamlayamadım. Bundan dolayı da çok üzgünüz.

Bir eğitimcinin çocukları için benden burs talebi

Malatya Eğitim Vakfı'nın kurucular kurulu üyesiyim. Vakfın yönetim kurullarında görev aldım. 1985 yılından beri vakıf aracılığıyla yüzlerce öğrenciye burs verdim.

Burs talebiyle ilgili onlarca telefon görüşmesi yapmakta, yüzlerce mektup almaktayım. 2003-2004 öğretim yılının başında burs talebini havi bir mektup almıştım. İlginizi çekeceğine inandığım bu ibretli vesikaya aşağıda yer veriyorum. Mektupta imzası bulunan öğretmenin çocuklarının bursa ne kadar ihtiyacının bulunduğunu göreceksiniz:

“Sayın Muammer Şahin VAİZOĞULLARI,

Sevgili hemşehrim, eğitime kendini adanmış mümtaz beyefendi...

Ben, Doğanşehirliyim. Malatya'daki bir ilköğretim okulunun müdürüyüm. Doğanşehir'in Polat Kasabası'ndan Senem Mevlüd'ün kızı, Astsubay Yaşar Güzel'in kız kardeşi ile evliyim.

Malatya Tıp Fakültesi'nde iki öğrenci okutmaktayım. Oğlum Selçuk Dinçer, bu okulun son sınıfında tahsil hayatını sürdürmektedir. Kızım Selin Dinçer de aynı fakültenin üçüncü sınıfında okumaktadır. Bir kızım da lise üçte okumaktadır. Çocuklarımla eğitim masraflarını karşılamakta zorlanıyorum.

Zat-ı alileriniz takdir buyurursa Malatya Tıp Fakültesi'nde okuyan 2 çocuğum için sizden burs talep ediyorum.

Eğitime yapılan her bir lira ahirete yapılan yatırımdır.

Saygılarımı sunar, Polat'ın, Doğanşehir'in, Malatya'nın ve tüm Türkiye'nin medarı iftiharı olduğunuz için size teşekkür ederim. Sizinle gurur duymaktayız."

01.09.2003

Bu duygu yüklü mektubu aldıktan sonra, hocamızın burs talebini yerine getirdim.

Burs, tahsil hayatında önemli bir yardımlaşma müessesesidir. Başarılı ve ihtiyaç sahibi öğrencilerin burs taleplerinin karşılanması toplumsal bir vazifedir.

Doğanşehir kaymakamının ilçemize yatırım yapmam için önerileri

Memleketimi ve Doğanşehir'i çok seviyorum. Bu topraktan aldığımı yine bu toprağın insanlarına aktarmayı vazife addediyorum.

1987-2003 yılları arasında Doğanşehir'e 4 adet eğitim yuvası kazandırdım. Ayrıca, Doğanşehir Merkez Camii'nin ibadete açılmasına yardımcı oldum.

Polat kasabasına baraj kazandırdım. Böylelikle bölgede sulu tarıma geçildi.

Doğanşehir kaymakamı Avni Kula, 2002 yılında beni telefonla arayarak, “Muammer Bey, sizin hayırseverliğinizle ne kadar övünsek azdır. Sizin eğitim konusundaki hassasiyetinizi kaymakamlık olarak takdir ediyoruz. Doğanşehir'de işsizliği önlemek için projeleriniz var mı? Buraya yatırım yapmayı düşünmez misiniz?” demişti. Kaymakam Bey bu sözleriyle ilçeye yatırım yapmam için beni teşvik ediyordu.

Ben de çalışkan kaymakamımıza, hizmetlerinden dolayı teşekkür ettikten sonra özetle şöyle dedim: “Kişinin doğduğu çevreye karşı yükümlülükleri ve vefa borcu vardır. Hali vakti yerinde olanların memleketlerine yatırım yapmaları gerekir. Ben de sosyal meselelere duyarlı bir insan olarak Malatya ile, Polat ile, Doğanşehir ile ilgileniyorum. Bana proje getirirseniz sizi madden ve manen desteklerim.”

Bu tarihe kadar Doğanşehirliler ilçelerinin kalkınmasına yönelik bir proje geliştiremediler.

Doğanşehir'de bulunan arazilerime çeşitli meyve fidanları diktim. Böylelikle bölgenin çiftçilerine örnek oldum.

Doğanşehir belediyesine, Sürgü belediyesine, Erkenek belediyesine ve Polat belediyesine biner kök ceviz ağacı fidanı hediye ettim.

Malatyalılar tekstilde ve dayanışmada neden öncüler?

Kitabın ilgili bölümünde yazmıştım. Banka genel müdürleriyle bir yemekte Malatya ve Malatyalıların tekstil yatırımları üzerine sohbet etmiştik. Bu sohbetten genel müdürlerden biri “Malatyalılar yoğun olarak

tarım ve meyvecilikle uğraşırken, tekstil sektöründe nasıl böyle bir gelişme gösterdiler?” demişti.

Müdüre şu cevabı vermiştim:

“Malatya’da Sümerbank’ın büyük bir tekstil fabrikası var. Bu fabrika yörede okul hüviyetini kazanmıştır. Burada çalışanlar, burada yetişenler, buradan emekli olduktan sonra evlerinde dokuma tezgahları kurdular. Bilahare birleşerek, bu tezgahları Malatya’ya ve İstanbul’a taşıyarak, iş yerlerini büyük sanayi kuruluşlarına dönüştürdüler.

Hemşehrilerimizin bireyci olmak gibi, kolektif çalışmamak gibi olumsuz yanları vardır. Malatyalılar çalışmalarını genelde ferdi olarak yürütürler. Kanaatimce bizim en büyük zaafımız budur. Her zaman yalnız yürüyerek, alanımızda birinci olmak isteriz.

Malatyalıların memleketlerine karşı ilgileri büyüktür; hemşehri sevgisi ve sosyal dayanışma duygusu yüksektir. Malatya’nın her ilçesinin, her köyünün İstanbul’da bir derneği vardır.

İstanbul’daki Malatyalı hayırseverler kurdukları sosyal dayanışma müesseseleri vasıtasıyla 4000 öğrenciye burs vermektedir. Hemşehrilerimiz, yöre insanlarına vefa borçlarını bu yollarla yerine getirirler

Yöremize ait bütün derneklerin/vakıfların başında Malatya Eğitim Vakfı vardır. MEV hepsini kuşatan bir şemsiye gibidir.

Eğitime büyük önem veren hemşehrilerimiz, Malatya’ya ve ilçelerine 35-40 kadar lise ve dengi okul yaptırmışlardır.”

Banka müdürleri beni merakla dinledikten sonra, samimi açıklamalarım için kalbî teşekkürlerini iletiler.

Malatya Eğitim Vakfı’na üniversite kazandırma idealim

En büyük idealimiz vakfımıza üniversite kazandırmaktır. Vakıf kurucularımız üniversitenin kurulmasıyla ilgili olarak, “Muammer Bey, bunu yapsan yapsan sen yaparsın” diyerek, beni teşvik etmektedir.

Ne hikmetse 1985 yılından beri bu idealimi gerçekleştiremedim. Karşıma kimi zaman bürokrasi, kimi zaman da içimizden arkadaşlarımız çıktı. Bununla birlikte vakfa üniversite kazandırma düşüncemden de hiçbir zaman vazgeçmedim.

1999 yılında İTO Meclisinde İstanbul Ticaret Üniversitesi’nin kurulmasını müzakere ediyorduk. İTO’nun genel sekreteri Prof. Dr. İsmail

Özaslan’dan üniversite altyapısında bulunması gereken unsurlarla ilgili bilgiler aldım. Kendilerine Malatya Eğitim Vakfı olarak bir üniversite kurma idealimizin olduğunu ve bu konuda öncelikle ne gibi hazırlık çalışmaları yapabileceğimizi sordum. Ayrıca hocamızın desteklerini de beklediğimizi ifade ettim.

İsmail Bey, üniversite projemize kendisinin ve İTO’nun gerekli lojistik desteği sağlayabileceğini belirtti. İdealimden ötürü beni kutladı. O dönemde vakıf üniversiteleri yeni yeni kuruluyordu. Fakat bizim vakfın senesinde üniversite kurmayla ilgili bir madde yoktu. Senette gerekli düzenlemeleri yaptık. Bundan sonraki aşama üniversiteye elverişli bir arsa bulmaktı.

2003 yılının Nisan ayında Malatyalı hemşehrilerimizden Bahçelievler Belediyesi imar müdürü Sefa Bingöller Bey ricalarım üzerine Bahçelievler bölgesinde üniversite kurulmaya elverişli hazineye ait 17 dönümlük bir arsa buldu. Sefa Bey’e yardımları için teşekkür ettim.

Konuyu, Vakıf Başkanı Mustafa Başdemir’e götürdüm. Başdemir de arsa işini gündemine alarak, acilen yönetim kuruluna intikal ettirdi. Vakfın yönetim kurulundaki arkadaşlarımdan Turan Tuna ve Saadettin Çekmegil beni tebrik etti. Yönetimden ilgili karar çıktı. Bu heyecan ve duygu yoğunluğu ile derhal Bahçelievler Belediye Başkanı Saffet Bulut’u ve yardımcısı Reşat Akçay’ı ziyaret ederek, projemizi anlattık. Arsa için desteklerini aldık. Bunun üzerine İş adamı arkadaşım Saadettin Çekmegil, mühendis ve müteahhit Mehmet Kolçak ile birlikte benim talimatım üzerine arsanın işgal edilmemesi için etrafını tellerlerle çevirdiler.

Üniversite ve sosyal tesis projesinin hayata geçirilmesi için kaynak arayışına başladım. İlk olarak hemşehrimiz, büyük iş adamı Ahmet Çalık Bey’e giderek, konuyu kendilerine anlattım. Ahmet Bey beni tebrik etti. İnşa edilecek okullara ailesinin isimlerinin verilmesi kaydıyla 10 milyon dolar verebileceğini söyledi.

Bunun üzerine üniversite projemizi tamamlayarak, milli eğitim bakanlığına ve İstanbul valiliğine müracaat ettik. Vali Bey ile yaptığımız görüşmeler müspet geçti. Valiliğin izniyle arsamızın üzerine Malatya Eğitim Vakfı Üniversitesi levhasını koyduk.

Üniversite ile ilgili çalışmalarımız tüm hızıyla devam ederken karşımıza bir hemşehrimiz çıktı. Üst düzey bürokrat olan bu hemşehrimiz -anlam veremediğimiz bir nedenle- polis marifetiyle arsamızın etrafını çevreleyen telleri imha etti, üniversite levhamızı kaldırttı.

Bu kadirşinas (!) hemşehrimizin bir müddet sonra tayini çıktı. Yerine gelen zat, projemizi destekledi. Arsamızın çevresini tekrar tellerle çevreledik ve tabelamızı koyduk. Tabelamız hâlâ orada duruyor!

2003 yılında vakfımızın kurucular kurulunun başkanlığına getirilen Metin Emiroğlu, vakıf üyelerimizden Adil Üstündağ aracılığı ile milli eğitim bakanı Hüseyin Çelik'ten randevu aldı. Bakanla görüşmede tek gündem maddemiz, arsanın tahsisi ve üniversite projemizin desteklenmesiydi. Vakıftan bir heyet halinde Ankara'ya gittik.

Heyette bulunanlar: Muammer Şahin, Metin Emiroğlu, CHP Milletvekili Mevlüt Aslanoğlu, Ak Parti Milletvekili Ali Osman Baştürk, Mustafa Başdemir, Mahmut Yıldırım, Turan Tuna, Adil Üstündağ, Şaban Taçyıldız, Saadettin Çekmegil, Bayram Şahin, Yaşar Öncan, Aysel Kıvrıkoğlu ve Orhan Karadağlı.

Milli Eğitim Bakanı ile el sıkışarak, tek tek kendimizi takdim ettik. Orada bulunma sebebimizi anlattık. Sayın Çelik vakfımıza yardımcı olacağını söyledi. İstanbul Valisi'ni aradı. Taliplisi olduğumuz hazine arsasının Malatya Eğitim Vakfı'na eğitim amaçlı olmak şartı ile verilmesi konusunda talimat verdi. Bakan Bey, daha sonra, Anayasamızın 131'inci maddesine atıf yaparak, "Vakıflar ve eğitimciler, üniversite ve buna benzer yatırım yaptıkları taktirde, bu gibi arsaların tahsisi zorunludur" dedi ve İstanbul Valiliği'nden aldığı olumlu cevabı bize bildirdi. Bizde de Sayın Bakan'a teşekkür ederek, oradan ayrıldık.

Ankara görüşmemize istinaden, turizmcı ve iş adamı Adil Üstündağ'ın aracılığı ile Sayın Valimiz Muammer Güler ile 7 Ocak 2004' tarihinde üniversitemize arazi tahsisi konusunda görüştük.

Görüşmeye, Metin Emiroğlu, Mustafa Başdemir, Turan Tuna, Saadettin Çekmegil ve Zehra Hanlıoğlu'yla birlikte gittik.

Valilik binası girişinde heyette bulunan arkadaşlardan biri bana "Muammer Bey, bizim arsa ve üniversite projemiz Nasreddin Hoca'nın göle maya çalma hadisesine benziyor" dedi. Ben de bu arkadaşımıza "Ya tutarsa" karşılığını verdim.

Sayın Valimiz bizi son derece mütevazı ve samimi bir şekilde karşıladı. Kendilerine ziyaretimizin amacını aktardık. Vali Bey, eğitime katkıda bulunmanın büyük bir fazilet olacağını ve imkan dahilinde elinden geleni yapacağını söyledi. Biz de kendilerine, 5 yıl içerisinde tamamlanmak üzere 10 milyon dolarlık projenin kaynağını bulduğumuzu söyledik. Vali Bey, projemizi desteklediğini belirterek, protokolün 15 gün içerisinde imzalanabileceğini söyledi.

Bunun üzerine, "göle maya çalılıyorsun" diyen arkadaşım vilayetten çıkışta benden özür dileyerek, "heykeli dikilecek bir arkadaşımın seni kutlarım" dedi.

Aradan 15 gün geçti... Vali Bey'den bir cevap alamadık. Hadiseyi, Başbakan'a iletmeye karar verdim. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul gündemini takip etmeye başladım. Bir haftalık takipten sonra Başbakan'ın İstanbul valiliğinde milli eğitim bakanıyla toplantı halinde olduğunu öğrendim. Derhal valiliğe gittim. Milli eğitim bakanı Hüseyin Çelik Bey beni görünce "Sayın Başbakanım, Muammer Bey'in Malatya Eğitim Vakfı ile ilgili sizden bir ricası olacak" dedi. Ben de kendilerine durumu izah ettim. Sayın Recep Tayyip Erdoğan Bey'den destek sözü aldım.

Böylelikle kitabımda Malatya Eğitim Vakfı'nın üniversite kurma serencamını özetlemiş oldum. İnşallah yakın bir gelecekte Malatya Eğitim Vakfı Üniversitesi Türk gençliğinin hizmetine girer. Emeği geçenlere teşekkür ederim.

Allah'a emanet olunuz.

SEVGİLİ MALATYAMA SILA ÖZLEMİ

Yavru ceylan gözlü güzel
Sevdam ile özlü güzel
Benim ile sözlü güzel
Seni öyle özledim ki.

Karı, yağmuru, seli güzel
İpek zülfün teli güzel
Beni ettin deli güzel
Seni öyle özledim ki.

Gül fidanın bir dalıyım
O toprağın öz malıyım
Sana kara sevdalıyım
Seni öyle özledim ki.

Kerneğin hoş zengin güzel
Zümrüt gibi rengin güzel
Yoktur bence dengin, güzel
Seni öyle özledim ki.

Hasret ile yandı özüm
İki çeşme iki gözüm
Anlatmaya yetmez sözüm
Seni öyle özledim ki.

Ne köşk ister, ne de yalı
Can ciğerim Malatyalı
Gurbet ise kara çalı
Seni öyle özledim ki.

Hiç dinmedi gözüm yaşı
Sende koydum üç gardaşı
Çatlayacak sabır taşı
Seni öyle özledim ki.

Gözlerimde acı bir nem
Sende dedem, babaannem
Senden başka kaldı ki nem?
Seni öyle özledim ki.

Pılı pırtıyı satarım
Handa, kahvede yatarım
Gelem diye can atarım
Seni öyle özledim ki.

Türkülerin, sazın güzel
Cilvelerin, nazın güzel
Baharınla, yazın güzel
Seni öyle özledim ki.

Gurbet asla insaf etmez
Anlatmaya gücüm yetmez
Gelip görsem yeter bir kez
Seni öyle özledim ki.

ADİL BULUN

Sıla Özlem'inin kendisi olan bu şiir, Ankara'da ikamet eden, 79 yaşındaki hem ehmimiz, emekli baba avu Adil Bulun'a aittir. Adil Bey, bu şiirin de asıl kenediyle 15 yıldan beri gidemediği Malatya'ya olan özlemini anlatmaktadır.

**23 NİSAN 2004 TARİHİNDE DOĞANŞEHİR MUAMMER ŞAHİN
ZAFER İLKÖĞRETİM OKULU'NU ZİYARETİMDE
ÖĞRENCİLERDEN ŞİİRLİ TEŞEKKÜR**

Çocuğa yatırım, gelecek demek,
Hiç boşa gider mi harcanan emek,
Teşekkür ve saygı hep bizden sana,
Minnet duyulmaz mı böyle insana.

Doğanşehir ilçen Polat kasaban,
Baba ocağına olan bu vefan,
Bizi sevindirdi, bahtiyar etti,
Okulumuz için verdiği çaban.

Sayenizde geniş okulumuz var,
Bunca öğrenci ki size minnettar,
Kucaklar dolusu selamımız var,
Vefakâr insansın ol hep bahtiyar.

Çalışmak, başarmak benim görevim,
Bize destek olun, budur dileğim,
Vaizoğlu ismi ahirete değin,
Minnetle anılır, biliniz beyim.

MUAMMER ŞAHİN

Zafer İlköğretim Okulu Öğrencileri
Yazan : Hilal KAMACI
Okuyan : Gözde ALTAY
23 Nisan 2004

ORDA BİR KÖY VAR UZAKTA

Orda bir köy var, uzakta,
O köy bizim köyümüzdür.
Gezmesek de, tozmasak da
O köy bizim köyümüzdür.

Orda bir ev var, uzakta,
O ev bizim evimizdir.
Yatmasak da, kalkmasak da
O ev bizim evimizdir.

Orda bir ses var, uzakta,
O ses bizim sesimizdir.
Duymasak da, tınmasak da
O ses bizim sesimizdir.

Orda bir dağ var, uzakta,
O dağ bizim dağımızdır.
İnmesek de, çıkmasak da
O dağ bizim dağımızdır.

Orda bir yol var, uzakta,
O yol bizim yolumuzdur.
Dönmesek de, varmasak da
O yol bizim yolumuzdur.

Ahmet Kutsi TECER

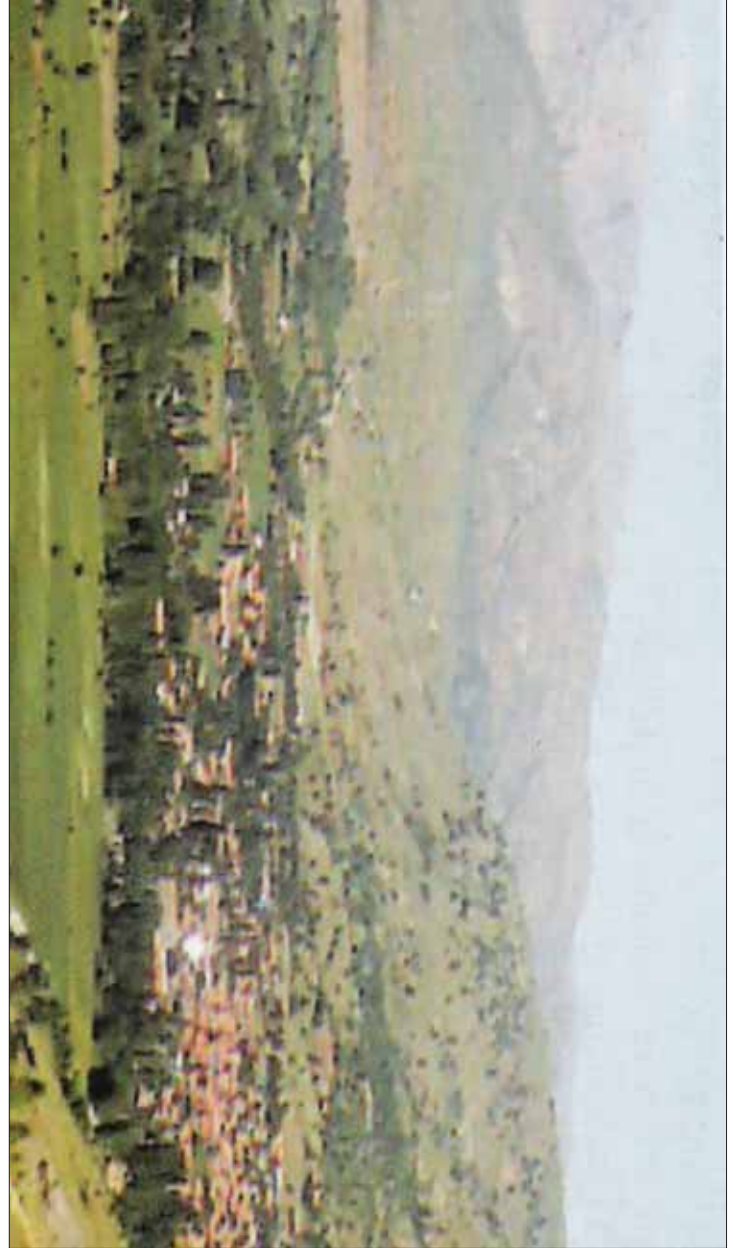
9) Tarihi Belge ve Fotoğraflar

Doğduğum yer olan Polat kasabası ve belediyesi.

"Orda bir köy var uzakta,
O köy bizim köyümüzdür.
Gezmesek de, tozmasak da
O köy bizim köyümüzdür."

Polat kasabası-genel görünüm (2003)

İlçemiz Doğanşehir'in genel görünümü. (2003)

Eşimin doğum yeri olan Arapgir ilçesinin genel görünümü. (1990)

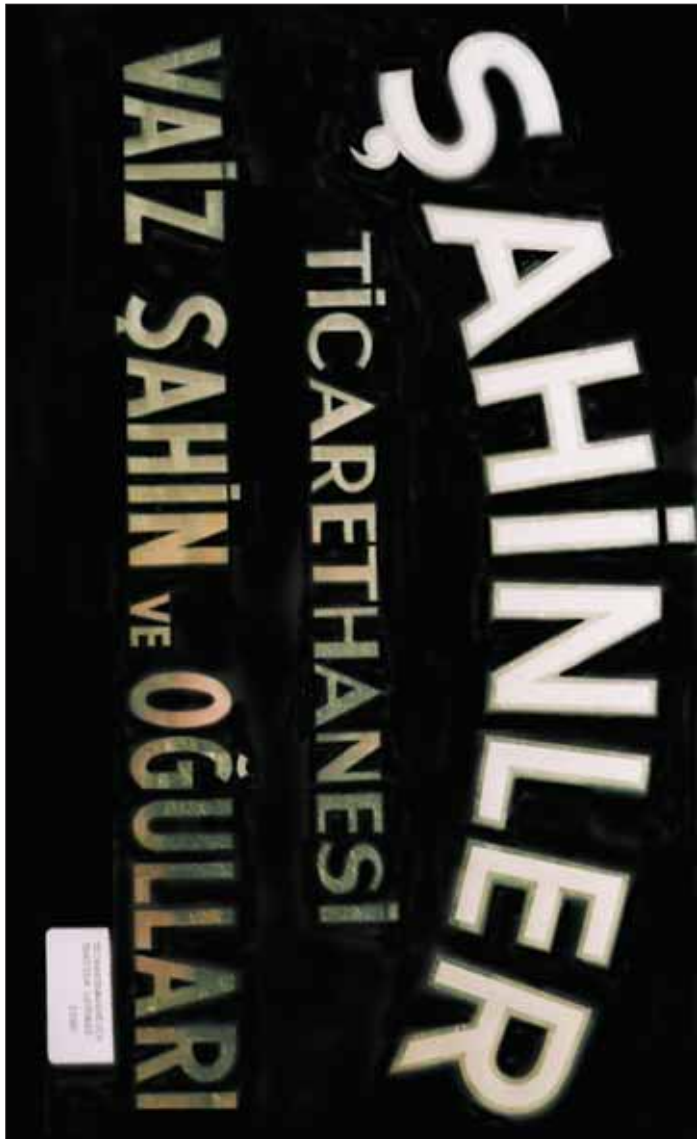
NOT: Şeceremizin temeli olan Arapgir ilçesi ile Polat kasabasının yerleşim yerlerinin benzerlikleri, iki belde insanların aynı kültürden ve kökenden geldiklerinin belgesidir.

Polat'ın Şahinler sokağı... Babamın, benim ve aile fertlerimizin doğduğu ev. 2004 yılı itibari ile evimizin aynı görünümünü muhafaza ettirmektedir.

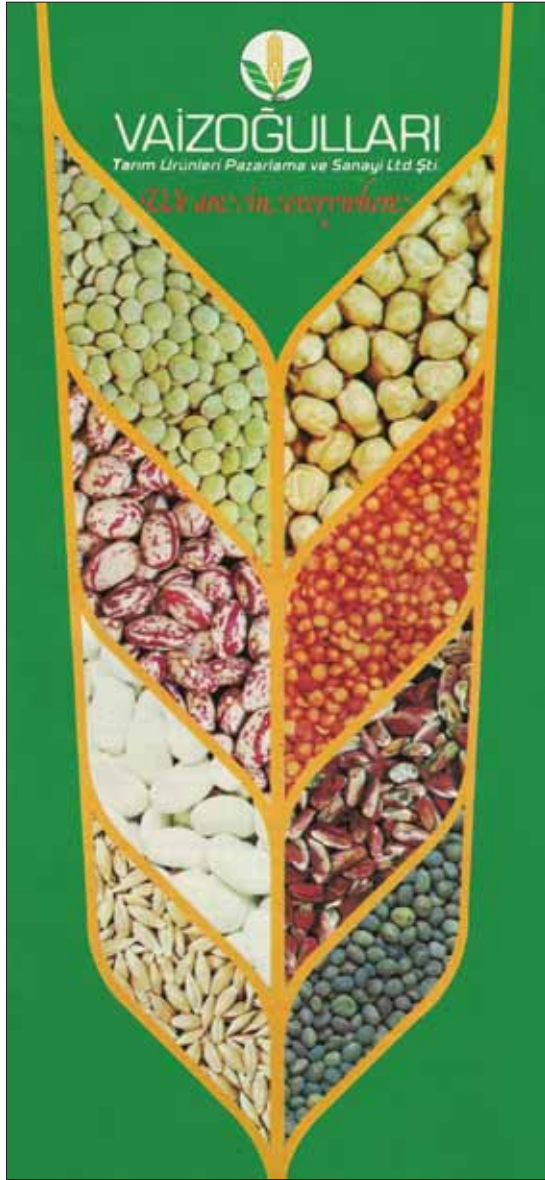
Polat kasabasında babam Vaiz Şahin'in kardeşleri, Mahmut, Mevlüt ve Mehmet Şahin ile birlikte açtıkları ŞAHINLER TİCARETHANESİ'nin görünümü. (1930)

Babamın askerlik dönüşü İstanbul'da ayna üzerine yazdırıldığı levha. (1936)
Bu levha halen ofisimizde muhafaza edilmektedir.

VAİZ ŞAHİN ve kardeşlerinin Polat Kasabasında, ticarete atıldıkları ilk tarih... VAİZ ŞAHİN'in kendi eliyle yaptığı kuruluş tabelası. (1930)

Mersin'de 1978 yılında kurduğumuz Vaizoğulları İhracat Firması'nın amblemi.

Firmamıza ait, İstanbul'un valiz turizminin merkezi Balkan Pazarı'ndan bir görüntü. (1999)

Babam Vaiz Şahin 1909-1974

Annem Sultan Şahin 1919-1999

Ailem: Oturanlar; kız kardeşim Müferra Türkeş, annem Sultan Şahin. Ayaktakiler; Muzaffer, Mahir, Muammer ve Hüseyin Şahin. (1983)

15 yaşında iken, ticarete ilk başladığım yıllarda Doğanşehir'de çiftlik hatırası. (1950)

Kardeşlerimle birlikte: Ağabeyim Hüseyin Şahin, Muammer Şahin, Mahir Şahin ve Muzaffer Şahin. (soldan sağa, 1983)

Torumum Emircan'ın 1999 yılındaki sünnet töreninden bir hatıra... Muammer Şahin, Önder Şahin, Buket Şahin, Enver Şahin, Çiğdem Şahin, Adile Mezin Şahin, Başak Şahin, Emircan ve Beril Şahin.

Eşim ve ben... (2002)

Rahmetli ağabeyim Hüseyin Şahin ve oğlum Enver Şahin, 1982 yılında başkanı olduğum İhracatçılar Birliği'nde oyunu kullanıp, ayrılırken.

Can dostlarım ve manevi kardeşlerimden Servet Özbey, (sağda) Dursun Şahin (ortada) ve ben. (Pera Palas Oteli, 1991)

Amcam Mevlüt Şahin (oturan), amcam Mehmet Şahin (solda) ve Muammer Şahin. (2004)

Soyadımızın simgesi olan şahin kuşu maketi önünde Kapadokya hatıram. (2002)

Lozan Antlaşması'nın imzalandığı otel önünde. Eşim, ben, Ayşin Kutan ve Niyazi Kutan. (soldan sağa, 1997)

Lozan Antlaşması'nın yapıldığı salon, İsmet Paşa'nın konuştuğu kürsü. (1997)

Ankara Pembe Köşk'te İsmet İnönü ile... (1972)

İstanbul Ticaret Odası heyetiyle 2000 yılında Selanik'te Atatürk'ün evini ziyaret ettik.

Atatürk'ün çalışma masasında hatıra defterini imzalarken... (2000)

Vaiz Şahin'in Doğanşehir Sürgü Takas'ta C.H.P. milletvekillerine verdiği yemek: 01.04.1955

Soldan sağa ayakta: Milletvekili Nurettin Akyurt, tüccar Ahmet Yıldırım, çiftçi Mustafa Doğan, dava takipçisi Emin Albayrak, milletvekili ve devlet eski bakanı Nüvit Yetkin, milletvekili Mehmet Zeki Tolunay, milletvekili Dr. Kamil Kırıkoğlu, milletvekili Esat Doğan, milletvekili Mehmet Delikaya, işadamı tüccar, ev sahibi Vaiz Şahin, manifaturacı Ahmet Demiralp, madenci Osman Develji, Besni eski belediye başkanı Mehmet Uslu, dava takipçisi Hamdi Doğan.

Oturanlar: Sağ başta öğretmen İshak Şahin, sol başta lokantacı Mustafa Akçadağlı. Arkada duranlar: Polatlı davul zurna ekibi.

İhracatçılar Birliği Başkanı olarak, tarım ve ihracat ile ilgili başarılı çalışmalarından dolayı, Sayın Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel'in şahsına verdiği ödül. (Baykal Güner, Muammer Şahin, Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel, Yönetim Kurulu Üyemiz Hasan Güler. 1999)

Çarabya Oteli'nde Başbakanlık Müsteşarı Turgut Özal'ın oğlu Ahmet Özal'ın nikah töreninde. Muammer Şahin, Metin Emiroğlu, Prof. Dr. Ömer Aksu, işadımı Erdoğan Karakoyunlu ve Turgut Özal. (1980)

1978 yılında başkanını seçtiğim İstanbul İhracatçılar Birliği'nde ilk yönetim kurulu toplantımız. Uğur Çatbaşı, Kasım Abamor, Genel Sekreter Mecit Ataklı, Muammer Şahin, Neşet Başaran, Roberto Kapalıto ve Refik Tavil

Polat'ta bir kıraathanede, 1983'te Özal'la seçim çalışmalarında vatandaşlarla baraj projesini müzakere ediyoruz... Bu müzakerede Sayın Özal, beni ve Metin Emiroğlu'nu projenin takibi ile görevlendirdi.

ANAP'ın unutulmaz Fatih mitingi... (4 Kasım 1983)
Bu fotoğraf, Hürriyet Gazetesi'nden alınmıştır.

ANAP'ın kuruluşu esnasında Beyti Restoran'ta vermiş olduğum kokteyl. Muammer Şahin, Sakıp Sabancı, Turgut Özal ve Vehbi Koç. (1983)

Malatya Eğitim Vakfı Kurucular Kurulu üyelerinin Başbakan Turgut Özal'ı tebrik ziyaretleri. (1984)

Başbakan Turgut Özal, Unkapanı'ndaki ofisini ziyaret etti. (1985)

Malatya seyahati sırasında Malatya Orduevi'nde Malatya ile ilgili bir proje hususunda konuşurken. Semra Özal, Turgut Özal, Muammer Şahin ve Özal'ın koruması. (1990, soldan sağa)

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Bedrettin Dalan, dönemin Maliye Bakanı A. Kurtcebe Alptimuçin'e, Anap'a yaptığım yardımları anlatıyor... Sağ yanımda da dönemin İstanbul Ticaret Odası Başkanı Yalım Erez bulunuyor. (1986)

Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nde Turgut Özal'ın verdiği kokteylde ihracat üzerine sohbet ediyoruz. (1992)

Oğlum Önder Şahin'in Hilton'daki düğününden ayrılırken... Milli Eğitim Bakanı Metin Emiroğlu, ben ve Başbakan Turgut Özal (1987)

Oğlum Önder Şahin'in Hilton'daki düğününde, Başbakan Turgut Özal ve çok kıymetli arkadaşım Mehmet Özcan ile birlikte "Malatya-Malatya" halayını oynarken... (1987)

Oğlum Önder Şahin'in Hilton Oteli'ndeki düğünden bir enstantane: Turgut Özal, Semra Özal, Muammer Şahin ve dünürüm Recep Genç (1987)

Tanınmış işadamı Tarık Şara ile oğlum Önder Şahin'in düğününde doyasıya eğlendik. (1987)

Oğlum Önder Şahin'in Hilton'daki düğününde Sayın Vehbi Koç şeref misafirimizdi. (1987)

1988'de Başbakan Turgut Özal ile Suudi Arabistan ziyaretimizde umre tavafi yapıyoruz: Muammer Şahin, Ali Rıza Çarmıklı ve Özal'ın doktoru Cengiz Aslan.

Dubai'ye yaptığımız resmi ziyarette, bölgenin en büyük iş adamlarından Gurair'lerin oğlu ile Türkiye'de yapacağımız yatırımları, detaylı olarak müzakere ettik. (1991)

Rahmetli Turgut Özal'ın cenaze merasimi: Şair Ahmet Selçuk İlkan, Ferdi Tayfur, İstanbul Ticaret Odası Meclis Başkanı Atalay Şahinoğlu ve Muammer Şahin. (1993)

Özal'ı ebedi aleme uğurlarken: Recep Gençer, Muammer Şahin, Yüksel Çengel, Şaban Taçyıldız ve Mehmet Ağar (üst karede). (1993)

BAŞSAĞLIĞI

Büyük İnsan, Büyük Hemşerim ve
Aile Dostum

CUMHURBAŞKANIMIZ

Sayın

TURGUT ÖZAL'ın

vefatına inanamıyoruz. O yaşıyor, izleriyle, felsefeleriyle, eserleriyle, ekonomik inkılaplarıyla, yaşayacaktır. 24.04.1993 Cumartesi günü kendileriyle randevumuz vardı. Yokluğuna alışmak çok zor. Hâlâ inanamıyorum. Şahsım ve ailem adına başta Sayın Semra Hanımefendi ve ÖZAL Ailesi'ne tüm sevenlere ve hemşerilerime başsağlığı diler, rahmetle anarız.

MUAMMER ŞAHİN

MALATYA EĞİTİM VAKFI

Yön. Kur. İl. Başkanı

19-4-1993

Rahmetli Cumhurbaşkanımız Turgut Özal'ın vefatı nedeniyle Hürriyet gazetesine verdiğim ilan. (1993)

1987'de Başbakan Özal ile Çin seyahatimiz esnasında Çin Seddi'nden hatıralar...

Aydın Doğan ile bir İTO hatırası... (1982)

Kaymakam Mesut Yılmaz, Doğanşehir'e yaptığım eğitim yardımlarımdan dolayı beni bir plaket ile ödüllendiriyor... (1995)

Vehbi Koç'un Hilton Oteli'nde verdiği yemekten bir hatıra: Muammer Şahin, Asuman Şahin, Vehbi Koç ve Muzaffer Şahin. (1980)

Bir panel sonrasında kadim dostum Rahmi Koç ile sohbet ederken... (1994)

İşadamlarına verdiğim bir yemekte Sakıp Sabancı ile sohbet ediyorum... (1996)

Hazine Müsteşarlığı, Hilton Oteli'nde düzenlenen bir törenle İİB Başkanlarını ödüllendirirken... Soldan-sağa: Sekreter Aysel Kavas, Ali Taciroğlu, Şabahattin Canoğlu, Muammer Şahin, Hazine Müsteşar Yardımcısı, Özcan Balkır, Dinçer Şekerci ve Hakkı Uzan. (1993)

İhracatla ilgili başarılarımdan dolayı Ticaret ve Sanayi Bakanı Yalın Erez'den ödülümü alırken... (1993)

Malatya eski valimiz ve İstanbul yeni valisi Kutlu Aktaş'ı görevinden dolayı tebrik ediyorum. (1999)

Malatya Eğitim Vakfı'nın Davut Kölük başkanlığında ilk yönetim kurulu toplantısı: Nihat Pak, Mehmet Akbulut, Necmettin Bitlis, Mustafa Kaftan, Davut Kölük, Şahin Zapçı, Muammer Şahin, Prof. Dr. Mesut Parlak ve Şaban Taçyıldız. (soldan-sağa, 1985)

Malatya Eğitim Vakfı kurucular kurulu başkanı ve devlet eski bakanı Nüvit Yetkin'i, hastalığı nedeniyle vakıf üyeleri ile birlikte evinde ziyaret ettik. Yalçın Koreş, Mustafa Kaftan, Nüvit Yetkin, Muammer Şahin. (soldan-sağa oturanlar) Mustafa Başdemir, Yusuf Ziya Kan, Hüseyin Bingöl, Necati Uygun. (soldan-sağa ayakta) (2003)

Malatya'nın en yüksek oktavlı sesine sahip, medar-ı iftiharımız 'günümüzün Hafız Burhan'ı' şair ve mahalli ses sanatkarı Sami Kasap'ın Malatya Eğitim Vakfı'nı ziyareti. (1997)

Doğaneşehir'de yaptırmış olduğum Kız Meslek Lisesi'nin, açılış töreni. (1990)

Doğanşehir'de yaptırmış olduğum Kız Meslek Lisesi'nden bir hatıra. (1995)

Doğanşehir'de yaptırmış olduğum Vaizoğulları Sağlık Meslek Lisesi'nden bir fotoğraf. (2003)

23 Nisan Milli Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda ailecek Doğanşehir'deki okulumuzu ziyaret etmiştik. (23 Nisan 2004)

23 Nisan Milli Egemenlik ve Çocuk Bayramı nedeniyle Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu'nu ziyaretimiz. (2004)

Doğanşehir Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu'nun bando takımı 23 Nisan Milli Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda tören yürüyüşünde... (23.04.2004)

2003 yılında Malatya Eğitim Vakfı'nın Malatya Kayısı Festivali'nde Doğanşehir'in Karaterzi köyünde yaptırmış olduğum okulun temel atma töreninden sonra yemek âni. Soldan-sağa: Muammer Şahin, Metin Emiroğlu, İstanbul Ticaret Odası Başkanı Mehmet Yıldırım, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Yardımcısı Ümit Özerol, eski milletvekilimiz Yüksel Çengel, işadama Ahmet Kuşçulu ve İTO Meclis Üyesi İsmet Yıldırım.

Doğanşehir'in Karaterzi köyünde yaptırmış olduğum Muammer Şahin İlköğretim Okulu'nun temelini Malatya valisi Osman Kadioğlu ile birlikte atarken. (2003)

Muammer Şahin, İş adamı ve ihracatçı Yaşar Ünal, Ulusoy Holding Yönetim Kurulu Başkan Vekili ve aynı zamanda büyük hayırsever dostum Yılmaz Ulusoy ile İTO'da sohbet ederken. (2000)

Polat Oteli'nde Malatya Eğitim Vakfı'nın 54'üncü Malatya Kayısı Gecesi'nden bir hatıra: İşadama Çetin Palancı, Bitlis Holding Yönetim Kurulu Başkanı Necmettin Bitlis, fahri Malatyalı Polat Holding Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Polat, Muammer Şahin ve Malatya Eğitim Vakfı Başkanı Mustafa Başdemir (soldan sağa, 2003)

Hayırseverlerle birlikte yaptırdığımız Doğanşehir Merkez Camii (1991)

Doğanşehir Merkez Camii'nin içinden bir görünüm.

Çanakkale'deki çiftliğimde tarım işçileri ile birlikte tarlada nohut toplarken. (2002)

Çanakkale'deki çiftliğime çok sayıda meyve fidanı diktik. (2000)

Çanakkale'deki çiftliğimde yetiştirdiğim karpuzlardan tadarken. (2000)

KSÜ- 5: Meyve ağırlığı: 23.06 g — Randiman: % 50 — İç rengi: Açık sarı

Tarıma ve meyveciliğe karşı ilgimden dolayı, resimdeki Amerikan ceviz fidelerini 2002 yılında Kahramanmaraş'tan getirterek, çiftliklerime diktirdim. Bu cevizlerin %75'i iç kısımdan; %25'i de kabuktan oluşmaktadır.

1978 yılında yaptırdığım Florya'daki evimizin bahçesinde eşimle...

Dönemin İstanbul Ticaret Odası Başkanı Nuh Kuşçulu'dan yapmış olduğum başarılı ihracatlardan dolayı aldığım altın plaket ödülüne ait fotoğraf. (1984)

Kadim dostum rahmetli Cemal Ulusoy, ben ve diğer bir kadim dostum Mehmet Özcan ile tarihi bir hatıramız. (1989)

Malatya Eğitim Vakfı üyeleri ile birlikte İstanbul Valisi Sayın Kutlu Aktaş'ı ziyaretimiz. Fotoğrafta bulunan bazı isimler: Naci Ekşi, Muammer Şahin, Necmettin Bitlis, Mustafa Başdemir, Kadir Eriş, Dr. Sadettin Hacıevliyaoğlu, Turan Tuna, Muzaffer Şahin, Selahattin Bitlis, Emin Akay, M.E.V. Genel Sekreteri Aysel Kıvrıkoğlu ve diğer arkadaşlar.

Malatya Eğitim Vakfı'nın genel merkezinin açılış töreni. (1990)

Malatya Eğitim Vakfı Kız Talebe Yurdu'nun açılış töreni: Şayın Erdal İnönü, Vakıf Başkanı Naci Ekşi, Kurucular Kurulu Üyesi Muammer Şahin, binayı yurda bağışlayan Selami Akbarut ve Vakıf Mütevelli Heyet Üyesi terzi Yusuf Kenan. (1998)

Erdal İnönü'nün Malatya Eğitim Vakfı'nı ziyareti: Başkan Naci Ekşi, Yalçın Kores, Erdal İnönü, Muammer Şahin, Adile Mezin Şahin ve Nilüfer Kores. (1998)

Malatya Eğitim Vakfı'na Selami Akbarut tarafından bağışlanan Şişli'deki kız talebe yurdu.

1990 yılında Malatya Eğitim Vakfı'nın Hilton Oteli'nde düzenlediği geleneksel kayısı gecesinde takdir belgelerimizi alırken. Naci Ekşi, Nüvit Yetkin, Muammer Şahin, Mustafa Kaftan, Prof. Dr. Mesut Parlak ve Dr. Vahit Gedikoğlu (soldan sağa)

Malatya Eğitim Vakfı'nın 1989 yılında düzenlediği kayısı gecesinden bir hatıra: Erdal İnönü, Aysel Kıvrıkoğlu ve Vakıf Yönetim Kurulu Başkanı Naci Ekşi (soldan sağa)

Malatya Eğitim Vakfı Üyelerinin ve dönemin Milli Eğitim Bakanı Metin Emiroğlu'nun Beyti Restorant'ta bir yemek hatırası: Bakan Metin Emiroğlu, Beyti Restorant'ın sahibi Beyti Güler, Hayrettin Yelkinkanat, Muammer Şahin, Mesut Parlak, Mustafa Başdemir, Nüvit Yetkin, Hasan Süzer, Murat Eryılmaz, Dinçer Şekerci, Şahin Zapçı, Önder Şahin, Naci Ekşi, Şaban Taçyıldız ve diğer arkadaşlarımız. (1986)

İstanbul Valisi Sayın Muammer Güler'i Malatya Eğitim Vakfı Üniversitesi'ne arazi tahsisi için ziyaretimiz: (05.01.2004)

Adil Üstündağ, Nihal Üstündağ, Mustafa Başdemir, eğitim gönüllüsü sayın valimiz Muammer Güler, milli eğitim eski bakanımız Metin Emiroğlu, Muammer Şahin, Turan Tuna, Malatya Eğitim Vakfı genel sekreter yardımcısı Zehra Hanlıoğlu ve Sadettin Çekmegil.

Bakliyat kralı ihracatı bıraktı

■ Bir dönemin en büyük bakliyat ihracatçısı arasında yer alan ve bakliyat ihracat alanında 6 ayrı maddeyle bulunan Vazıroğulları Şirketler Grubu, bakliyat üretiminde yaşanan düşüş nedeniyle tesislerinde fason üretimi yöneldi. İstanbul Hububat, Bakliyat, Yağlı Tohumlar İhracatı Birliği Yürütme Kurulu Başkanı Mehmet Şahin 23 yıl sürdüren ve halen İstanbul Ticaret Odası Hububat Bakliyat Yağlı Tohumlar Meslek Komitesi Başkanı olan Vazıroğulları Şirketler Grubu Yürütme Kurulu Başkanı Muammer Şahin "Firmamızın bakliyat ihracatı durdu. Eğer Türkiye bakliyat üretimini yeniden eski düzeyine çıkarabilirse ihracata tekrar başlayırız" dedi. ● Haberi 7. sayıya

Bakliyat kralı, ihracatı bıraktı

Türkiye'nin bakliyat üretiminde yarıdan daha fazla çok ihracatçı firması da olduğu düşünülürse, 1991 yılında Türkiye'nin en büyük bakliyat ihracatçısı firmasından biri olan Vazıroğulları Şirketler Grubu, fason üretiminde fason üretim yapmaya başladı. İstanbul Hububat, Bakliyat, Yağlı Tohumlar İhracatı Birliği Yürütme Kurulu Başkanı Mehmet Şahin 23 yıl sürdüren ve halen İstanbul Ticaret Odası Hububat, Bakliyat, Yağlı Tohumlar Meslek Komitesi Başkanı olan Vazıroğulları Şirketler Grubu Yürütme Kurulu Başkanı Muammer Şahin, firmasının artık çok düşük rekabette ihracat yapıyor. Mesuride yer alan tesislerinde artık fason üretim için çalışıyor" dedi.

Türkiye'nin mevcut bakliyat üretimi ile yarıdan biraz fazla rekabet seviyesinde bulunan Şahin, bakliyat üretimini yükseltmesini fason ihracatı yapmanın dışında ve şifalı tarım ürünleri üretimiyle mümkün gördü.

Türkiye'nin tarım politikasını belirleyenler vurguluyor Şahin, Tarım Bakanlığı'nun yeniden yapılandırılacağı daha

Rekabetlerde büyük düşüş

"Geçen sene Türkiye 500 bin tona yakın tahıl üretimi gerçekleştirmişti. 1999 yılında tahıl üretiminde yüzde 30 düşüş bekliyoruz. 1998 senesinde yeşil mercimek 4 bin tona yakın üretilirken, 1999'da bu rakamın 3 bin ton düzeyinde kalması bekleniyor. Bunun ekşi bölümünü Kanada'dan ithal edeceğiz. Kırmızı mercimek 1996-1997 yıllarında 800 bin ton rakamına yakın üretilirken, 1998 yılında 300 bin ton civarında üretilti. Bu yıl bu rakamda da yüzde 40'a yakın azalma bekliyoruz. Fasulye 1998 yılında 70-80 bin ton üretilirken, 1999 yılında 40 bin tonluk üretim tahmin ediyoruz. Barbuoya 1998 yılında 12 bin ton civarında üretilirken, 1999 yılında 6 bin tonluk bir üretim bekleniyor. Yani bakliyat ürünlerinde yüzde 50'e varan bir üretim düşüşü yaşanacağı tahmin ediyoruz. Bu parklarda ihracat yapmanın mümkün olduğunu düşünmüyoruz."

Türkiye'nin tarım alanındaki potansiyelini kullanarak bu kadar 250 milyon kişiye ihtiyaçla beslenebilecek üretimi gerçekleştirebileceğini savunan Şahin, tarım sektörünün potansiyelini artırarak destek beklediğini ifade etti. Tamamıyla yeni teknoloji ve ekipmanlar almakla Türkiye'ye güncel ihtiyaçları karşılayabileceğini ifade eden Şahin, "2000 yılının tarımında bir reform yapılmazsa olmaz. Hükümetin şu anki önlemlerini kaldırarak 2002 seçimlerine kadar tarım alanındaki ekipmanları yenilemek için bir program çıkarılması gerekir. Tarım ve hayvancılıkla ilgili bir atılım yapmadan bakliyat ihracatı mümkün değildir" dedi.

250 milyon kişiye besleyebiliriz

Türkiye'nin tarım alanındaki potansiyelini kullanarak bu kadar 250 milyon kişiye ihtiyaçla beslenebilecek üretimi gerçekleştirebileceğini savunan Şahin, tarım sektörünün potansiyelini artırarak destek beklediğini ifade etti. Tamamıyla yeni teknoloji ve ekipmanlar almakla Türkiye'ye güncel ihtiyaçları karşılayabileceğini ifade eden Şahin, "2000 yılının tarımında bir reform yapılmazsa olmaz. Hükümetin şu anki önlemlerini kaldırarak 2002 seçimlerine kadar tarım alanındaki ekipmanları yenilemek için bir program çıkarılması gerekir. Tarım ve hayvancılıkla ilgili bir atılım yapmadan bakliyat ihracatı mümkün değildir" dedi.

Türk tarımına ve ihracatına yaptığım katkılardan dolayı Dünya gazetesinin "Bakliyat Kralı, ihracatı bıraktı" başlıklı haber-röportajı. (28-10-1999)

261

1982 yılında yaptığım ihracattan dolayı İstanbul Ticaret Odası'nın tarafıma vermiş olduğu takdir belgesi.

1986 yılında 20 milyon doların üzerinde yapmış olduğum ihracata istinaden İTO yönetiminin verdiği takdir belgesi.

Yaptırılmış olduğum okullardan ve eğitime vermiş olduğum hizmetlerden dolayı Sayın Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel'in tarafıma ilettiği tören davetiyesi.(1996)

Cumhurbaşkanımız Sayın Süleyman Demirel'den aldığım şükran plaketi. (1996)

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nin 10 yılı aşkın Genel Kurul delegeliğimden ve başarılı hizmetlerimden dolayı verdiği hizmet şeref belgesi. (2000)

İstanbul Ticaret Odası'nda yirmi yılı aşan çalışmalarım sonucu aldığım şükran belgesi. (1999)

1978 yılında Florya'da yaptırdığım Vaizoğulları apartmanının maket çizimi. 1983-1990 yılları arasında rahmetli Özal'ın, zaman zaman Beyti'den yemekten ayrıldıktan sonra arkadaşları ile kahve içerek, istirahat ettiği evim.

İstanbul'daki ofisimde... (2003)

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Mehmet Yazar ile birlikte. (1980)

Eminönü Lions Kulübü'nün genel koordinatörü Neşet Sirman tarafından başarılı çalışmalarımın dolaylı takdir nişanı ile ödüllendirildim.

İstanbul'da 1990 yılında düzenlenen Expo Fuar Sergi açılışı. Muammer Şahin, Nejat Basmacı, Ahmet Bozkurt, Yılmaz Ulusoy, Dr. Oktay Duran, Fuat Miras, Bakırköy Belediye Başkanı Ali Talip Özdemir ve Yardımcısı (soldan sağa, 1990)

Sayın Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Ticaret Odası'nı ziyaretinden bir hatıra. (2003)

1987 yılında yapmış olduğum ihracattan dolayı, Hazine ve Dış Ticaret Müsteşarlığı tarafından altın madalya ile ödüllendirildim.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Ali Müfit Görtuna ile bir toplantıda sohbet ederken. (2000)

Yılmaz Ulusoy'un yazdığı kitabın tanıtım kokteylinde, Cem Ofset Yönetim Kurulu Başkanı, başarılı işadamı Dr. Oktay Duran ile sohbet ederken... (14 Şubat 2004)

Çalık Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ahmet Çalık'ı ofisinde ziyaretimiz. Muammer Şahin, Yalçın Kores, Ahmet Çalık, Muzaffer Şahin, Şaban Taçyıldız ve Enver Şahin (2003)

Sn. Ahmet Çalık'ın daveti üzerine kendisini ziyaretim... (2003)

İşadamı Ahmet Çalık'la birlikte Malatya Eğitim Vakfı'na üniversite kazandırma projesi üzerine görüş alış-verişi yaparken... (2003)

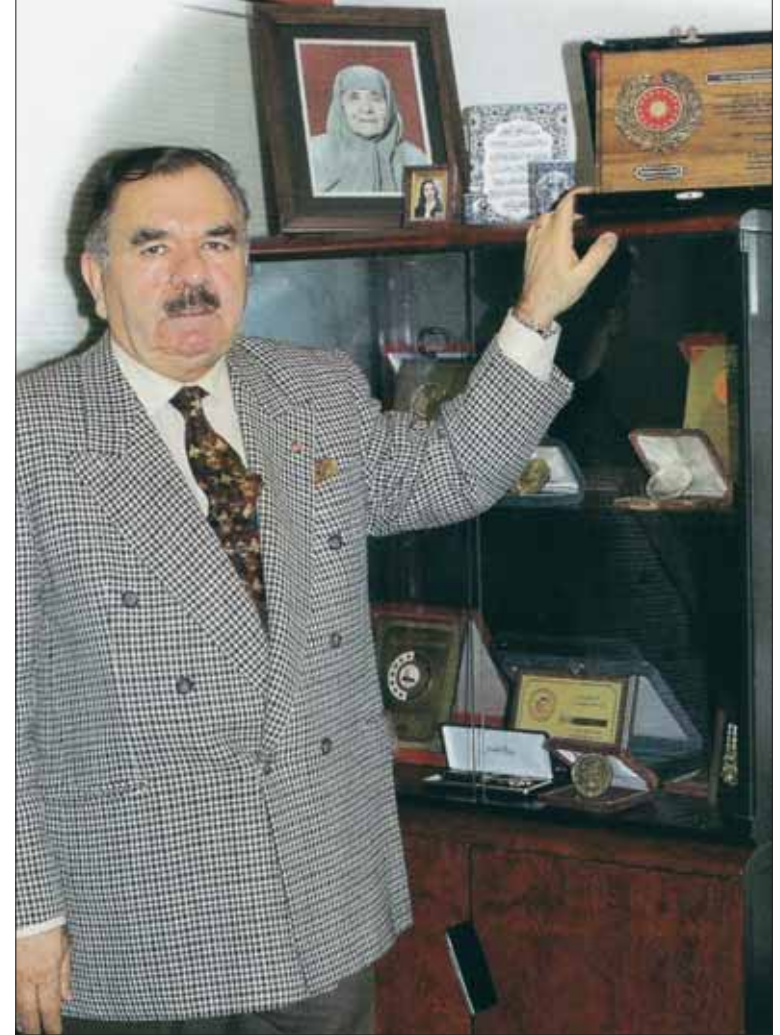
Malatyalı İşadamları Derneği'nin düzenlediği bir konferansta tekstil duayeni Mahmut Çalık, Kadir Eriş ve Mustafa Başdemir'le bir hatıram. (soldan sağa, 2004)

Doğuşehir'de babam Vaiz Şahin'den kalan 70 dönümlük arazi üzerine kurulu Vaizoğulları çiftlik evimiz. Hacı Emir Arpacı, Polat belediye başkanı Mehmet Yoldaş ve çiftçi Durdu Güneş ile hatıram. (2002)

Doğduğum yer olan Polat kasabasının turistik özelliğe sahip Sulu Mağarası'nın açılış töreni: Belediye başkanı Mehmet Yoldaş ve ilçe kaymakamı Haluk Nadir.

İstanbul'daki ofisimde bulunan ihracat ve eğitime katkılardan dolayı almış olduğum ödüllerden bir kısmı. (2003)

Takas mesire alanından iki farklı görünüm.

Doğanşehir'in Sürgü kasabasının Takas mesire alanı. Turgut Özal, Malatya'ya her gelişinde burayı mutlaka ziyaret ederdi. Rahmetli Özal'ı ve misafirlerini 8 yıl boyunca Takas'ta misafir ettim.

23 Nisan 2004 tarihindeki Malatya gezimizde Sultansuyu harasını ziyaretim.

23 Nisan 2004 tarihindeki gezimizde Doğanşehir Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu'nun öğrencileri bizi törenle karşıladı.

Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu öğrencilerinden Hilal Kamacı ve Gözde Altay şiirleri ile bizi duygulandırdı.

Doğanşehir ilçesine yaptırmış olduğum okullardan dolayı ilçe kaymakamı Avni Kula tarafından bir plaketle ödüllendirildim. (23-04-2004)

Muammer Şahin Zafer İlköğretim Okulu'nun başarılı müdür yardımcısı Nazmi Doğan özel olarak yaptırdığı okulunun rozetini takarken. (23-04-2004)

Malatya Eğitim Vakfı'nın organize ettiği geleneksel Malatya 55'inci Kayısı Gecesi'nde vakıf başkanı Mustafa Başdemir tarafından vakıf camiasına yaptığım katkılardan dolayı ödüllendirildim. (21-05-2004)

Malatya Eğitim Vakfı'nın organize ettiği geleneksel Malatya 55'inci Kayısı Gecesi'nde dostlarımla bir aradayım. Eyüp Kaymakamı Salih Karabulut, Galip Demirel, Malatya Ticaret Odası Başkanı Mücahit Fındıklı, Muammer Şahin, Malatya Emniyet Müdürü Orhan Savaş ve İşadamı İbrahim Nalbant. (21-05-2004)

İstanbul Polat Oteli'nde Malatya 55. Kayısı Gecesi'nde bir sohbet anı. Muammer Şahin, Nüvit Karagözlü, Ekrem Dernek (Malatya Eğitim Vakfı Ankara Şubesi Başkanı), Orhan Karadağ (Malatya Eğitim Vakfı Ankara Şubesi Genel Sekreteri)

İstanbul Polat Oteli'nde düzenlenen Malatya 55. Kayısı Gecesi'nde Galip Demirel, Hakan Tahtalı, Mustafa Başdemir, Birol Özcan ve DYP Genel Başkanı Sn. Mehmet Ağar'la birlikte coşkulu bir şekilde "Malatya Malatya" oyununu oynadık